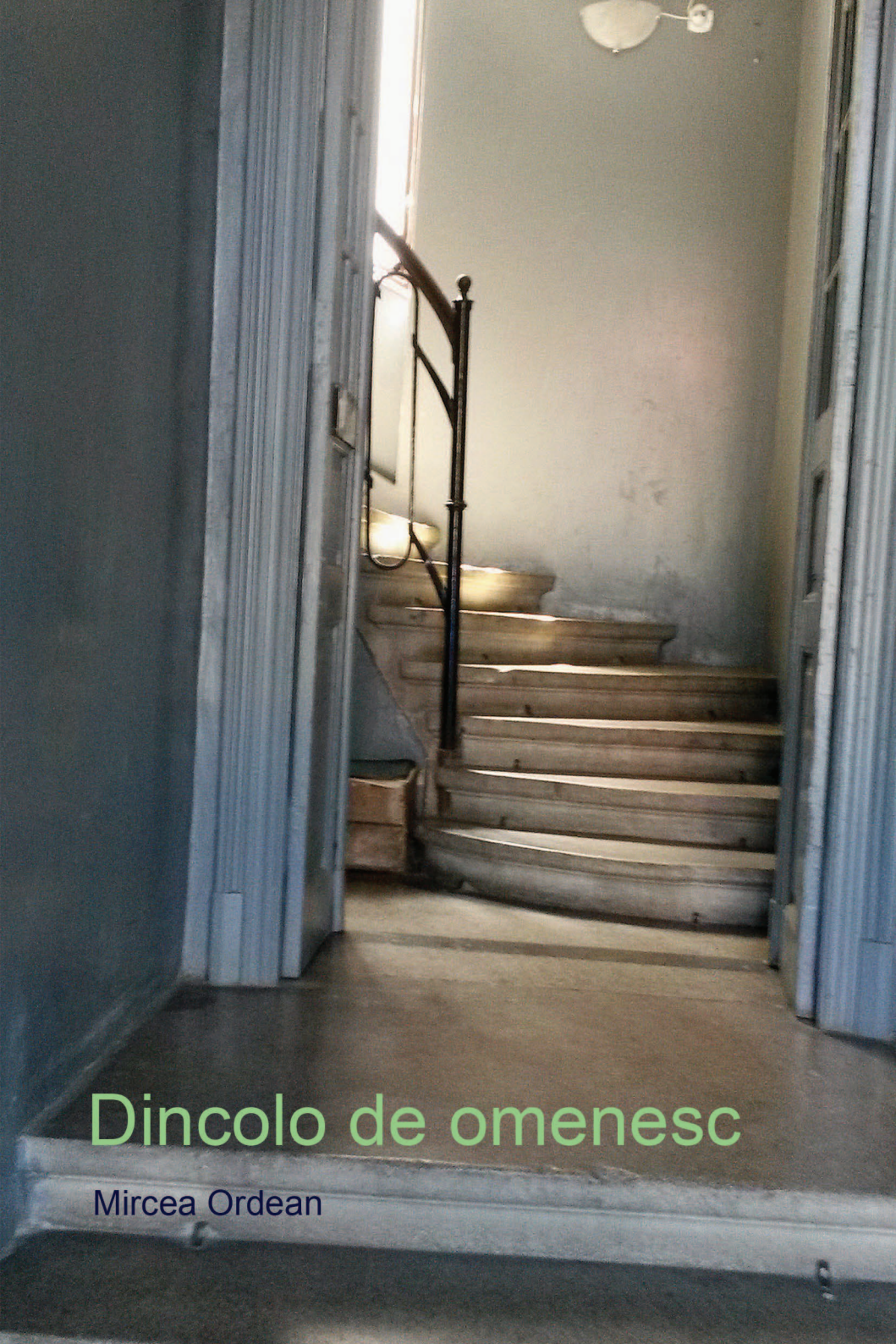

Dincolo de omenesc

Mircea Ordean

„Ce este Europa?”

Răspuns… : Europa cu pricina este ce i se pare dlui Patapievici a fi Europa.

Eu unul n-aș putea spune ce este Europa. Eventual aș înveli două-trei observații strict personale în nesiguranță. Una decurgînd din neștiință asupra subiectului, raportat la amploarea, la diferența de unghiuri ce suportă el. În cel mai bun caz aș spune că-s mulțumit a privi ca la spectacol, la ce se întîmplă.

Atitudinea mi se trage de la faptul că nu am lecturat multe, despre Europa. În paralel, și dincolo de joaca-mi de pe aici, nu țin a socializa. Mai exact a lega coeziune (mai mult ori mai puțin fragilă) cu alții. Și care se obține vehiculînd idei cu priză. Ultimele se află de felul lor pretențioase. Pompoase. Pretinzînd că au mirosit adevărul. Unul nu de colea. Ci măreț.

Adevărurile simple, vorba unei reclame, nu 'connecting people'. Căci nu le pot atenua angoasele.

Tot acolo:

„Aşa cum Noica a spus într-o pagină care face gloria culturii filozofice la noi, din ultima lui carte care se numeşte Modelul cultural european, publicată în traducere germană – a fost scrisă în româneşte – la Editura Kriterion, la un an după ce a murit, sub titlul Laus Europae, cred, acolo el spune: „Putem clasifica civilizaţiile în funcţie de raportul pe care regula îl are în interiorul lor cu excepţia“

Mereu privesc spre așa zise… Emitentul lor nu meditează că, să zicem, pagina respectivă face gloria etc. doar în cercul de inși ce văd lucrurile asemenea dumnealui. În afara lui, treburile șezînd altfel... Pas de-i spune însă aceluia, despre situațiune. Dacă prin absurd nu refulează, respectiv își astupă urechile, va spune superior că adevărul e la dumnealui, văzătorii precum subsemnatul fiind niște ignoranți răutăcioși.

Chit că asta nu-mi va ajuta prin viață ori pe lumea ailaltă, îmi place să privesc animalicele de sub hlamidă.

Îmi privesc feliile de personalitate

…precum cartoforul cărțile din mînă. Iar riscul potențial nu li-i deloc departe, de acela care trimite la poalele Cazinoului din Constanța.

Brusc mi s-a aprins lampa ieri, că nu stau atît de bine cu inteligența. Pricepeam mai greu sau deloc vreo două chestii.

Poate că inteligența înseamnă să-(ț)I cunoști înainte de toate limitele.

Plimbare prin cartierul Berceni

M-a scuturat din rărunchi depresie. Frici.

Ce actuală e vorba personajului lui de Niro, din pelicula Heat! Că trebuie să renunți în 30 secunde, cînd se ivește pericolul. Mai exact, te obligă viața.

Venise vorba azi, pe undeva

,,, de muzicianul român Dinu Lipatti (cel viețuind într-o vilă existentă și azi, nu departe de bucureșteana Piață Romană).

Spre rușinea-mi, nu pot pricepe lucrările respectivului... În paralel, re-ascult zilele acestea, cu multă încîntare, piesele grupului englez Queen. Și care, simt eu, nu-s deloc departe valoric, de realizările lui Lipatti. Mai exact, fie și nepricepîndu-l pe acel înaintaș, pot mirosi care e cantitatea de minte / muncă depusă de fiecare.

E interesant că Societatea descurajează puncte de vedere precum al meu. Asta, pentru că pe de o parte îi afectează direct edificiul - adică ceea ce-i construit deja.

În paralel, și privind la panourile amplasate pe gardul vilei Lipatti, lucrările/moaștele de acel gen se pretează la un fel de parazitism. Mai exact, insul simplu - prin două vorbe aranjate de inițiați - se vede la nivel egal cu acea Valoare. Și chit că nu pricepe din respectivul nici măcar cît a înțeles subsemnatul.

Nu pariez că în așa scrise ale mele se află neapărat elitism. Și nu banală observație, asupra realității.

Mie unuia nu mi-a plăcut în armată

Între altele, datorită obligativității ei. Ori al iubitului (cu anasîna) de țară.

Bașca dedesubtul: „Te condamnăm la n ani închisoare, dacă nu spui că îi juri credință și c-o să-ți dai viața pentru ea, în caz de război!...”

*

„Aceia erau bărbații adevărați, nu pensații și epilații în blugi slim din ziua de azi”

În ce-i privește pe epilații de care se vorbește mai sus... Nu cumva e treaba lor, cum să trăiască sub soare? Și nu a altora?

Privesc spre zisele electorale ale USR.

Eu unul, pînă a da ochi spre caracteristicile feliei de electorat vizate, aș spune că pot face lucruri mai bune decît PSD.

.Dar aiasta nu se poate („...maiestate!”). Căci ai nevoie ca acel electorat-țintă să nu se scalde în ape civilizate (dar călii / lălîi), de unde te poți trezi că pleacă, întru alte simpatii. Trebuie să-l pălești, cît acela să fie speriat bine, cum că X îi e dușman. Și să nu(-ți) mai plece.

Ba și să te creadă mai abitir, în ceea ce spui. Să-ți fie mai supus, barim pînă iei mierea puterii (că și dumnealui, electoratului, îi place așa poziționе, e altă discuție).

Rămînînd în context, și dincolo de dorința (acelora) de a pleca PSD, ceva îmi spune că aceia n-au încredere, că lucrurile din viața lor pot merge mai bine. Dac-ar poseda o idee de optimism, legat de viitor, nu ar avea nevoie de acele idei. Cum că PSD nu a făcut nimic (deduc de-aici neputința de-a depista un mai bun prin jur, în existența lor diurnă). Ori că acel partid e caracterizat integral de hoție.

Deunăzi

.. cineva era curios dacă ne aflăm mai civilizați față de acum patru ani (lucrurile fiind văzute în cheie electorală).

Am rămas cu mintea la acea idee - de civilizație, despre care inclusiv eu a(vea)m în cap că trebuie să se afle superioară, în raport cu trecutul. Cred că posedăm o idee eronată, ori măcar grăbită. Și anume că, de la un an la altul, trebuie să fim mai spălați, și-n general să ne fie mai bine.

Cu riscul de-a fi subiectiv, două repere îmi sar în minte. Pe de o parte, genul de slogane al USR - formațiune ce vizează altminteri lumea destupată a nației. Și care se află de-o primitivitate față de care trimiterile la țapul ispășitor Soros (ale PSD, de acum patru ani) par de-a dreptul academice.

> Oarecum pe-aproape, mă uit la zisele unui publicitar. Și-n care vreun gazetar va fi umblat un pic, însă pariez că nu prea mult:
> „Pentru Alexandru Maftei, începuturile lui Graffiti BBDO se leagă de o speranță din 1990: aceea de a trăi într-o țară liberă și prosperă. 30 de ani mai târziu, vede că buba era (și este) mult mai mare și nu crede că vom ajunge în timpul vieții noastre să scăpăm de corupție, minciună, impostură, prostie și ticăloșie. /…/ ”Nu crede că vom ajunge în timpul vieții noastre să scăpăm de corupție, minciună, impostură, prostie și ticăloșie.”
> .
> Am sentimentul că realitatea se află ceva mai complexă, decît să fie plasată în patul procustian al ideilor citate imediat mai sus.
> (iar acele rele fiind datorate, firește, altora...)

Exemplele de-așa mod al gîndirii se pot înmulți.

Motiv pentru care stau să gîndesc, dacă ideea plusului de civilizație - ce sosește automat - nu-i cumva nerealistă. Ori măcar amendabilă.

Privind spre ea, nu pot să nu-i miros repejor animalicul. ori măcar omenescul (bazat altminteri, inevitabil, pe anteriorul). E dorința de mai bine, mai exact unul care să vină automat, fără efort al nostru. Și căruia-i prinde prost, a i se spune că lucrurile stau nu neapărat negre pe-acolo, dar măcar cu destul cenușiu.

Cred, totuși, că amestecăm un pic lucrurile. Mai exact, și pe lîngă pornirea umană deja amintită, ni se pare - să spunem - că inerenta trecere de la vreun procesor i5 către i7 e legată de civilizare, de lepădare a animalicului din noi, cu inerenta scădere a agresivității difuze (din exterior, off course) ce ne însoțește existența.

.

Cred că animalicul din noi e-un lucru care nu se dă lesne pus cu botul pe labe. La o adică, e mereu în preajma noastră. În noi. Oricând poate juca feste, de genul dlGoe-ismului ce animă de la o vreme mare parte a generației spălate.

Poate juca și-n sensul celor petrecute pe cîmpul Europei, unde altă lume bună (dar continentală) s-a trezit sub burnița - deocamdată, a - unor situații pe care nu le anticipase. De pildă imigrația masivă dinspre lumea a treia, respectiv reacția adversă a unor țări precum noua sosită Ungaria. Ori centrifugismul din născare al Angliei.Asta, și pentru că responsabili de pe acolo, de la Strasboug, s-au crezut depozitari ai adevărului (cu neatenția pe care o generează așa pretenție).

Nu cred că există civilizare certă. Germanii s-au civilizat mult în secolul 19, dar asta nu i-a împiedicat - cu tot cu înalta lor cultură - a declanșa două războaie mondiale.

Este drept că-i inuman, a recomanda - la nivel instituțional - ochi (foarte atenți) pe butelie.î

Presupunînd că m-am aflat suficient de atent asupra fenomenului

… lucrurile par să se fi schimbat un pic – în ultimii ani - pe net... Mai exact el nu mai este fieful minților de avangardă. Al celor cu școală (multă). Zic asta uitîndu-mă la comentariile ce-apar la postările partidelor / oamenilor de Dreapta.

Roata are însușirea de-a se întoarce.

„De Paşte, Dumnezeu ne-a rugat să fim mai buni.

… Şi să votăm mai puţin PSD”

Io m-am întîlnit aseară cu Dumnezeu, la intersecția Griviței cu Buzești. Și mi-a zis cu totul altceva. Și anume să nu votez cu șmecherii dintre care face parte d. autor al articolului de unde reproduc cele de mai sus.

În rest, am băut niște bere, cu El. Cam aglomerat localul unde-am fost, motiv pentru care PreaÎnaltul a vrut să-și pună deoparte aura, dar nu era loc s-arunci un pai, darămite o aură divină! La final, eu fiind nițel cherchelit, l-am întrebat unde moaș-sa și-a avut mintea, cînd a făurit omul. Căci uite, jonglăm cu ideile sfinte direct proporțional cu ghiavolescul din noi.

Mi-a recunoscut spășit că s-a aflat în săptămînă proastă, atunci demult. La despărțire, eu am luat tramvaiul 45. Dumnezeu a mers pe jos, către Victoriei.

DI Boia, pe undeva:

„Romania a iesit din comunism cu o clasa politica mediocra, care sacrifica dragostea de tara in fata fricii de puscarie...”

Înțeleg motivele pentru care un organism social sădește în supuși idei precum dragoste de țară, ori clasă politică mai mediocră astăzi decît altădată. Dar eu unul - și din ghinion de a mă afla paria - stau prudent în fața acelor noțiuni. De pildă, în noțiunea de dragoste de țară văd și destul primitivism, cît și izvor de multă demagogie. Totodată. nu garantez că a fi drăgostit de țară conferă și pricepere, în a-i îndrepta cursul.

Trec aici peste faptul că mersul lucrurilor se află independent de voia oamenilor, în vreme ce vreun amorez de Marea Țarină se află totuși unul, într-un ocean de compatrioți. Dintre care s-or găsi alți iubitori de țară, dar pot paria că unii văzînd diferit drumul spre fericirea Respectivei).

Totodată, nu bag mîna în foc de superioritatea înaintașilor politicieni.
Trec aici peste faptul că dacă oamenii politici ai momentului or fi cum sînt acuzați, nu-i neapărat vina lor, și a timpurilor prin care s-a întîmplat a fi transportați.

Admit că punctul meu de vedere e dizolvant, dacă nu chiar inuman. Însă tot îl trec pe hîrtie (pentru cele vreo 12 ore în care-i dau drept la existență publică).

PS
„Din comunism te puteai salva individual, daca aveai o structura intelectuala rezistenta la uniformizare, asa cum a avut-o Lucian Boia”

Indiscutabil, îmi asum poziția de Gică Contra. Adică oroarea de-a fi de acord cu punctul de vedere al multora. Însă tot mă uit prudent la ideea de salvare. Mai exact văd acolo din start lipsă a nuanței, primitivism în general, dar și dor a manipula auditoriul.

Vorba de primitivism îmi poate fi mult reproșabilă, însă asta simt, acolo... Iar în cazu-mi fiind loc de identificat destule trăsături, primitive...

Dincolo de astea, nu cred că mare parte a compatrioților a fost deranjată excesiv de acea epocă. Pentru că așa e viața. Ne aduce sub nas ceva, iar noi ne adaptăm.
E ca și cum m-aș da supărat că aerul Terrei nu-i altfel.
Meditațiunile (în general nefavorabile) spre comunism ne vin acum, și foarte posibil datorate unei glande omenești primare. Căreia pomenitul comunism i se potrivește la fix, ca țintă.
Dacă nu era el, găseam altceva.

În ceasurile astea

… se află la cîrma personalității mele o anumită bucată interioară. Și anume aceea căreia-i place a comenta scrisele altora.
De pildă acestea, ale lui Andrei Pleșu.

„Un tînăr copt prematur (la 14 ani) mă întreabă abrupt – cu intensitatea specifică vîrstei – despre îngeri, Dumnezeu, credință. Constat stingherit că nu sînt pregătit să răspund: n-am la îndemînă decît banalități sau mici discursuri confuze. Mă bîlbîi, încerc să fiu „frapant“, insolit, expresiv. Simt eșecul. Nu unul strict retoric sau didactic. E vorba, de fapt, de precaritatea așezării mele spirituale, de indigența autenticității mele. Dacă aș fi fost amplasat interior acolo unde trebuie, aș fi știut ce să răspund sau cum să reacționez. Bîlbîiala mea sau măruntele artificii ale inteligenței cu care încerc să mă „salvez“ definesc – fără iluzii – statutul meu real, treapta pe care mă aflu… Iar această întîlnire ratată cu tînărul de 14 ani devine sensul săptămînii mele de la Sîmbăta de Sus.”

Privesc, acolo… Deci ne apucăm a glosa academic despre îngeri, după care se ivește un june cu pretențiile (incomode) de mai sus. La prima vedere, așa pați cînd te faci prieten cu minciuna. Te ia vreunul la întrebări proaste. Pe de altă parte. acolo-i o felie de realitate. Nu în sensul c-ar exista neapărat n jur albi înaripați (și fără sex). Ci c-anumite nevoi sociale duc la producțiile cu pricina. Iar apoi apare micul impas, amintit de dl Pleșu (în fața cuiva, totuși, din tabăra noastră...). Totul, în fața unui public care găsește natural, ori măcar acceptabil, discursul dintre ghilimelele anterioare.

La o adică, există multe suceli, în lume. Însă toate-și au dreptul de-a exista. După cum își are (dreptul) și comoditatea noastră, cea voitoare ca lumea să fie altfel.

Dreapta măsură. Între paranoia și realism

Pe cînd urmăresc YouTube, un site își manifestă (inevitabil contra-cost) existența.

„DeDataAstaVotez”

Oare cum arată oamenii care purced la așa ceva? Mai exact la fabricarea unui așa site, iar apoi la promovarea lui? Cum li-s interesele? Ce vor ei, legat de a merge categoria vizată la vot, iar apoi de victoria pe care ar obține-o tabăra convenabilă dumnealor? Cum arată mai-marii de acolo, în mașina care-i transportă pe stradă?

Mi se sperie un pic gîndul (dar la mijloc mi-o fi strict sensibilitatea bolnăvicioasă...)

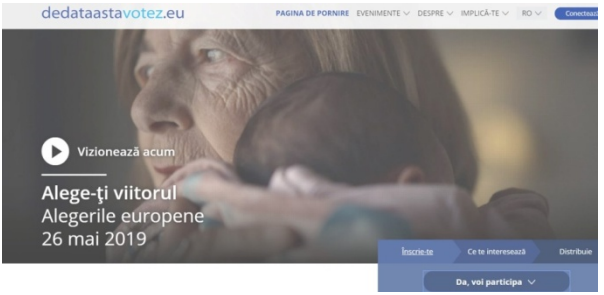

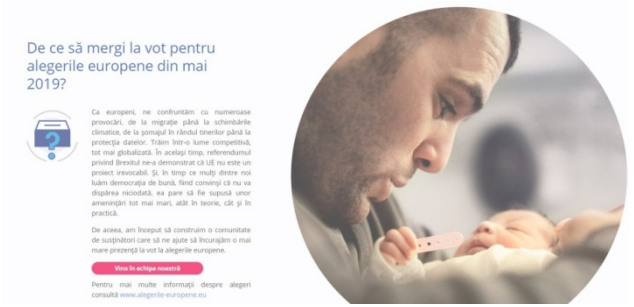
De ce să mergi la vot pentru alegerile europene din mai 2019?
Ca europeni, ne confruntăm cu numeroase provocări, de la migrație până la schimbările climatice, de la șomajul în rândul tinerilor până la protecția datelor. Trăim într-o lume competitivă, tot mai globalizată. În același timp, referendumul privind Brexitul ne-a demonstrat că UE nu este un proiect irevocabil. Și, în timp ce mulți dintre noi luăm democrația de bună, fiind convinși că nu va dispărea niciodată, ea pare să fie supusă unor amenințări tot mai mari, atât în teorie, cât și în practică.
De aceea, am început să construim o comunitate de susținători care să ne ajute să încurajăm o mai mare prezență la vot la alegerile europene.
Vino în echipa noastră
Pentru mai multe informații despre alegeri consultă www.alegerile-europene.eu

PS1

Avusesem mai sus în vedere compatrioți, purcedînd la acel site, la acele aspirații... Acum văd că siteul are extensie *.eu*.

Acolo-s alți băieți cu interese. Economice, dar și de inimă (adică de a se ști în fruntea curentului conducător al spiritualității continentului).

Pe-ăștia parcă nu-i văd la fel de negri în cerul gurii. Ci doar (tot) oameni.

PS2

Privesc și la oratoria acelui site. Le ghicești iute tabăra. Și totodată frica, de-a pierde palierul, bunăstarea unde-au ajuns, grație slujirii acelui curent.

Hm... Ghicesc de acolo și categoriile de vîrstă vizate, cu precădere. A tinerilor familiști, dar și a celor cu multe riduri (și, inerent, speră să se perpetueze prin nepoți).

Fără îndoială cuget enorm..., însă privesc la frații de la site. Să mediteze vreo secundă de ce nu merge omul la vot, ferească sfîntul! În schimb, calcă pe zone sensibile. Și nu unele de tip „Ești valoros!”, ci pe-al fricii. Iar în paralel, pe vorbe sociale mari, de care ținta a învățat de mult că trebuie să asculte. Deasupra a toate fiind un Dumnezeu, zice-se...

Că veni vorba, pînă-acum nu m-a traversat niciodată gîndul că aș putea ajunge în iad.
Este drept că nici în rai.

Într-o revistă destupată

.. la un text redacțional (trimițînd la o piesă de teatru): „Emoția pe care am simți-o atunci cînd am citit Jurnalul de război al Reginei Maria”.

Nu-mi fac iluzii a schimba eu lumea. Dar mi-am amintit buchisirea-mi prin acel volum, cît și faptul că ultimul lucru care m-a traversat a fost emoția. Mai exact aceea de care spune acel condei. Am sentimentul că acela n-a citit cartea. Cu atît mai puțin n-a avut vreo tresărire interioară ori alta.

Ideea comentariului de mai sus mi-a venit de la o zisă: „Freddy Mercury, cel mai bun!”. Entuziasm omenesc. Adică prin definiție *gol*.

Am mai glosat în trecut

.. asupra ideii de „Muie [lui cutare]!”… Într altele, m-am interesat dacă acele vorbe creștinești se transformă și în practică. Adică dacă inamicul chiar privește vreun penis, în cavitatea bucală (se înțelege că nu...).

La subiect, meditam dacă, dincolo de frumoasa-i dorință de-a oferi felație, entuziastul cu pricina apucă a se bucura de sex oral, la viața lui. De pildă de la parteneră, și presupunînd că are vreuna ((întreb retoric, ultima chestie...).

Astăzi, la zisa pe care o alătur, gîndeam că lucrurile - la dorul de dat muie - se trag din suptul sînului matern (cu tranziție, al biberonului). Și care îndepărtează bebelușul de angoasă. A foamei. Dar și a științei că e mic, sub bolta aceasta. Extrapolînd, că e om.

Tărășenia cu pricina, a dorului de sîn, se combină la vîrste mai mari cu o altă naturală. Și anume agresivitatea. Aceea venind direct de la Specie, dar combinată cu oftica de-a fi fost agresați anterior, de altă ființă umană. Cu toatele născînd chef a umili, și noi. Iar între variantele de umilire, aceea pe cîmpul sexualității se bucură de maximă prețuire.

PS

Zăbovind un pic pe ideea de-a găsi vinovați în comuniști și partidul comunist (român). Nu cred că așa ceva e o treabă. E ca și cum m-aș plînge de fanarioți, ori de vizitatorii pecenegi, că datorită lor lucrurile merg prost. În general, alergînd după așa fantome, îți scapă explicațiile reale a ceea ce ni-i astăzi...

Că veni vorba, treceam pe undeva ieri și mi-au atins urechea vorbele (un pic aranjate de mine, recunosc): „Nu e frumos să ceri lui Dumnezeu să bată pe careva, dar X merită așa ceva, că-l bată. Căci e comunist!...”

„Dacă ai putea rămâne în istorie pentru o propoziție

… care ar fi aceea?”

Nu cred că o propoziție m-ar putea caracteriza. Cel mult ar fi „L-au caracterizat lucruri diferite, în fiecare minietapă a vieții lui”.

Totodată.

Dacă istoria mi-ar reține o vorbă, m-aș simți prost față de frații aceleia, care ar invidia reflectoarele (notorietății) ce nu cad și pe ele.

I-aș spune, Istoriei: „Cucoană, ori reții mai multe idei de-ale mele, ori nu iei nimic. La o adică, matale ai nevoie de mine, nu io de matale!”...

„…A vorbi în liniște cu Dumnezeu”

N-am vorbit niciodată cu ăl de Sus. Nu s-a ivit ocazia. Nu mi-a ieșit în drum (iar de mi-o ieși exact cînd pic dintr-o săritoare montană înaltă, n-am făcut nici o afacere).

În rest, nu știu de ce vorba citată e luată în serios doar într-un anumit tip de mediu. Cel livresc. Și, la o adică, fără contact direct. Dacă e să discuți cu (mai) oricine dintre cele șapte miliarde de semeni așa problemă, are cel puțin o mare reticență, de a ți se alătura.

Iar asta nu dintr-o teamă ori prea mare rezonanță. Ci pentru că acele lucurri sînt falsuri (altminteri, cu rostul lor), cu trecere doar între copiii premianți. Și pe un anumit tip de scenă, a comunicării.

Cu atît mai mult lucrurile stau diferite dacă subiectul e adus pe o masă cu sticle de băutură (la o adică, mesenii de acolo sînt tot oameni. Și tot cu El deasupra)

Ora-mi de bîrfă

Privesc la o formularea ProTV: „E.U. YES LA VOT."

Pe de o parte, stăpînirea (a Societății, în cazul nostru românească) are nevoie de ieșit la vot al cetățenilor de rînd.Opus ideii fiind neieșitul, ce a la longue poate duce la narhie/nesupunere.(iar asta se află sinistru coșmar, Stăpînirii)

Pe de altă parte, ProTV și entități similare îndeamnă și ele la vot, pentru a nu se pune rău cu Stăpînirea, dar și pentru că vreo modificare a funcționării actuale le-ar periclita businessul. Adică izvorul de bunăstare al celor ce investesc și/sau lucrează în trust.

Întîmplător, în cazul ProTV, ieșitul la vot e presupus a susține interesele taberei geo-strategice căreia îi este aliniat acest trust. Cea occidentală.

De felu-mi mă aflu un ins foarte superficial

Dar am parte de noroc al berzei chioare, în sensul că superficialul și revine curînd - asupra chestiei de care fugise. Iar astfel, din vreo 4361 de pendulări, ajunge a cunoaște cîte ceva despre realitatea locului.

Zic asta pe cînd miros dintr-o carte a dlui Boia o chestie ce-mi scăpase la citirea anterioară. Și anume cum ia dînsul la baros o valoare tare dragă naționaliștilor, ba și cîrmuirii instituționale românești în general, și anume 'Statul național unitar'. Și o ia cum nu se poate mai prost, adicătele cu argumente, scoase din izvoare istorice.

Purecînd și eu, nu mă mai mir c-o să vadă amintitul profesor bucureștean fotoliu la Academie exact la paștele cailo (asta în condițiile în care o altă oaie neagră, a deceniilor trecute, s-a căpătuit pînă la urmă c-un post de nemuritor, e vorba de d. N. Manolescu. Asta, pentru că ideile vehciulate în anii 90 de criticul cu pricina s-au banalizat, de cînd sosirăm în Uniunea Europeană, în vreme ce torpilele dlui Boia nu-mi par să fie acceptate prea curînd, de către România profundă și tribunii ei).

PS

M-am întrebat și cum nu-i pune statul român bețe mai serioase, acelui autor. Foarte posibil ca el să fie sprijinit de către vestici.

Aceștia din urmă au de ales între două rele. Ca rînduri precum ale dlui Boia să șubrezească nițel edificiul statal românesc, dar ele să constituie și pisică arătată cîrmuitorilor spațiului românesc.

PS2

Cu riscul de-a egocentriza o dată în plus, simt că atmosfera de familie în care s-a format Lucian B. nu a fost mult diferită de-a altor hipercritici.

PS3

Era să scape nebîrfită ideea de stat național unitar. Sub soare, nu contează felul ideii, ci parul care o impune. Inițial prin intermediul forței, iar apoi prin statutul de sfințenie acceptat de cetățeanul supus. La chestiune, nu mai apucăm să vedem că dacă vreo noțiune se află trecută în Constituție, aia nu-i conferă soliditate decît ce mult a obișnuinței - în ochii cetățeanului supus. Nu și vreunui supărat extern, pe noi.

În rest, mă uitam cît de repede au devenit autoritățile românești totalitare, după 1859. Ele, care se plîngeau de împilările anterioare ale altora.

Dincolo de toate miros omenescul dor de a stăpîni. Teritorii și semeni. Al celor pe care omenești zbateri (plus fire personală favorizînd ascensiunea) îi conduc la frunte de bucate. La frîie. Ale țării.

La acel stadiu, contează doar să te menții acolo. Să-ți menții feuda.

Menținerea cu pricina durează foarte puțin (barim la scară istorică - dacă nu mă credeți, întrebați un Ion Iliescu...). Căci ești dat jos de valuri. Cei ce-așteaptă rînd însă la Marea miere vor lupta pentru a menține regulile locului. Una dintre ele fiind ideea de stat unitar (românesc). Și care, mai degrabă (plus în pofida solidității afișate, grație forței) trădează mai degrabă fragilitate, a componentelor teritoriale, în frăția lor.

La o adică, Basarabia se află exemplu, cît de iute se dă vreun 'frate', cu altul mai puternic din jur.

**

Privindu-mi cele de mai sus, eu personal nu le găsesc nimic dinamitard. Problema apare însă dacă gîndesc la firea omenească. A naționaliștilor, și nu numai.

Oare

.. după ce oi termina de trăit, îmi voi spune ca după trecerea unui pasaj montan complicat? Și anume: "Frățioare, din ce-am scăpat!..."

Nu vă veți mira - desigur - de afirmația-mi precedentă, cîtă vreme Caragiale nu are monopol pe zisa cu simțitul enorm șcl... Ea pornește de la un slogan, pe tricoul unor tipi care îndeamnă să votăm cu partidul lor. "Fără hoție ajungem departe". Și unde eu văd ori primitivism la greu, ori lichelism idem.

O să ziceți că ce-are așa ceva, cu zisele-mi inițiale. Păi are!

Meditat-am în paralel că merg a le spune părerea mea, despre acel slogan. Scurt mi-a răsărit pe limbă cenușiu, respectiv ideea vînării de vînt. Aceia, altminteri, avînd pretenții că-s cei mai școliți/destupați din ograda țării noastre...

„Imagini uluitoare

… cu momentul în care un copil este hărţuit de un bărbat la bazinul de înot şi pus să-şi ridice tricoul”

Nu știu cum stă cu animalicul interior acel bărbat, voitor să vadă abdomenul copilului. Dar simt că e pe-aproape acelora avînd nevoie în texte de adjective precum „uluitor”.

Mi-ar plăcea ca, la așa informație de presă, să vină un psiholog să explice, fără vreo iritare, ce-i vine acelui adult să se comporte cum o face. Mica problemă este că morala publică nu-i permite asemenea nuanțe. Căci funcționează binar. Adică, dacă e 99% în loc de 100%, riscă să basculeze tot la 0%. Adică să nu mai fie condamnat acel gest. De aceea e nevoie (doar) de răcnet dezaprobator.

Moralitate indusă/impus, cu răcnetul. La o adică nici nu se poate altfel... Prin cărțile de psihologie (bașca religie) se vorbește de convingere prin dragoste.

Așa ceva nu-i pe toate drumurile, însă... Dacă nu cumva lipsește cu desăvîrșire sub soare.

PS

Aducînd încă un ciocan, pentru un car cu oale. La așa revolte, nici nu apuci să te călești, pentru situațiile în care, copil ori adult, ar veni vreun mai puternic să te trateze precum în știrea de mai sus. Ori mai rău. Știu că zic/propun lucru urît, însă acea revoltă cetățenească nu ne va opri să ne simțim al dracului de prost, dacă ne-am afla vreodată în locul victimei.

Că veni vorba, iar dumneavoastră putînd bîrfi liniștiți asupra adîncurilor mele, am nimerit la un closet public taman cînd se făcuse grup de iubitori ai lucrurilor deocheate, pe acolo. Nu, nu și-o trăgeau, doar spuneau unuia de pe acolo: „Ce, moșule, ți s-a făcut de p...?!”.

Mărturisesc a mă fi îngălbenit, deși nu era vorba de mine (dar Freud veghează la noi toți...). Și-am intuit că nu voi mai călca curînd/deloc prin așa stabilimente (ori barim acela de la M 1 - Piața Unirii). Dar apoi am socotit că e a reveni, cu disconfortul aferent chiar. Căci ies mai prost dacă nu o fac.

Mă feresc a vorbi despre morală

Asta, pentru că termenul mi se pare destul de inelastic, iar în același timp nu am văzut ins care să nu reclame încălcarea moralei (de către altul, firește...), iar el să nu fie incorect măcar multicel...

Ceea ce nu înseamnă că recomand să ne aflăm mitocani, unii față de alții.

Interesant moment

… în care rațiunea spune iluziilor, viselor, speranțelor (ființei umane care le cuprinde pe toate) că nu prea-s șanse, pentru ca dumnealor să devină realitate. După o (scurtă) vreme, acele zburdalnice țîșnesc însă din nou. Altfel am înnebuni.

Așa mi se pare mie, poate și în baza unei idei întîlnite cîndva în filele unei cărți.

Mi se întîmplă deseori

… să privesc la anunțuri joburi ce cuprind - cam din senin, după gustul meu - vorbe mari. Ceva a la:

„Pentru a face parte din echipa [X] este important să:
- îți dorești permanent să te dezvolți, atât profesional cât și personal;
- vrei să lucrezi într-o companie orientată către performanță...

Nu știu de ce îmi sare azi în minte o idee. Acelea-s puse acolo cu schepsis, mai exact unul în folosul angajatorului. Și acționează prin frăgezirea candidatului care le ia în serios.

„Când au zărit-o

… ieşenii din din zonă au pornit un cor de fluierături şi au început să strige „Hoţii" …

Dacă acei ieșeni, respectiv comilitonii lor la nivelul țării comunică domol: „Doamnă/Fraților, nu sîntem de acord cu ce faceți...", se face gaură în cer. Două găuri în cer apar dacă aceiași așteaptă viitoarele alegeri generale. A treia gaură va apărea cînd actuala opoziție va cîștiga alegeri.

Ultima vorbă o spun atent la un fenomen din 1990. Cu cît opoziția era mai încrîncenată, cu atît o Românie mai puțin văzută se trăgea în sens invers.

În același timp… PSD și înaintașii săi au fost detronați cînd Dreapta a izbutit să intereseze/atragă zona de centru. La 1996 a fost Partidul Democrat, al lui Petre Roman, iar în 2004, același, dar sub bagheta lui Traian Băsescu. Actualmente, Dreapta nu-mi pară să atragă din centru, iar la o adică nici nu-mi pare să se obosească, de așa ceva. Căci se îmbată - în bună parte inconștient - cu sentimentul că e mai brează decît restul. Și că acel rest o va urma doar pentru că e nemaipomenită. Și europeană. Bașca păzind justiția.

Dacă face subsemnatul pe aici vreo proiecție, a se scuza.

Apropo de huiduielile

.. de care are parte un Liviu Dragnea, chiar și la Iași, încerc să-mi dau seama ce se întîmplă.

Există]n societate o anumită cîinoșenie, la adresa partidului care a cîștigat (ba și detașat) ultimele alegeri. Au mai fost nemulțumiri la adresa guvernanților, între 1990 și 2017, însă lucrurile au stat fără egal în ultimii trei ani. Guvernarea PSD a fost luată la scuturat în prima lună de după investitură (în ce privește motivul, mă aflu suficient de mare pentru a privi și dincolo de aparențe, ale unor reproșuri privind justiția de pildă).

În totul, nu văd explicația decît în faptul că influența Vestului e mai mare, la noi, decît s-ar bănui. E un fel de sens invers, a ce se petrecea în 1944-47.

Nu spun că îmi pare rău, de așa lucru. Ori că PSD se află sfînt. Foarte probabil anumite componente ale statului, mai exact acelea mai puțin supuse fluctuațiilor electorale, să fi trecut cu arme și bagaje în ascultarea vesticilor. Foarte probabil se pompează și bani, în susținerea mecanismelor subterane.

De ce e nevoie de toate acestea? Păi, ori Vestul (mai exact America) e grăbită a face pași spre Est, ori zona dintre baltica și Marea Neagră e ceva mai șubredă, din punctul lor vedere, decît am bănui.

Dincolo de acestea, am impresia că scorul PSD nu poate scădea în alegeri.
Pentru că fondul locului, acea Românie profundă, i-l asigură.

E interesant cum se vor descurca în viitor adversarii interni și externi ai amintitului partid.
Treabă, pentru dumnealor așa-zișii pro-vestici, n-ar fi a suprima acel reprezentant politic, căci ar duce lucrurile într-un fel de zonă gri, dacă nu neagră, cu milioane de oameni simțindu-se nereprezentați în luarea deciziilor la nivelul statului.

Om trăi și om vedea.

Dacă am bătut nițel cîmpii, voi ruga respectuos să-mi faceți iertare...

Nu știu de ce să mă sperii mai tare

De neplăcutele de afară / din realitatea exterioară, ori de ceva-ul interior care fuge (de capul său) de acelea...

Ieri, cu ocazia zilei de 9 mai

.. în Republica Moldova au avut loc două genuri de manifestări. Rusofonii au celebrat victoria în Marele Război pentru Apărarea Patriei, în vreme ce o altă tabără a ovaționat Ziua Europei.
S-au schimbat săgeți între cele suporterii celor două orientări.

Am încercat să-i înțeleg pe rusofoni. Idem pe pro-europeni (la aceștia, am mirosit mult oportunism, cît și omenesc ne-dormit bine).

Fără îndoială e o treabă urîtă, persistența simpatiilor către ruși în acel spațiu. Dar putem arunca piatră? Cred că nu. Dincolo de faptul (și poate fiind eu idealist) că vreo îndreptare mai eficientă a țării spre Europa nu se face huiduind. mistocărind spre cei care gîndesc diferit, nu pot să nu dau ochi în istorie . Și noi, românii, am făcut asemănător, prin istorie. Adică am hrăpărețit (de la 'hrăpăreț'). De pildă. Cadrilaterul (Dobrogea de sud), în 1913. Care, spune istoricul Lucian Boia, avea la timpul acela 3% români (bulgari erau spre 40%).

Acesta-i exemplul clasic. Și căruia eu i-am adăugat cîndva pe al Bucovinei de Nord. Pe care am dobîndit-o în 1918 deși nu se clasifica favorabil în virtutea dreptului la autodeterminare al majorității locuitorilor - același în baza căruia am primit teritoriile din defunctul Imperiu austro-ungar.

Mai există însă o situație. Și anume Dobrogea clasică. Pe care noi o obținem în 1878 drept compensație pentru faptul că rușii și-au recăpătat atunci sudul Basarabiei. Iar provincia dintre Dunăre și mare nefiind foarte departe atunci, demografic, de Cadrilater. Cînd ne-am apucat a solicita (și obține) Basarabia, ne-am făcut că plouă asupra modului în car ne-a fost dată Dobrogea.

Legat ultima, istoricii s-au pus iute-n lucru, pentru a găsi justificări din vechime, mai exact cum că locurile au aparținut lui Mircea cel Bătrîn).

.

Doritori de acaparat am fost și în cazul Transnistriei (1941-44), unde istorici zeloși au purces - iar părtinitor - prin vechi zapise.

Dar vîntul istoriei a binevoit finalmente a sufla nefavorabil, acolo...

Din ciclul „Lucian Boia? Ce om, ce caracter...”

Răsfoind în cartea lui despre românizarea României, am zăbovit asupra ideii de Stat național unitar. Cu care se mai dă din cînd în cînd, peste nas, vreunora.

Dacă înțeleg eu bine, un stat oarecare - neelastic, respectiv speriat de bombe și în consecință incapabil de dialog - își aduce în sprijin ideea că el e național și unitar. Apoi, chestia asta o trece în Constituție, se înțelege că pre parcurs nederanjîndu-l nimeni. După care, în baza amintitei duble decizii personale, prezintă acel lucru drept sfințenie. Corectați-mă dacă greșesc.

Altminteri, la un 1940 s-au împiedicat niște vecini în statul nostru național etc., de n-au mai putut (deduc de aici că formula cu pricina vizează mai degrabă pe cineva din interior)

PS

Veți zice aici că-i sănătos a sta ceva mai cuminte, întrucît Lucian Boia are măcar un așa-numit spate, în vreme ce subsemnatul ba. Așa este! Norocu-mi însă stă în faptul că nici naiba nu mă citește, iar implicit nici dracul nu auzit-a de vocea mea, cea foarte intelectuală...

Pe undeva

„Totul porneste de la educatie. Primii invatacei trebuie sa fie parintii si educatorii,apoi copiii.”

Nu știu dacă în amintita mai sus educație se face pomenire de un lucru... Și anume că vorba „Trebuie!...” semnalizează că acțiunea propusă (acolo) nu este, de fapt, posibilă. Asta, pentru s-ar fi realizat pînă atunci. Și, deci, nu mai era nevoie de acel (inutil) „Trebuie!...”.

PS

Dacă, în viața viitoare, mă voi afla ministru al Educației, aș recomanda să nu luăm foarte în serios ideea de educație. Mai exact, să-i vedem limitele. Și implicit lupul (din noi) care se poate strecura foarte lesne sub blana de oaie / hlamida pretențioasă a ideii de educație. Pas de spune asta, însă, unui om (prin definiție normal) - deci cu infinite nevoie de nobilitate!...

Acum vreo două zile

… pe cînd se aniversa victoria Stelei în Cupa Campionilor Europeni, la fotbal, Gabi Balint face o afirmație despre acele momente, subiect fiind acolo „românii”.

Dincolo de faptul că mi-a părut străin acel termen, pentru vorbirea anului 1986 (simpaticul fotbalist preluîndu-l indiscutabil din obiceiurile prezentului), am dat să-mi amintesc formulările de atunci. Exact nu le mai știu, dar era ceva din categoria „cetățenii țării (noastre)" . I se mai adăuga România, ori țara noastră socialistă.

Pe de o parte, în spate la tot văd nevoia de coagulare a poporenilor, dorită de cîrmuitori. Care acum trei decenii se executa în jurul ideii de patrie (socialistă), în vreme ce azi ea se face întru ideea de 'români'. De unde părerea-mi că ponderea a trecut - din motive foarte probabil întemeiate - de la instituții, la individ/indivizi.

Nu mi-aș reitera aici părerea despre întoarcerea în secolul 19, la naționalism mai exact. Ci doar observ că și sprijinitorii statului socialist, și cei demarînd românismul de azi au o caracteristică. Să nu piardă beneficiile din prezent. Ori în ziua de mîine. Fiind oameni, la mai mult de atît nu se pricep. Eventual animalul (fi și ne-biologic, ci doar social) pe care îl întrupează e mai om decît noi toți. Și implicit negîndind nici măcar la ziua de mîine.

PS

Legat de belelele pe care le încearcă francezii, cu imigranții (urmașii lui Napoleon scandînd altminteri voioși că se află francezi, cu toții), e posibil să se poată și mai rău de atît. La noi mai exact. Ideea-mi vine din chestie aritmetică. În lipsa românismului prezent, cum ar sta situația? Bănui c-ar fi cap de lume, motiv pentru care s-a optat pentru ceea ce numesc eu români-în-sus, români-în-jos...

Dar.

La caz de modificat balanță, de pildă dacă apelăm (noi, cu mîna noastră) la imigranți - pentru funcționat economia - cum mai coagulăm scena nou-ivită? Spunem deodată că sîntem cetățeni al unei frumoase instituții, numită țara noastră?

Fotografie, pe undeva

„ Antiaeriană protejand campurile petrolifere din Ploiești… Ce-o fi fost în capul lui Ion Antonescu?"

Pot intui.

Sîntem sub vremi. Cît și multe altele.

În rarele momente în care nu-s speriat de bolta cerului

… (nu toată lumea e Kant, să gloseze despre morale, pe acolo...), mă întreb dacă mizanscena Creatorului se află treabă cu scaun la cap.

Deci el alege mediul, el decide configurația muritorului pe care-l trimite în lume/viață, iar apoi îi zice: „Descurcă-te, bă!”

Și mai la 'șto, lasă la amicii săi texte despre autodeterminare, liber-arbitru și alte nostimade. „Las' că dai tu nas cu Dumnealui, la judecată, și să vedem dacă îți mai arde de mișouri!”

Ți se pare că acum grăiesc în glumă?

„Ce a pățit Carmen Avram, la Iași!

… Momentele rușinii pentru fosta jurnalistă...”

Intuiția îmi spune un lucru. Aceia ce formulează ca în citat nu au treabă cu rușinea. Cu a fi crispați, de dînsa. Dar speră să tulbure vreunul mai slab de țîțînă din jur. Și să obțină un ce profit, de la el. Eterna lege a junglei…

În ton cu ultima șed și pretențiile că ne aflăm pioși creștini, respectiv că sîntem români și uniți.

E interesant

… că scrieri precum cele pe Facebook voiesc a satisface nevoi interioare. Și care-s mulțumite pe moment.

Atîta doar că acele nevoi nu-s rezolvate, ba și vin uneori cu cîte-o notă de plată: „Asta, pentru că ai încercat să ne păcălești...”.

Păi, fetelor, am făcut și eu ce-am putut... „Nu ne interesează”

Acel compartiment acru croielște și cu joarda.

„Ții minte cînd, pe la 30 ani, ai încercat să îndulcești amarul meu cu cutare și cutare gest/iluzie?”

Țin (minte).

„Ți-arăt eu!”

Păi după atîta vreme?

”Da!”

.

Ideea celor de mai sus mi-a venit și pe cînd răsfoiam ieri niște imagini, din trei ture în Colțul Mălinului (Bucegi), din vara anului 1983.

PS

Ziceți că e urît să vin cu așa gînduri? Mmmm… Poate și mai nașpa e să nu le conștientizezi...

Istorie...

Tratam recent - din calitate de amator în domeniu - despre Basarabia și Dobrogea.

Roata. Și întoarcerile ei.

Totul, sub soarele omenescului.

Nouă nu ne-a plăcut cînd Rusia a luat o parte din Moldova, spunînd că ia de la Imperiul Otoman, nu din Moldova. Asemănător am procedat însă și noi la 1878. Nu ne-am pus problema că Dobrogea e parte a ceva. Cu atît mai puțin că aceia n-or avea chef să vină la noi (că n-au avut s-a văzut în plecarea multora dintre ei).

Apoi.

Sovieticii, la 1940, s-au folosit de-o interesantă optică. Pentru că Basarabia a stat 22 ani la România,ca preț au pretins nordul Bucovinei FOR EVER.

Noi n-am procedat la fel, dar pe-aproape. Am luat o dată Dobrogea ca preț al Basarabiei (cea re-acaparată de ruși, la acel 1878), dar la 1918 am mai luat o dată Basarabia.

Se înțelege că așa amănunte nu prea-s pomenite în cărțile noastre de istorie. Pot bănui și de ce.

Pe de o parte, orice om supus social (nu pe jumătate, ca subsemnatul...) nu cîrtește împotriva gîndirii oficiale. Apoi, aceluiași cetățean simplu îi prinde bine prezentarea roză plus mitizată a istoriei aceea oficială). După cum, și lui îi place să ia, ba chiar și încălcînd moralicești, cînd se poate.

PS

Apropo de Dobrogea, e interesant că ea are un statut destul de vitreg, vreme de 30 ani. Mai exact unul inegal, cu restul Regatului României.

Devine la fel cu restul abia cînd se românizează îndeajuns (apud L. Boia).

10 mai

Orice s-ar spune, sărbătorile de genul acesta au pornit din inițiativa stăpînirii. Apoi, pentru că așa e normal, la nivelul supușilor s-a creat un cult, dacă nu chiar extaz(e), despre ce reprezintă acea sărbătoare.

Pe aceeași scenă a tragi-comediei, cînd stăpînirea voit-a altă sărbătoare, s-a trecut cu același alai la cea nouă. Și uitînd subit ce spuneam - cu toții - pînă ieri.

Într-un mesaj electoral

„Noi nu disprețuim românii...”

Cînd disprețuiești pe careva, simt că nu vrei să recunoști cît de mult te intimidează acela.

Un comentariu-întrebare, la o imagine despre decembrie 1989

„Cine a tras?”

Păi… Noi am tras. Cei care am tăcut excesiv 45 ani. Așa s-a ajuns la nefericita cezariană din decembrie 1989. Cu excepția Bulgariei, suratele socialiste din acea epocă au mai mîrîit în epocă la adresa stăpînilor lor. Iar asta a contat, în 1989.

Noi nu am mîrîit.

.

Bulgarii? Posivil să nu fi avut problemele noastre pentru că nici nu s-au luat atît de mult în serios, cum că-s cei mai brejil la scară planetară.

PS

„Cine a tras?”

E aici o întrebare șmecheră... În practică, existară destule informații pentru a ști azi cine a tras. Eventual și în care circumstanțe, local-mondiale. Omul care o pune nu ține a se obosi cu studiul, spre istorice, iar în paralel e în mare nevoie a pune pe careva la zid.

Caracteristica de căpătîi a presei

A servi cititorului, ceea ce dorește acesta să audă.

Nu-i treabă simplă

.. să-ți recunoști adîncile care se irită pe vreun seamăn.

Inclusiv pentru că nu primesc de la acela una ori alta - despre care lămurește atît de frumos psihologul, pe cînd îi ocupăm canapeaua...

Fără îndoială, nu-s eu primul care observă ciudățenia situației...

Se freacă ridichea din greu, informatorilor Securității (de multe ori și celor doar bănuiți de așa ceva). Dar nu e trasă la socoteală Securitatea în sine. Oamenii ei. (că ea devenit-a în aceste ultime decenii bau-baul de serviciu, asemeni comuniștilor, nu schimbă datele problemei),

Tipul de instituție.

Acela ce apără un organism, statul, ce trece prin orînduiri sociale ca rața prin apă.

La chestiune, a privirilor prin jur, se preferă expeditivul: „Toți fură!",

Ce-am fura și noi, de-am puté...

.

PS

Acuza "Comunistule!"

Simt că zisa „Burghezule!", dacă va fi existat prin anii 50 (și nu înghețau toți doar la a pronunța acel cuvînt), venea dinspre același tip uman. Cu multă mamă și idem tată. Iar acasă cu nelipsite icoane pre pereți.

Legat de așa zise, o să mă citați, cum că trag concluzii dintr-o situație neclară. Adică, nu știm totuși dacă acea acuză circula, în mijloc de secoltrecut. Aveți dreptate.

Mare chestie, a da dreptate celuilalt... Nimic nu dezarmează mai iute, pe acela!

Spre mijlocul lunii mai a fiecărui an

… îmi zboară gîndul spre alegerile din 1990. Poate-i normal, căci în vremea aceea, dus de viață, m-am născut a doua oară.

Azi m-am pornit pe comparații. Cum sîntem, față de acum (aproape) trei decenii.

Parcă nu văd diferențe. Dacă sîntem o idee altfel, este că am avut bafta de-a vieți la vreme de tehnologie superioară, respectiv de informație mai evoluată. Ca fire / adînc al nostru, nu prea văd diferențe. Ba chiar, orivind cum se manifestă Dreapta și suporterii ei, de la Colectiv 2015, încoace, aș spune că stăm mai prost cu onestitatea.

E posibil să nu mă înșel… Pînă să devină vorbă mare, onestitatea se află treabă decurgînd din teamă. Aceea de a fi incorect/agresiv (barim

peste o măsură). Or, acea teamă e mai puțină decît în 1990 (altminteri, diferența dintre aceea și ce avusesem în deceniile precedente conferind o stare al naibii de plăcută).

Astăzi avem libertate, ce ni se pare drept perfect naturală (și neavînd reper negativ, în existența noastră), iar în același timp ne aflăm răzgîiați de viața într-o democrație. Care ne susură că sîntem cei mai breji și că merităm totul. Cînd așa ceva nu-i temperat prin educație, ne pierdem nițel capul. Și începem a vedea prin jur dușmani, care ne țin departe - pasămite - de rai. Iar de aici intoleranța momentului (nu mă lansez în supoziții cum va fi cu ea în viitor!)

.

Mă veți întreba ce am de zis despre Stînga momentului (dacă tot am dat cu pietre în sora ei vitregă). Păi..., Îmi par mai puține lucruri modificate la dînsa, în raport cu 1990. Aș nota că nu mai are nevoie de tătuc, din categoria Ion Iliescu ori Vadim Tudor. Iar că totodată internetul începe a-i deveni și ei natural. Unde militează deja furtunos, ajungîndu-se la schimburi de păreri mai mult decît energic.

„Ziua independenţei şi destinul europenilor”

Nu mă aflu între fanii noțiunii 'destin'. Asta, și pentru că îmi pot duce mintea spre un 1935 (să zicem), și să constat ce s-a ales de cele puse atunci în brațele ideii de destin. Cam nimic, dacă nu nimic-de-tot.

Iar asta e normal, căci lucrurile stau acolo precum la înmulțirile cu zero.

„S-au inversat rolurile: în Rusia neofasciști

… in SUA neocomunisti cu fasciști...”

Nu i-aș lua în serios, pe aceia vorbind de acele neo-ouri.

Eventual aș cerceta ce e, de fapt, acolo (foarte probabil, eternul uman...)

Foarte posibil să găsesc acolo neputință de-a lansa noțiuni noi, și implicit neîncredere în cei care vîntură acele noțiuni.

„Cea mai strictă lege anti-avort din SUA

.. a fost adoptată de senatorii din Alabama. Potrivit textului, intreruperea sarcinii este interzisă aproape total, inclusiv în cazurile de viol sau incest”

Ceva imi spune că acei legiuitori strîmbă din nas, in paralel, la adresa sexului oral, anal și dintre care mai pomenea îndrăgitul Toma Caragiu, intr-un cîntecel licențios...

„Crezi ca Dumnezeu este de acord cu toate mizeriile noastre?”

Oare eu-s de acord cu toate mizeriile lui Dumnezeu?

„Când te gândeşti că în pozele alea

… pot fi strămoşi ai tăi de care habar nu ai.”

Aparte subiect...

Să fii atît de legat de aceia,iar în același timp să nu ai nimic comun (în psihologicul diurn) cu ei...

Tudor Pondichi a distribuit un link.
11 ore
Te întoarce pe dos şi apoi te înalţă la cer ca să te trântească mai tare de rămâi fără suflare când te gândeşti că în pozele alea pot fi strămoşi ai tăi de care habar nu ai.
Leşe . . .marele scormonitor de suflete . . .şi de sentimente adânc îngropate . . .
Ţărani ardeleni plecaţi în America anilor 1900,au lăsat în urma lor acest cântec tulburător şi fotografii ce le arată calvarul.... Vezi mai mult
YOUTUBE.COM
Grigore Lese - Bata-te America, bata
Taranii ardeleni care au mers la munca in America anilor 1900 au lasat in urma fotografii si acest tulburator cantec. Multi dintre ei s-au intors in tara...
4
2 comentarii

„Mi se pare mie sau îți place sa bagi batul prin gard?

Te simți cîine?

Legat tot de ultima ta metaforă, e un pic și treaba cîinelui, că - de la adăpostul gardului - latră agresiv la oamenii care se întîmplă să treacă pe uliță.

„Astazi ma aflu la Iasi, la Forumul Educației 2019

… alaturi de presedintele Klaus Iohannis, unde se discuta pe marginea proiectului „România Educată".”

Veți spune încă o dată că mă aflu sinistru cinic, însă eu - mai ales în cazul celor din imagine - văd doar un pus de blană miel, peste un lup. Unii de acolo realizează ce se întîmplă, alții nu. Se înțelege că putem cerceta (și scoate pălăria, pe felie) cît și-au tocit aceia coatele pe bănci școli. Și cîte cunosc.

Ca părere a mea, urîtă și pe care nu o spun prima oară, cu cât ne vom bate capul cu educația națională, cu atît ne va ieși mai prost. Prin psihologie, se vorbește despre umflarea Eu-ului fals. Cu dezavantajele inerente.

În paralel, subsemnatul recunoaște că el însuși, scriind pe-aici de una ori alta, își umflă Eu-ul fals. Ori barim sentimentul că existența poate fi suportabilă.

Nu prea l-am citit cu atenție pe Cioran... Care dintre noi scrie prăpăstioșenii mai mari?

De la o vreme

.. am sentimentul că fenomenul proiecției (psihologice), adică al identificării - și condamnării - la altul de trăsături pe care nu vrem să ni le recunoaștem nouă, se află foarte extins.

„Asta e presedintele Românilor?

… Daca era, iesea cu un mesaj de pace si nu incita oamenii la ura si dezbinare ...”

Din partea mea, poate instiga în direcție o dori. Nu mă dezbină, ori înfrățește, cu nimeni.

Îmi aleg singur cu cine am amiciție ori dușmănie.

Cineva afirmă

… că ieșirile publice ale președintelui Iohannis nu aduc huiduieli, ca acelea ale lui Liviu Dragnea. Nu știu de ce am sentimentul că huduielile la adresa PSD sînt unele cu voie de la stăpînire. Dar nu aia de la palatul Victoriei (și implicit la mitinguri Iohannis nu stă lume a protesta). Și una de tip 1989. „Nu cercetați ce și cum cu împușcăturile de atunci...”

Noi sîntem în sfera de influență vestică. Unde și nimic mișcă, în folosul acelui punct cardinal

Iar tabăra pesedistă e tolerată, pentru că ar fi mai rău fără ea.

De la Prut spre est, lucrurile stau un pic invers. În R. Moldova ori Ucraina. E zona de influență (de fapt protecție) rusească. Dacă nu era așa, de mult (mai exact din 1991) se afla Basarabia provincie a României.

Zic și eu...

PS

De bine ce-am avut, cu o apropiată persoană, o dispută politică. Nu văd de unde atîta supărare pre PSD.

Subliniez din start că oamenii acelui partid nu-s deloc sfinți. Însă nu văd să se trăiască mai rău decît în 2016 (de 2013 nu mai vorbesc). În același timp, supărarea pe dumnealor e reală. Deci perfect justificată din punctul de vedere al respectivilor nemulțumiți.

E posibil ca nu puțini să găsească în PSD țap ispășitor, al inerentelor probleme existențiale. Pe care ți se pare că le rezolvi dorind să trăiești mai bine, iar implicit că acea grupare politică e o frînă spre așa roz.

În paralel, priveam ieri la aglomerația de pe șoseaua de centură a Bucureștiului, în zona cu un singur fir a acestuia. Fără îndoială șoferii aceia au motive să fie indisupuși, însă mai ales economia liberă poate crea dezechilibre. Gen traficul să fie mai mare decît apucă să optimizeze oficialitățile.

Aș minți să ascund că eu unul sînt iritat de lălăiala privind vreun pasaj Splai-Militari-autostrada Pitești. Însă barim din an în paște mă întreb care moaș-sa le-or fi motivele, de nu mișcă lucrurile. Iar aici nu-mi zboară

mintea la hoție. Pentru că mi-aș fura căciula. Aș avea o explicație-brici, scîrțînd doar în faptul că nu are treabă cu realitatea.

Cineva citează versurile piesei „Nebunul cu ochii închiși”

A Phoenicșilor (vezi PS). Și îmi revine în minte un gen de situație.

Există sumedenie de producții cu pretenție, care se indispun grozav dacă le contești măcar nițel (iar uneori, dacă nu le aplauzi). Este inclusiv cazul artei ori al culturii.

Eu unul opinez că întotdeauna, și dincolo de pretențiile că ne aflăm inși educați, la frîiele ființei noastre rămîne inconștientul. Cu din-topor-ismele lui. Acesta și confecționează lucrurile din categoria artă ori cultură. Și care-s menite a obloji prin suflet. Cum acel oblojit nu se poate realiza decît prin măreții-verbale (trec aici și vreo sculptură Brâncuși), rezultă inevitabil un fals. În momentul în care ai mici îndoieli legate de o așa / acele producții, îi strici acelui eșafodajul interior. Și prin urmare se înfurie. Ceea ce duce la agresivitate față de tine (inclusiv apelînd la încercări de intimidare ori manipulare).

Cînd te afli suficient de puternic, iar acela lipsit de suportul grupului unde adastă îndeobște, fuge, ori măcar refulează disconfortul. Cele două (și presupunînd că se află separate), și anume arta și cultura pot ființa doar într-un mediu care nu le contestă / susține că-s mărețe.

Respectul cu pricina se cultivă prin avantajul ce pică, dacă lauzi domeniul, sau măcar prin interdicția de-a zdruncina decisiv acel edificiu)
În afara aceluia, se rupe firul.

La poezia de care vorbim, mi-a sărit în ochi (este drept că nu de prima dată) proiecția pe care o face autorul, respectiv publicul său. Și anume într-un personaj care are dreptate, iar în paralel e izolat de semeni. Și ceea ce nu-l împiedică să lovească el (vorbele-i fiindu-i lovituri de tun).

Acuma, pot fi acuzat că voi să stric, să distrug. Or, dincolo de vreun toporism, îmi place să observ dedesubturi. Iar în minte îmi vine imaginea copilului ce eram altădată, și se care se joacă pe o bucată de covor al sufrageriei. Părinții văzîndu-și de ale lor.

PS
"Nebunul cu ochii inchisi"

Pe un munte intr-o tara foarte indepartata
Sta un om cu ochii-nchisi si spune ce ne asteapta.
Lumea nu-l asculta, il crede un nebun
Caci vorbele lui sunt ca niste lovituri de tun.
El sta singur si linistit
Dar in ochii lui inchisi
Vede al lumii asfintit
Nebunul cu ochii lui inchisi.
Zilele trec una dupa alta sus pe munte
Si vocea lui se aude clar spunand foarte multe.
Lumea cea intreaga se opreste sa-l asculte
Il crede un nebun ce-ndruga multe vorbe absurde....”
Etc.
.
PS2
În locul web de unde preiau versurile „Nebunului...” se spune că autorul postării „gândeşte la la sensul vieţii.”
E tot o construcție de făcut bine la suflet. Nu se face, acolo, să și întrebi la ce concluzie a ajuns.

Am sentimentul

.. că cea mai inumană făptură... omenească s-a aflat Descartes. Cel răs-verificînd ideile cu care mintea sa intra în contact.
E posibil să-l fiu un pic rudă/descendent...

De multișor timp

… am privit cu rezerve afirmația privind execuția lui Const. Brâncoveanu. Care, se spune, ar fi preferat moartea, în locul convertirii la islamism. Și nu doar el, ci și fiii (duși o dată cu el la Stambul). Și unde doar mezinul a dorit să cedeze, dar (pasămite) părintele său i-a tăiat elanul. Iar prîslea a pus finalmente și el capul pe butuc.

Sînt multe afirmații de tratat cu rezervă, în acea legendă - altminteri bine făcătoare religiei locurilor noastre.

Ceva asemănător întîlnesc azi în cheie armeană. Și anume, cum că turcii - la vremea genocidului din 1915 - ar fi propus rămînerea în viață a armenilor ce acceptau trecerea la mahomedanism.

Dar...: „Au vazut orori turcii ii taiau en gros fiindca erau crestini. N-au vrut sa se convertească la Islam, nici un armean”

Eu unul m-ș fi convertit urgent, la ce voiau turcaleții. Și asta din mai multe motive. Inclusiv că Dumnezeul meu de pînă atunci părea că doarme în post (dacă nu mai rău), de-i îi ajunseseră supușii în acea proastă poziție.

E interesant că nici la noi, iar la armeni probabil nici pe atît, nu-s privite din unghiul de care vă spun. Și care mie, unuia, mi se pare de bun simț. Mai elevat spus, cartezian.

Ferească sfîntul a mă traversa vreo supărare, de situație! Realitatea e cum e, și basta. Dintre viețuitorii în aceste locuri, nu țin vreunii a grăi cum spun eu, iar apoi a face cunoscut acel unghi.

PS

Comentariu inițial, la imaginea alăturată:

„Poți da ceva detalii despre gestul cu crucea?”

„Avea cativa prieteni buni, batrani si ei atunci, supravietuitori din Genocidul din 1915 cand erau copii. Au vazut orori turcii ii taiau en gros fiindca erau crestini. N-au vrut sa se convertească la Islam, nici un armean. Banuiesc ca poza e ca un gest de sfidare peste timp, ceva de genul "Am supravietuit crestini" Au renascut un Romania, o noua viata, asa spuneau ei. Pentru o fresca adevarata va recomand romanul lui Franz Werfel "Cele 40 de zile de pe Musa Dagh". Intreaga lor drama.”

„Moise Guran se întoarce

… cu o ediție specială 'Romania in direct' la Facultatea de Istorie a Universității din București, în cadrul proiectului Forum Europa FM.

Lansăm și o nouă provocare pentru membrii Asociației Dacia a studenților la Istorie – La marginea Europei. Poate România mai mult?”

Ca părere a mea. Ș:i legat de „Poate România mai mult”

Puneți lucrurile în cheia oricărui om normal. Iar atitudinea fiind încurajată de Societate. Și anume că putem interveni asupra celor din jur. Iar implicit că, prin intermediul nostru, țara unde ne aflăm poate (sau ba) mai mult.

Trăgîndu-mi-se probabil de la bătrînețe (bașca de la nesociabilitate) eu nu aș pune lucrurile în cheia cu pricina. Cum că putem influența lucrurile, prin jur.

Știu. Sună naspa. Dar îmi mențin părerea. Ba am și ceva argumente.

**

„Asociației Dacia a studenților la Istorie – La marginea Europei.”

Ca părere a mea, nu-i o treabă orientarea actuală, de simpatie pentru Dacia. Sau barim nu-i uitați pe romani/rîmleni. Care, între multe alte calități, se bărbiereau și spălau des.

De asemenea, mai rar aș uzita de formularea „românii”; în detrimentul aceleia de „cetățeni ai României / țării noastre”. Sau le-aș folosi, dar nu m-aș mai mira de ce mergem în direcție inversă civilizației.

„Poate România mai mult?”

Părerea mea... Cu cît o vorbă e mai mare, cu atît servește mai asiduu ceea ce doresc cei de pe acolo să audă. Și implicit, ea nu are treabă cu realitatea.

Admit, în paralel, c-avem nvoie ca de apă de unele și altele, pentru a uita de cenușiul (dacă nu mai rău) ce-avem a traversa.

Dacă vorba cenușiu vi se pare exagerată, putem da ochi împreună spre compulsiile (nevrotice sau ba, ale) tinerilor/ maturilor.

Pe undeva

„Dacă nu mergem la vot, degeaba ne plângem după aceea! Mergeți la vot! E singura noastră șansă! Un vot masiv nu mai poate fi modificat de nimic! Încă se poate! La vot!”

1.
Nu știu să mă fi plîns de ceva, după alegerile postdecembriste. Am încercat doar să iau situația cum este, eventual să văd ce e de schimbat *la mine.*

2.
”Un vot masiv nu mai poate fi modificat de nimic! Încă se poate! La vot!”
.Afirmația e contestabilă de ce a pățit PSD (încă) din ianuarie 2017 încoace (bașca după Colectiv). La ultima vorbă, mai e ceva... Meditäm rar cine-s cei care nu gîndesc asemenea nouă, și ce vor ei de la viață. Prin urmare, e posibil să mai pierdem niște rînduri de alegeri.

Am o părere aparte, despre neputința PNL de a genera un lider

Iar ca urmare, luînd de-afară unul. Stolojan. Iohannis. Bogdan.
A avut un singur lider. Radu Câmpeanu (altminteri, nu m-am omorît cu simpatia pentru el...).

Nu aș fi reprodus aici

… comentariul de mai jos (la origine produs într-o revistă), dacă ulterior n-aș fi dat peste o postare privind aniversarea unui confrate montaniard:

„Domnul [X], 80 ani bătuţi pe muchie (de munte), sequoia lui si o sala plina de învăţăcei studioşi!
La mulţi ani, domnule [X] !”
.
Iată comentariul de care spuneam:
„[Î]mi vine în minte acum o scenă. Pe vremea aceea se putea fuma pe culoar. Cînd am ieșit, odată, în pauza de țigară, a apărut doamna Olga Tudorache, în capul scărilor. Inconștient, ni s-a dus, tuturor, mîna cu

țigara în jos, am luat poziția de drepți și am tăcut cu toții din gură. Ce vorbeam între noi putea să aștepte, pînă trecea Doamna.”

Cred că-i o mică eroare la mijloc (de fapt, e altceva, discutat spre finalul comentariului). Nu cred că-i dovadă de mintoșenie, a nu bănui în acel profesor un om, și implicit avînd bune, dar și mai puțin bune.

Se pune problema ce ne vine /.../ a proceda precum în citat. Pe de o parte, cred că este un semnalizat că respectă regulile locului (iar asta conferind aprecieri din jur) . În cazul de față un spațiu nițel rural, cu respect nemăsurat pentru vreun personaj de acolo. Apoi, același admirator va dori, către finalul vieții sale, să fie elogiat la fel de înalt, de către cei mai tineri.

Lucrurile aduc nițel cu situația din cătănie. Unde noul venit e frecat de mai vechii companiei, pentru ca ulterior, ajungînd oropsitul mare, să chinuie el pe altul.

„Daca prin votul nostru am putea schimba ceva

… daca ar conta, nu am mai fi lăsați ca să votăm” (Mark Twain)

Sînt foarte curios în ce op al său a pronunțat Twain aceste vorbe, atribuite lui. După cum, dacă realmente ele îi aparțin, mi se par discutabile.

De pildă, l-aș întreba ce anume să (se) schimbe. Presupunînd (prin absurd) că Twain ori un adept al ziselor respective mi-ar răspunde, le-aș arăta că lucurrile la nivelul unui stat (democratic) se află ceva mai complexe. Adică tu poți voi să se schimbe una, în timp ce vreun compatriot dorește altceva. Deci și să vrei, ca guvernant, nu poți schimba toate cele pe care le dorește alegătorul.

Mi se apropie

… prezentarea despre Niculae Baticu, la un club montan bucureștean.

Am o mică problemă. Mai exact, îmi par să existe două categorii de public, la așa expuneri.

Unul e interesat de reproducerea realității, de informațiile punctuale, gen: „Cutare a urcat traseul X, la data de..., bătînd n pitoane” (a se ierta mult-simplificarea...).

Alții vor legende. Sau barim așa am văzut un anunț privind respectiva expunere, cum că urmează să vorbesc despre legenda Baticu. Ceva din categoria „titan al alpinismului românesc”

Pot înțelege ce vor oamenii aceia de la viață, și de ce, însă tot am un disconfort. Lor le trebuie povești, ba și unele nederanjate de realitate. Lor le-ar fi prins mai bine vreun Mihai C. Ori vreun condeier afiliat editurii „România Pitorească”.

Este drept că, prin definiție, de la așa conferențiari nu poți avea parte de informație cu picioarele pe pământ. Cu atît mai puțin de iscodiri, prin subiect.

Mi-i una din cele 360 zile guralive, ale anului...

(în restul șed în neagră depresie)…

„Ziua alegerilor este ziua in care oamenii liberi își aleg stăpânii de bună voie si nesiliți de nimeni”

Cred că stăpîn nu înseamnă neapărat exploatator. Ci și seamăn care face treburi fără de care ne-ar fi, nouă celor simpli, ceva mai rău. Boierul/patronul etc., pînă una alta pun și mențin în funcționare jugul unde putem cîștiga un ban. În afara acelui jug, pe cîmpia din jur se află libertate nesfîrșită. Dar neaducătoare de bani. Și implicit de supraviețuitoare.

La chestiune, și chit că subsemnatu-i exemplu clasic de dușman al Autorității, îmi aduc aminte de-o zisă privind așa-zisele excese ale Revoluției industriale. Cînd copii (o idee mai răsăriți) lucrau 12 ore pe zi. Or, fără acel lucrat la patron, mureau sigur!

Mă uit la acuza cu furtul, către PSD.

Meditez dacă, întru primitivitate / necomplexitate se poate găsi formulare mai din topor.

Nu cred.

Spun deseori despre aceia deranjați de furtul atribuit politicienilor că ei sînt supărați nu din vreun motiv moral, ci pentru că nu-i duce mintea, îndrăzneala, energia să fure și ei! Dacă te duci în cîmp cu resurse, iar în

același timp mintea-ți nu se poate ridica dincolo de nivelul unde fac furori sloganurile Opoziției despre furt, e inerent să nu te descurci în... a fura!

Răsfoiesc articole de gazetă

… ale filosofului Nae Ionescu (1890-1940). E instructiv.

În rest, legat de ceea ce scrie, simt că poate fi făcută o parafrază la textul unei piese muzicale: "Toate au fost la timpul lor / Ceva *adevărat*...". Mai exact, idei-rezultat ale situației/mentalităților acelor timpuri se aflau perfect întemeiate (/... adevărate), însă valabile doar atunci. De pildă ideea de geniu al poporului român.

Am sentimentul că a trata (hiper)elogios

… pe cineva semnalizează necunoaștere (de fapt) a aceluia, eventual chiar lene a minții.

Bașca altele, dar ajunge cu ciocan la un car cu oale...

t Lucian, nene la
YOUTUBE.COM
„Eu sunt Lucian, nene lancule!", un omagiu adus regizorului Lucian Pintilie (@TVR3)
Toate drepturile de proprietate intelectuala apartin TVR. Continutul nu poate fi copiat, postat pe nici nu…

„TEL AVIV 12 PUNCTE, Ierusalim 12 puncte

… Situri fascinante, plaje fabuloase, cultură și istorie captivante, bucătărie excelentă și viață de noapte grozavă. Explorează două orașe într-o singură vacanță, Tel Aviv și Ierusalim!"

Oare cum arată cele pe care simțim nevoia să acoperim, prin zise ca mai sus?

Atenție. Sînt vizate acolo categorii umane din miezul vîrstei, dacă nu chiar mai devreme…

De pildă ale lui Ion Ianoși, dar și ale unui Nicolae Breban. În paralel, și pe cînd mă pregătesc a-mi da cu părerea, mă uit la *animalul* din dotare - ca să nu vorbesc de funie taman în casa spînzuratului...

M-ar fi mirat ca nu primitivul (în cheie psiho, inconștientul) să nu dețină frîiele comportamentului nostru.

Producțiile culturale (poate și umane în general) semnalziează două componente de bază. Nevoia de drog, respectiv de poziție socială superioară. Aparenta ușurătate (bașca răutate) a unei atari observații mi-o diminuez cu recunoașterea că există multă muncă, depusă la picioarele produselor culturale.

Hîrtie de turnesol a animalului din noi este contrazicerea (mai exact atentatul) la coloanele de bază a existenței (mă refer la acelea spirituale, mai exact din categoria drog, respectiv mai-sus-social).

Mai puțin vulnerabili la așa atac se află cei care nu-și bazează bunăstarea psihică pe îmbrățișarea valorilor sociale, respectiv posedă vitalitate mai scăzută.

PS

„«Firul roşu» al vieţii mele e împletit, de fapt, din mai multe «fire»: sensibilitatea de stânga şi adeziunea faţă de marea literatură."

Mi-e imposibil să uit aici că literatura se află ficțiune. Și implicit că bazatul pe ea trădează un mare fals.

În același timp, și ieșind din ceea ce aș dumi geometria euclidiană a judecății, la vorbele citate ajungi împins de altele, ale lumii ăsteia. Mai exact de nevoi sufletești (mai exact unele mai puțin avuabile).

Seara de 19 mai 2019

Și la un pic de bere.

Ia uite… Melodia din *Clanul Sicilienilor* are 50 ani…

… întîlnesc o trimitere la gestul brașoveanului Liviu Babeș. Care și-a dat foc în 1989, în semn de protest (așa se spune barim) față de regimul politic înstăpînit atunci în România.

Îmi atrage atenția textul pe care și-l alăturase acela (și reprodus de memorialistul Ion Ianoși": „Stop Mörder! Brașov-Auschwitz!"

Într-o primă fază, îmi atrage atenția totuși neadecvarea mesajului. Nu cred că omora cineva la Brașov, cu atît mai puțin că acolo era Auschwitz.

(Că vreunul se uită strîmb la ultimele-mi zise nu mă descurajează în observație. Cel mult mă trimite cu gîndul la caracteristicile ființei umane.)

Apoi socotesc ce interioare descărca acela prin zisele respective. Mai exact unele care nu aveau treabă cu Brașov, mörder etc. Iar de acolo, lunec mintal cum va fi stat cu starea psihică respectivul. Cum arăta. Cum îi ședeau ochii.

În tot cu ce spuneam mai sus despre ființa omenească *normală*, ne cade prost cînd edificiul construit de noi - de pildă cel despre Babeș - primește pînă și domoale observații,. precum ale mele de mai sus. Deja așa ceva e interpretat de atac (se poate discuta în ce direcții...).

La chestiune, e posibil ca intervenții ca ale mele (și presupunînd că există) să fie mai neplăcute celor ce construiesc mituri decît un atac dur, a la „Era nebun și plătit de americani! Iar în paralel omorîse pe ta-su, mă-sa și jumătate din cartierul unde locuia!!"

Vorba cuiva, ultimele explicații conțin același stil de limbaj. Rezonezi cu emițătorul lor.
Cu ale subsemnatului, nu.

Pe file Fb ce adăpostesc imagini vechi din România

… apar nu o dată militari urmînd să plece pe front. Deseori se menționează că aceia nu s-au mai întors acasă. În așa situații apar emoticoane înlăcrimate.

Nu am întîlnit pînă acum remarci despre cine/ce îi trimitea pe aceia in război. Cu atît mai puțin despre Dumnezeul veghiind din cer, la timpul acelor carnagii. Au trecere însă remarcile despre eroi.

Mda... Ne protejăm cum putem.

In paralel, simt că insul conformist e mai speriat de Stăpînire decît acela aflat în așa-zis conflict cu Autoritatea. De aceea nu pomenește nimic despre aiureala războiului.

Se înțelege că idei precum cele de mai sus comportă nuanțe, dar lumea cu scaun la cap se va apleca asupra lor exact pe cît o face dracul întîlnind in drumul său tămîie.

M-aș fi mirat

… ca aceia să aleagă vreo voce care *nu* votează.

Știrile Europa FM
15 mai la 17:45
Vocile publice ale societății românești explică, la Europa FM, de ce votează pe 26 mai. Fiecare va vorbi despre experiența proprie și despre cum fiecare dintre noi poate contribui pentru o Românie europeană.
#yeslavot
E.U.
YES LA VOT
O campanie PRO TV susținută de europa

Privesc spre modul cum decurge campania pro-vot. Cum caută să intereseze oamenii, respectiv cum sînt tratați aceia pe care nu-i trage inima a vota. Dincolo de toate, e teama unor interesați, că dezinteresul public le-ar seca (prin disoluție a acelui edificiu) sursa de avantaje. Și care le decurge din apartenența - mai apropiată ori mai îndepărtată - de establishmentul european. In paralel li se alătură oameni (admit că deloc puțini) care se simt bine susținînd public valorile stăpînirii.

Nu m-aș jena prea tare de observația mea.

Admit totodată că mă aflu un tip distructiv. Dar nu mi-am ales eu, astă cruce de purtat prin viață...

Pe undeva, la o discuție despre avort

„Crezi ca Dumnezeu este de acord cu toate mizeriile noastre?”

Oare eu-s de acord cu toate mizeriile lui Dumnezeu?

.

Legat de ultima vorbă, e interesant că religioșii, ba poate și oamenii normali, doar se înfurie cînd aud ultima întrebare, de mai sus. Unul nu vine să-ți explice, de ce l-ai înfuriat, eventual de ce nu-i ok să să consideri mizerii deciziile/făcutele lui Dumnezeu. Iar asta, pentru pentru că ai fi tu îngrozitor ticălos, ci pentru că face el prea tare pe el, de frică.

Că veni vorba, m-am procopsit spre trezire azi cu un coșmar. Unul destul de pașnic (dacă se poate spune așa), adicătele care nu îngrozește. Care nu te deșteaptă lac de sudori.

Amînînd un pic relatarea lui, e de spus că mi-a trecut vremea când, fan al psihanalizei și interpretărilor ei, căutam a descifra prin vise.
Mai exact, acum nu mai caut așa traduceri, iar cînd îmi țîșnesc automat în minte așa explicații, nu le mai acord entuziasme, cum că mi-am rezolvat problemele vieții (e o caracteristică a primelor două vîrste).

În vis era un fel de lagăr de prizonieri (scenă datorată probabil lecturilor mele de ieri) germani. Erau ofițeri, vai de steaua lor, și continuau să fie privați de libertate deși războiul mondial se terminase de mult.

În fine… N-am putut să nu meditez că e vorba de refulate personale, de îngroziri anterioare și nesuportate, dar atît - ca tulburare decurgînd din constatare.. M-oi fi obișnuit prea tare cu ideea că am refulate, chit că tot prost aș ieși, dacă acelea se apucă să forțeze ceva mai voinicește obrocul ce le acoperă.

PS

Dac aș merge azi la un psihanalist, cum ar decurge lucrurile. Ar merge naspa, inclusiv pentru specialist, iar eu m-aș acuza grozav (o fac încă de la țișnirea unei așa idei) de trufie.

Pentru ca absenteismul la vot din partea tinerilor

… in ultimii ani a fost de proportii alarmante, o parte din echipa CEL Sector 3 s-a gandit sa transmita un mesaj prin intermediul caruia sa determine tineretul sa voteze pentru o Romanie europeana.” (Elevii liberali din sectorul 3)

Vi se întîmplă să vă interesați de ce nu votează aceia? Și eventual să le tratați atitudinea cu ceva înțelegere? Sau hodoronc-tronc vă duceți cu pastile precum cele din amonte, pe capul lor? Iar finalmente avînd

succes ioc, în a-i porni pe aceia spre urnele de vot?

.

**

Încerc să am înțelegere pentru acei elevi liberali (care purced la mesajul de mai sus). Și ajung la o caracteristică a ființei umane. Iluzia. De mult-potență (nu neapărat sexuală).

În momentul în care emiți zisele cu pricina, deja te vezi a fi convins publicul, de una și alta. Mai exact, multe așteptări ale sufletului ți le rezolvi (discuția poate continua, ce și cum). E ceva propriu ființei umane, la o adică. Și inclusiv iluziilor pe care le emite subsemnatul, cînd așterne cele de pe aici.

Dacă aș fi mort pentru patrie

… mie nu mi-ar mai ține de cald, faptul că Ea îmi ridică vreun monument (cu atît mai puțin unul colectiv). Sînt însă amănunte de care nu-i patriotic să vorbești...

.

E interesant aici de privit spre motivele pentru care omul normal/social subscrie acelei acțiuni. Pe de o parte, cred că există multă frică, de ordinea socială - aceea care îți impune să iei în serios idei precum cea din imagine. Pe de altă parte, intervin două componente, le-aș spune, plăcute. Una-i sentimentul de-a fi mîngîiat pe cap, dacă respecți acele cerințe ale mamei Societate. Apoi, intervine un joc cu fiori plăcuți, acela de a te proiecta în acei eroi. Unde nu mori, iar în paralel îți vin elogii din partea comunității. Pe cît generează (celor care nu i-au ajuns în prag) moartea clasică simțăminte neplăcute , pe atît e de plăcută iluzia că te duci și vii de-acolo.

PS

Și cînd te gîndești că deasupra întregului eșafodaj, al patrioticelor, se află dorința (complexă altminteri, ca proveniență interioară) unora de a nu pierde locurile minunate ori măcar călduțe din societate...

O discuție despre premianți

.. (aceia din școli), pe undeva.

Legat de așa fenomen, observ că marele interes pentru aceia este legat strict de prestația lor pe acea scenă. A performanțelor școlare.

Nimeni nu-și bate capul ce se întîmplă cu el mai încolo. Cum i se - iertată-mi fie deformarea dictonului! - finis coronat opus viața mai încolo. Cum îi sînt ochii, viața după acea perioadă sub reflectoare (și aplauze).

La o adică, acela nu fost privit mai atent nici de către cei care, zice-se, îl ovaționau.

Bănui însă că există un motiv, pentru care societatea procedează după cum vă spun, față de aceia…

Legat de oamenii ce aplaudă, li-i probabil acolo o proiecție, în ceea ce-i considerat succesul acelui elev, respectiv în tinerețea lui. Bașca în roza situație: „Ce copil deștept ai, madam Piscopesco!..."

Nu izbutesc să cad la pace

… cu al meu inconștient.

Și anume, pe ideea că a suferi nu e totuna cu sfîrșitul lumii.

Incitat în gîndu-mi de discuția unor compatrioți

… meditez că l-aș prefera pe Liviu Dragnea președinte al țării (că tot eu nu prea văd chestia asta posibilă, e altă discuție...) Să vă spun și de ce. Iar în paralel recunoscîndu-mă prizonier subiectivismului personal.

Nu cred că ar umbla cu texte precum cele (din prezent,. barim) ale lui K. Iohannis. Unele partizane, iar în același timp primitive ca exprimare. Nu ar umbla cu morga sibianului (chit că nu că complexează în exces). Nu s-ar băga muscă în lapte precum Băsescu (iar pe seară ar merge cu gașca la Golden Blitz, lîngă casa-i din Cotroceni). Etc. Concluzionînd nițel, mie personal mi-ar veni o senzație de liniște dinspre Dealul din gura cartierului bucureștean Militari.

Cum spuneam, pot fi subiectiv, în așa zise. Bașca dregîndu-mi sufletești, pe Drumul fantasmelor de Tată ideal. Asta, în vreme ce rațiunea mea admite în Dragnea o ființă normală, deci și cu vreun car al defectelor..

.

În paralel, și privind acum spre înverșunații adversari ai teleormăneanului, nu-mi pot scăpa din vedere acolo niște amănunte. Întîiul este de ordin, i-aș spune instituțional. Mai exact, Dragnea s-a nimerit în wrong place, al Istoriei. Pe cînd liderul lumii nu prea agreează România profundă (căreia îi este reprezentant actualul șef al PSD).

Pe acest fond, acel Aliotman mondial încurajează demolarea ciotului de societate românească ce-i încurcă (un pic) socotelile. Dovedind curajul de rigoare, multă lume de la noi se-apucă să scuipe către cel desemnat țap ispășitor.

Ultimul proces se desfășoară în condițiile unui anumit gen de frustrări acumulate în acei nemulțumiți-de-Dragnea/PSD. Și despre care mi-am mai dat cu părerea în timp.

Închei punctînd că cele de aici mi-s doar omenești păreri. Și, implicit, că-i posibil să-mi schimb părerea, pînă mîine.

Mă aflu un ins supus complexelor/complexării

Adică m-apucă uneori a mă simți mic și prost, în ale minții, pe lîngă careva. Am în vedere condeie, minți (deși se poate glosa și despre cum stă intimidarea fizică, din partea unei persoane aflate în preajma geografică).

Asemenea neplăcut sentiment dispare însă foarte iute, cînd descopăr omenești ale respectivului autor. De pildă, la o introducere despre un diplomat, Ioan Scurtu mă copleșește, pînă se-apucă - om fiind... - a reclama că sovieticii jefuiau România, la 1946 (diviziile noastre, anterior, practicînd pe teritoriul URSS zborul gingaș al fluturilor...) Idem vreun (foarte simpatic mie) Const. Argetoianu, cînd îl ia vădit talazul subiectivității.

Ceva asemănător mă încearcă pe cînd nimeresc un eseu al contemporanului Vasile Dâncu.
Unde totul sună cît să rămîn cu gura căscată, pînă dau de vorba:

> „Pentru schimbarea din temelii a calităţii serviciului public, în lumina noilor provocări și concurenţe, statul **ar trebui** (subl. mea) să promoveze o organizare mult mai flexibilă, mai centrată pe sarcină... ”
> Etc.

Dincolo de dulceața nemaipomenită a acelui pasaj (care te te și proiectează în acel rai), e totuși vorba de *Ar trebui*. Și implicit de faptul - Oooo, amăreală a amărelilor! - că acel lucru nu se poate.

Altfel, se putea pînă acum.

Alegerile de pe 26 mai

… sunt primele alegeri de când Dragnea și PSD au preluat puterea în România. După 2 ani de abuzuri și proteste...” (USR, sector 1 București dixit)

Îndrăznesc un exercițiu de imaginație. Presupunem că USR preia (în vreo coaliție) puterea. Iar pe cînd asudă la Palat Victoria, unii încep a protesta în stradă.

Ghici cum îi va trata pe aceia? (simt că va fi ceva în genul caragialianei vorbe: „căuzași/ zavergii de pe uliță!”...)

Nu m-ar mira

… a jurnalul Annei Frank să fi fost scris de altcineva, și nu de acea evreică olandeză, ce se ascundea de naziști, dar finalmente a sfîrșit în lagărele de concentrare. Simt acolo o liniște ce nu poate fi proprie unei persoane hăituite. În același timp, și acceptînd că acea tînără se putea sustrage atmosferei, textul îmi pare excesiv de interesat a face plăcere unui public dintr-o epocă ceva mai liniștită, decît a unui război.

Totodată, curgerea textului mi se pare excesiv de egală, pe întinsul lui. Eu cred că e imposibil să nu fi marcat, în timp, de cele prin care treceai, și în consecință să ți se modifice stilul.

„Portretul unui regizor-simbol al unei ere.

Roger Vadim nu a lăsat nimic la voia întâmplării. Vă invităm să pătrundem împreună în povestea unui regizor care și-a creeat propriul destin.”

Eu unul, nu izbutesc să respect ceva din trecut. Iar asta din două motive.

Ideea de respect presupune prin definiție un dezechilibru. Respectatul dă mai puțin (dacă nu chiar deloc), decît primește de la cel care îl elogiază. Apoi, inevitabil (și folosind o vorbă a montaniarzilor) ne cățărăm pe umerii înaintașilor. Deci devenim inevitabil mai valoroși decît ei. În așa situație, pot privi cu nostalgie ori simpatie vreun înaintaș, însă nu cu respect.

Înțeleg în paralel de ce omenirea are nevoie de tipul de privire din citatul inițial, al comentariului meu.

TV5MONDE Romania
Sponsorizat
#documentar #programspecial #festivaldecannes
Portretul unui regizor-simbol al unei ere.
Roger Vadim nu a lăsat nimic la voia întâmplării. Vă invităm să pătrundem împreună în povestea unui regizor care şi-a creeat propriul destin.
★ A fost primul soţ al lui Brigitte Bardot, pe care a transformat-o într-un sex simbol fără precedent în filmul "Et dieu créa la femme". Ea va fi regina festivalului de la Cannes pentru anii care vor urma.
Vadim, mister cool - miercuri, 22 mai 2019, ora 22.00

Tinerețea are faimă grozavă

… în grupul vîrstelor omului. Dar tot stau atent la drogurile care-o ajută să petreacă...:

De pildă fluturatul acestei vorbe atribuită lui Carl [Gustav?] Jung *„Eu nu sunt ceea ce mi se întâmplă, eu sunt ceea ce aleg sa fiu.”*

La o adică, mă uit prin jur și simt că majoritatea producțiilor umane plătesc tribut rozului, pe care celălalt (eventual și Societatea) doresc să-l audă. De pildă aici:

I:Aici se pune semnul egal între pasiune şi iubire, acea iubire faţă de copil.

Exact. Se poate stabili o egalitate între ele. Una o naşte pe cealaltă. Pe de altă parte, nivelul cunoaşterii ştiinţifice e atât de pronunţat în zilele noastre, încât peste tot găsim lucruri ieşite din comun, care pot fi material de uimire pentru ore. Dacă cineva e profesor de chimie, găseşte date si cunoştinţe fascinante în chimie: sunt numai un milion de substante pe baza carbonului realizate în laborator, unele având proprietăţi extraordinare. Ce forţă au metamaterialele! Dacă cineva predă biologie, universul vieţii e imens şi are caracteristici extraordinare. Îi învaţă pe copii să valorizeze lucrurile mărunte. De exemplu, furnica este unul dintre cele mai puternice organisme vii de

PS

Dacă realmente CG Jung a pronunțat vorba aceea, cred că se afla într-o zi proastă.

Am sesizat

… drept caracteristică a perioadei postdecembriste faptul că roata se întoarce. Respectiv că nu rămân polițe neplătite.

Prin urmare anticipez într-o situație cu președinte de stânga și guvern de dreapta același tip de bețe în roate.

> Președintele Iohannis a refuzat să accepte miniștrii propuși de PSD, pe motiv că nu au suficientă experiență.

STIRI.TVR.RO
Video Explicațiile refuzului
Explicațiile refuzului

Cînd te gîndești că avem Dobrogea datorită rușilor...

Este drept că-i total nepatriotic, să amintești asta!

Mă uit la titlul de acolo

… cu **itinerarii culturale, ale Franței și României**, și-mi fuge mintea la ideea de snobism. De *sine nobilitate*. Adică demersul cu pricina asta și trădează în sine, dar și alimentează. Recte, lipsa de nobilitate. Și, implicit, sentimentul ei insuportabil.

Bineînțeles că începe aici discuție peste procentul / măsura acelei hrăniri a sine nobilitate (una generică, nu neapărat întru rang nobiliar). E interesant să susținătorii demersului de mai sus nu acceptă deloc, acolo, existența vreunei componente tributară.

Este acolo o caracteristică a inconștientului, a primitivului nostru. Dacă îl scoți din 100%, fie și la 99%, i-ai distrus total edificiul inițial.

Pe unul ca subsemnatul îl mai vezi așezat la o masă de discuțiuni, cercetătoare dacă nu exagerăm cumva, în demersurile și ideile noastre. Pe aceia, nu.

În paralel meditînd, dădeam ieri ochi în oglindă nu neapărat aceea fizică) și vedeam un ins dezamăgit de părinți. Stare din care mi se trage în bună parte hipercriticismul de aici (vezi PS). Să știți că se poate, însă, și vorbă mai urîtă de atît. Și anume, cît or fi dezamăgiți urmașii mei - de pildă mezinul - de tatăl lor? Mai ales că acea nemulțumire nu-i una cu scaun la cap, ci irațională. Care, la rîndul ei, nu e de dat la coș cu scîrbă. Căci acolo se află realitate.

Hipercriticismul fiind pus, totuși, șmecherește la zid. Adică e anatemizată și atît. Rarisim dă vreunul ochi dacă acela are dreptate. Respectiv ce lezează în criticat, respectiv în aceia carevor liniște și armonie (cu orice preț) între oameni.

**

Ca tot mult-și-prost-gînditoriul, socotesc în paralel la ce servesc scrise precum cele de mai sus (ale mele...). Nu cred că modifică ceva. Ele se află însă fruct al unui îndemn interior. Are acela chef a găvări voios despre ceva, păi eu îl las. Asta, și pentru c-așa înseamnă Specia, mai exact pe omul care mă aflu.

De fapt, ea îndeamnă pe mulți a ieși în relief, a emite păreri. La prima vedere pare o aiureală, ori măcar o risipă de viață, însă-s convins că Ea-și are socotelile ei.

**

Mă uit la gesturile (Bibliotecii) Academiei. Cutare simpozion. Sau omagierea cutărui academician (Mihnea Gheorghiu!), la 110 ani de la naștere (aceia fiind nemuritor, probabil nu se cade a spune .fostul academician'...). etc. Nu știu de ce îmi lasă un gust de prăfuit (parcă și văd o cămăruță de la etaj a vechii BAR), de cenușiu. Admit însă că-i acolo un 1 + 1 fac doi. Așa rezultă din configurația societății românești. Gustul aiurea tot rămîne însă, observatorului din exterior, care mă aflu.

La ultima vorbă, e interesant cum m-or privi dumnealor pe mine… Asta, dacă dumnealor trec de pragul furiei, că cineva se stropșește / le

amenință edificiul aduăctor de bunăstare. Bașca faptul că l-ear ajunge rveodată a exista subsemnatul, și scrisele lui.

**

„«C'est le miracle de la Saison. La Saison est un catalyseur, la Saison arrive à faire sortir des choses extraordinaires, j'étais émue de lire ces lettres...»"

Admit din start că mă aflu un paria. În consecință, privesc dincolo de aparențe. Mai exact, ce neplăcut din noi caută s-acopere vorbele mari. Din categoria miracol sau extraordinar, Respectiv ce dizolvant (natural) al apropierii - sociale, a - oamenilor cată a îndepărta

Se înțelege că aveți voie, la rîndu-vă, a privi spre dincolo de aparențele subsemnatului. N-o să cadă cerul, din asta.

Ca orice grandoman care se respectă

… îmi dau cu părerea despre Olimpuri.

I

Academia Română a plecat la drum cu semeni deschizători de drumuri (un Titu Maiorescu), iar ulterior ajuns-a condusă de conservatori (nu neapărat în sensul fericit al termenului) precum d. Ioan Pop...

Supt vremi… Sub curgerea timpului.

.

II

Oare, dacă aș deveni academician, mi s-ar risipi angoasele? Simt că nu.

E posibil să mă simt chiar mai naspa. Intuiesc din ce motive.

Basarabia / Republica Moldova

Pe de o parte, oficialitățile, respectiv majoritatea românilor văd peste Prut pe frații noștri (și care ard de nerăbdare să ne unim).

Pe de alta, și brusc observînd subsemnatul asta, eu văd acolo niște tipi - înclusiv frații noștri descendenți din latini - care își arogă reprezentativitate a întregii Moldove. Deci și a bucății aflate în România. Acolo, simt eu, deja nu mai e mîna Moscovei, Ci omenească pornire, de a avea mai mult (teritorialicește, dar și spiritualicește) - fie și pe spinarea altuia.

Poate că simț eu monstruos, zicînd așa ceva, dar nu aș da această observație ca gunoi...

.

PS

Oare din care parte a Vechii Românii provine zisa aceasta:

„- Cine ți-a scos ochiul?

- Frate-meu.

- Mă miram eu, de ce e scos așa adînc...”

Întîlnesc pe undeva

.. detalii privind apropiatele alegeri europarlamentare.

Mă jenez un pic, dar tot o spun….

Fără îndoială, funcționarea 'casei' în care ne aflăm, care ne furnizează (cred eu) bunăstare și siguranță, se află lucru important. Dar tot nu izbutesc să rezonez, să-mi fie familiar acel for comun. Nu mi-e din preajmă (aș spune fizică). Și nici nu am minim contact cu ce e acolo.

Fără îndoială e-o situație un pic naspa. Și legat de care se cuvine să fac niște eforturi, întru familiarizare sufletească.

În același timp, responsabilii relației noastre cu acel for, respectiv (s-o spun!) oportuniștii vorbind înalt despre UE ar trebui să caute limbaj ceva mai familiar electoratului mai puțin destupat.

Dacă așa ceva nu-și poate găsi soluții, asta e.

PS

Nu mi-a plăcut invocarea ideii de *rușine* în titlul de acolo. Iar asta nu neapărat pentru că îmi calcă mie prost pe vreo rană, ci pentru c-am ghicit - cu eternu-mi simțit monstruos - o doză de pungășie la aceia. De fără-mamă,fără-tată. Adică de uman.

Dar care tot mă tulbură prost. La o adică poate așa e normal. Să te tulburi neplăcut între oameni. Care nu sînt ca-n cărți. Și optînd finalmente pentru răul mic (al conviețuirii), în dauna celui mare, al pericolului furnizat de mediu.

Se face deseori trimitere

… la ideea de vise (nu acelea propriu-zise/ nocturne).

Am impresia că oamenii luînd în serios așa ceva se află mai puțin atenți la nevoile lor sufletești reale. La solicitările ce țîșnesc de acolo.

Spun asta dînd ochi spre cum arată așa dorințe. Și legat de care nu-i treabă ușoară, a gestiona. Uneori nici a privi - căci care nu-i imposibilă de-a dreptul, e animalică (și, inerent, avînd existența ei separată).

Există cel puțin trei moduri

De a trata monarhii României (poate și despre istorie, în general, sau despre oameni cu totul).

Cel pendinte de inșii glosînd superficial (și cam totdeauna în ton cu clișeele sociale), apoi inșii obiectivi (sper că s-au născut), iar finalmente vreun rătăcit ca subsemnatul.

Ultimul, pe motiv de sensiblități maladive, e atent la dureri reale ale acelor înaintași, căci una-două se pornesc a rezona cu cele personale. De pildă, și scuzat să fiu dacă încep cu-n personaj feminin, pot simți cum îi era principesei Maria, în epoca ei tutelată de regele Carol I. Parcă-l pot simți și pe Ferdinand. Nu total, nu perfect corect, dar tot nu m-aș jena de așa înclinație.

Voiam s-ajung însă altundeva. Și anume la relația dintre Carol II și fiul său Mihai… În general, pe chipul ultimului s-au putut citi genul de tratament la care a fost supus, pe cînd era copil. Cu un tată el însuși afectat de relația părinților săi, și prin urmare hedonist cît încape, respectiv o mamă (îndeosebi după separarea de impetuosul soț) rigidă și acaparatoare-de-copil.

Elena Perticari și fetele Știrbei). „Și mi-o spuneau în față, mie, care am un soț ofițer german". Dezaprobă pe generalul Antonescu de a fi dat ordinul „Carol I" lui Ciano, care a tăiat din trupul nostru. Mihai este plictisit de prea multe „guvernante" (maică-sa, generalul, adjutanții etc.). Se lasă suprimat de general. Nu-l interesează nimic pe lume, doar automobilul și muzica. „Bine că-l avem pe general!" Carol nu-și iubea fiul. Când vorbea îi spunea: „shut your mouth"[1]. Dacă făcea vreo critică, îi dădea trei zile arest. Nu schimba o vorbă cu el. Trăia marital cu Lupeasca la Palat. Primea dimineața pe Mihai, în pat cu dânsa. Când jucau poker seara, Lupeasca dădea lui Mihai din banii câștigați. Cum n-avea sfanț, îi primea, dar murea de ciudă. Sitta s-a împăcat cu cumnată-sa Elisabeta. Generalul reproșează acesteia viața ei „imorală", legătura ei cunoscută. Sitta ar fi spus tânărului Mihai Antonescu: „Ai văzut-o în pat cu el? Nu. Atunci? Și chiar de ar fi! N-ai făcut niciodată la fel? Care din noi poate să-i arunce piatra". Antonescu s-a lăsat convins și i-a făcut o vizită Elisabetei. Povestește o anecdotă autentică: era în mașină cu Mihai, Sitta și tânărul Vlad Skeletti. Îi oprește un jandarm. Regele se legitimează. Jandarmul întreabă: „Bine, bine, dar cine-i ăla (arată pe Skeletti) și cine-s cucoanele!" Seara întrevedere cu Schmidt–Presă, căruia îi înfățișez un protest contra emisiunilor de radio ungare, care fac încă un îndrăzneț revizionism.

10 mai 1941. Alarmă aeriană astă-noapte. Flakul acționează destul de tare.

Ulterior, Mihai a fost dat de toți pereții - la figurat, însă privind întreaga lui existență.

„La o adică, cine nu e, domnu Ordean? Atîta doar că un Carol II nu era dat, ci se dădea, de toți pereții, crezînd că-s de zahăr...”

Textul reprodus alături provine din Jurnalul lui Raoul Bossy, diplomat român (pe care se întîmplă să-l stimez). Instinctul îmi spune că vorbitorul de acolo nu exagerează, despre relația Carol II - Mihai.

Dincolo (dar legat!) de acelea, nu pot să nu sesizez o altă felie de dramă, și anume că, la debarcarea lui Carol (de către Ion Antonescu), Mihai plînge ca un copilandru (parcă C. Argetoianu o spune, undeva) și ar vrea să plece și cu tată-său. Abia apoi, poate și venind maică-sa Elena alături de el, va primi la timona ființei sale necheful de a-l mai revedea vreodată pe tată-său.

PS

Stau cu ochii ca pe butelie, să nu fi tras mai sus o proiecție, în sensul să-i reproșez lui Carol II ce nu am curaj să-mi reproșez mie - a fi făcut aiurea în relația cu mezinul meu!

E treabă foarte grea

… pentru nemulțumiții de Dragnea, a se exprima astfel:

„Domnule, nu sînt de acord cu ce faci dumneata. M-aș bucura ca la viitoarele alegeri partidul dumitale să nu mai cîștige.”

La bani mărunți, și în aceeași cheie ireală discutînd, dacă se exprimau ca mai sus, nu exista un PSD.

ADEVARUL.RO
EXCLUSIV Mărturia unui protestatar ridicat de jandarmi la Topoloveni: „M-au ţinut la Poliţie până când a plecat Dragnea ...

… că susținerea în felul din imagine a respectivului fenomen e un mod (deliberat) de-a modifica structura poporului/nației care îi este țintă.

„Persoanele LGBTI (lesbian, gay, bisexual, transgender și intersex) se confruntă în continuare cu acte de discriminare. Țările noastre încearcă să combată astfel de …”

U.S. Embassy Bucharest
17 mai la 12:13 ·
„Persoanele LGBTI (lesbian, gay, bisexual, transgender și intersex) se confruntă în continuare cu acte de discriminare. Țările noastre încearcă să combată astfe...
Vezi mai mult

Altminteri nu văd nici o tragedie, că SUA (și presupunînd că eu văd măcar un pic just lucrurile) își urmează pe așa cale interesele. La subiectul LGBT, eu n-am nimic împotriva lui, cu condiția să dăm pe dracul (intoleranței) pentru tată-său. Este drept că ce vreau eu este una, iar mersul realității a la longue, alta.

Ca fapt divers, simpatizez necreștinismele erotice. Sau măcar le dau voie să existe, cîtă vreme nu pipăie prin tramvai.

Sentimentul de vinovăție

Avem de ales între acesta și ceea ce acoperă el, și anume că pot exista momente (în care inconștientul vede eternitate) îngrozitor de neplăcute. Cantitatea de disconfort fiindu-le identică.

Avantajul refuzului s. vinovăție este că ne aflăm totuși, mai puțin manipulabili. Altminteri, avertismentul că realitatea poate fi mai puternică (și implicit dureroasă), rămîne,

PS

Ideile de prin cărți. Și faptul că devin nu tocmai lesne 'ale noastre'...

Despre îndemnul de-a citi în spatele sentimentului de vinovăție am citit demult, parcă la un d. Dryden. Într-o primă fază a fost entuziasm (mă vedeam deja deținînd acea pricepere, iar implicit urmînd a mi se evapora toate necazurile existențiale). Apoi, mi s-a părut că parcă mă pricep a vedea ce e dincolo de SV.

Abia acum, după două decenii și ceva, miros ce vă spun sus de ton. Chiar și așa, va rămăne o infinititate de lucruri neduse în pricepere. Și chiar de-ar fi duse, cantitatea de disconfort prin viață pare să rămînă etern aceeași...

Am impresia că solicită respect altora

… exact aceia care (din motive deloc blamabile) nu și-l pot acorda ei înșiși.

„Preferi să fi alături de infractori dovediți?

… Așa îți dorești viitorul?”

E plină istoria țării ăsteia de oameni pe care o justiție i-a găsit infractori, iar astăzi ne sînt eroi.

Putem începe cu Decebal, care a fost un delicvent în ochii justiției române. Bobîlnenii, Gh. Doja. Horia, Cloșca și Crișan Stefan Ludwig Roth Memorandiștii de la 1892 fratele lui L. Rebreanu, executat pentru trădare Ion Antonescu. Iuliu Maniu. Gheorghe Ursu. Huliganii de la Timișoara și București, din decembrie 1989. Ocupanții Pieței Universității aprilie-iunie 1990.

Etc.

Aparte sentiment

… să îți pierzi capul după nurii unei femei...

"Păi cum îți pierzi capul, dacă apuci să scrii ca mai sus?!"

Slogan al unui partid politic românesc

… în anul Domnului 2019: „România merită mai mult respect”
Un cerc vicios... Nu primim respect, pentru că noi înșine nu oferim așa ceva.

De fapt, nu e cerc vicios (căci și ideea de respect, de acolo, este un paravan, a altceva.... Ci situație nefericită. Nu putem alcătui, cu toții, un areal al conviețuirii cu mai puțină agresivitate.
Căci ala ne e firea, așa ne e rezultanta trecutelor care ne marchează. Iar acele experiențe trecute fiind doar aparent ale noastre. Și mai degrabă decurgînd din situația moștenită, la vremea cînd am pătruns în existență.
Asta e.

Că veni vorba („Asta e”), cineva se declara azi hotărîtă să nu accepte neplăcutul din jur. O înțeleg. Dar, cu toate acestea, singura cale de-a domoli neplăcutul este să-l acceptăm.
Nu spun că e un drum ușor (să fie sănătos subsemnatul, de cîte ori vrea a domoli ceva semănător, și nu izbutește!)

„Ce dracu a facut europa pt. noi!!!??? ”

Faptul că poți scrie pe ceva gen Fb, și că în general poți scrie ce-ți dă prin cap e datorat Europei (plus SUA). Fără ele, scriai cît de nemaipomenit e Nicu Ceaușescu (ori fiul/fiica acestuia).

Întreb retoric. Oare există legătură între modul în care ne manifestăm pe net, și faptul că nu am zis pîs în vremea lui Ceaușescu?

Republica Moldova

„Marșul tăcerii pentru susținerea familiei tradiționale. Cu participarea mitropolitului Vladimir și a președintelui Igor Dodon.”

Părerea mea… Familia tradițională este rezultanta unui alt tip de societate, decît cel de azi. Iar la ce a fost în trecut nu e posibilă vreo reîntoarcere..

La o adică, manifestările de acel gen nu-s neapărat pentru reîntoarcere în trecut. Ci pentru ca lucrurile să nu se schimbe barim cît trăim noi, cei manifestînd pentru familia tradițională...

Radio Europa Liberă Moldova a fost în direct.
1 oră
LIVE:
Marșul tăcerii pentru susținerea familiei tradiționale. Cu participarea mitropolitului Vladimir și a președintelui Igor Dodon.

Pe undeva

„În Constituția revizuită [din 2003] s-a renunțat la serviciul militar obligatoriu, adică am făcut o mare greșeală, în opinia mea /.../ . Articolul 52, în 1991, spunea:

Art. 52 Apărarea țării
(1) Cetățenii au dreptul și obligația să apere România.
(2) Serviciul militar este obligatoriu pentru bărbații, cetățeni români, care au împlinit vârsta de 20 de ani, cu excepția cazurilor prevăzute de lege. ”

Spuneți-mi și mie, de ce ar trebui să efectuez acel serviciu militar?
Zic asta pentru că mie unuia nu-mi pică bine privațiunile cătăniei, iar în același timp nu țin să risc, a-mi pierde viața (eventual, mi-o pierd cînd vreau eu). Bașca faptul că naționalismul / patriotismul nu se află între noțiunile mele favorite, din motive pe care le pot detalia.
În același timp, ce treabă am eu cu apărarea țării? O privește (și dacă se poate, fără să impună anasînă cuiva). S-o apere aceia care au ceva de pierdut, dacă o ocupă un stat străin.

Mi se pare una din cele mai mari samavolnicii posibile, să amenințI cu diverse un om, pentru ca acela, îngrozit de posibilele pedepse, să plece nu doar spre tranșee și moarte, dar să și spună ce fată de treabă e Țara (care-l trimite la așa ceva), bașca faptul că se înnebunește a-și da viața pentru Ea.

Dacă stai să te gîndești, ce spun eu e la mintea cocoșului. Atîta doar că peste ea, în mintea cetățeanului majoritar, a intervenit frică. De pedeapsa socială, dacă face altfel decît zice stăpînirea. Posibila-sancțiune fiind depusă acolo pe mai multe căi.

Iar deasupra a tot aflîndu-se un Dumnezeu.
El e acolo, în văzduh, și cînd sună vreo voce: „Lichidează-l bă, pe ăla, că dă idei celorlalți supuși! Și ce-am mai fi noi, fără supuși care ne ascultă?!”

Am impresia

… că un om devine așa-zis ratat nu din greșeli pe care le comite în viață, ci pentru că nu mai are puterea fiziologică de a-și crea iluzii asupra vieții.

Alege-ți viitorul. Alegerile europene, 26 mai”

Interesant lucru, alcătuirea umană... Am în vedere pe aceea personală/interioară, respectiv pe cea socială. Eu nu cred că ne putem alege (prea mult) viitorul. Că acesta din urmă va fi, etern, de capul lui.

Buna funcționare de zi cu zi are însă nevoie de suportul de cetățeanului. Pînă să conteze viitorul, stăpînirea are nevoie să și-l știe pe cetățean atașat căruței sale. Și o face conferindu-i sentimentul de importanță. Cum că votul său contează (și contează, dar altfel decît bănuie acela).

Observ funcționarea (dacă cineva identifică aici frustrări ale subsemnatului, din spatele unor așa scrise, nici o problemă. Dacă sînt, sînt).

European Parliament
Sponsorizat · Plătită de European Parliament ·
„Astăzi vin pe lume. Cum va arăta lumea în care voi crește?” Alege-ți viitorul.
Alegerile europene, 26 mai

Cert este că, în raport cu omul simplu (și tot atît de normal) de foarte multe ori e nevoie de a-i gîdila/hrăni altele din suflet. De pildă cele atinse prin artisticele din clip - text și imagini. Ori copil negricios filmat dintr-un anumit unghi, cu o anume întîrziere pe chipul său.

Altminteri, scrise de-ale subsemnatului poartă deseori pecetea a ceea ce lecturasem în ajun. Acum, de pildă, memoriile lui Ion Ianoși. Iar din ele pasajul despre Radu Cosașu.

Legat de ultimul, îi lecturam despre oarece-ul masochism din prima jumătate a vieții. Asta-mi dă curajul să ridic o problemă. Însă legată de egocentricul de față.

Mai există condeieri frecați de propriul superego, după ce trec una ori alta pe hîrtie? Faptul că nu am auzit de ei, în mărginirea-mi, nu înseamnă nu nu au ființat și ființează așa ceva.

Realizarea socială

… îmi pare să fie un mic joc cu umbra. În sensul că o izbutești, dar nu prea îți mai aparții (presupun însă că există oameni pe care-i sperie ideea de a-și aparține).

Recordul în așa direcție e deținut de 'statui'.

Din cer, cînd privești la cultul urmașilor pentru numele-ți (era să spun 'persoana', însă am retractat), rîzi sau plîngi?

Comentez pe undeva

.. despre un autor (la tinerețea-i marxist, dar vădindu-se finalmente o minte utilă). Deasupra mea, în acea rubrică, altcineva zice:

> „Mari ganditori". Astfel de filosofi te duc repede la necunoastere si implicit la confuzie. Le place sa jongleze cu ideile , cuvintele si au o satisfactie narcisica atunci cand "descopera" o paradigma pe care o sustin sus si tare, ca fiind propria lor creatie. Teorii, teorii si iar teorii. Un turn babel al ganditorilor, faurit cumulta fantezie, partinire si multa admiratie de sine. Nimic fara Dumnezeu!"

Nimic fără Dumnezeu...

E interesant că slujitorii ceva mai chitiți ai lui Dumnezeu se află invariabil agresivi, precum cel de mai sus. Iar care nu este agresiv, devine prompt, dacă-l zgîndări - iar asta se obține declarîndu-i că posezi alt punct de vedere asupra lumii.

Mai suportabil / uman este religiosul de rînd, și care se află mai lax în credința sa. Evident, nici acestuia nu i-i confort, cît îi atingi stîlpii de susținere ai existenței. Și anume că sus e cineva care îi protejează, respectiv gestionează cupola lumii și ce e sub ea.

"Voiam să obțin imagini

.. de la un eveniment istoric, "revoluția din 89" care s-a dovedit a fi o lovitură de stat."

N-avea de lucru, un profesor orecare, cînd îndemna să privim în spatele aparențelor... Oare prin ce irită ideea de lovitură de stat? Foarte probabil lezează sentimentul de atotputernicie al copilului interior.

Mă aleg uneori

.. cu acuza că introduc băț prin gard, pentru a irita dulăul de dincolo.

La origine se află însă acolo un cîine ce agresează trecătorii, fie și neajungîndu-i cu colții.

În vreo discuție, cîinele uman e supărat că-i refuzi așa sport. Iar el fiind învățat să-i nu replice careva (dacă i se replica, nu mai lătra atît de vehement).

Am sentimentul

.. că dna Dăncilă își îndeplinește onorabil mandatul.

Vorba 'onorabil' nefiind surată cu omagiile nesfîrșite. Ci, eventual, doar cu prestațiile altor premieri. De pildă Victor Ciorbea, ori chiar cei doi pesediști care au precedat-o.

În paralel, e bine că n-avem o mișcare feministă serioasă. Ce-ar fi glosat ea, pe situația de față!

Inuman.

Și anume, să îți spui: „Am s-o sfîrșesc prost”.

E interesant că insul normal se sperie la așa idee tocmai pentru că o are deja, în suflet. Altfel nu s-ar irita, nu l-ar porni sudori reci.

Nu ne tulburăm, de pildă, la afirmația că 1 + 1 = 2.

Fac (altminteri întîmplător)

…trimitere azi la o vorbă, pe care o atribui lui IL Caragiale: „Simț enorm și văz monstruos”.

Ce chestie... Și cu speranța că nu intru în finețuri excesive (în vreme ce purceaua-mi profesională e mumie, iar banii-mi pe sfîrșite...). Se poate

spune că acele vorbe îl reprezentau pe ILC, doar pentru că el le zămislește pentru un personaj al său?

Dincolo de toate, lumea literară le va folosi ca pînă acum. Căci îi prinde bine (și deschizînd astfel drum unei postări-de-sertar a subsemnatului, căreia nu am îndrăznit într-o primă fază să-i dau drumul)

O profesoară de limba română era întrebată cîndva

.. pe cînd discuta cu elevii despre romanul „Ion”, cum se face că românii cei asupriți de străini în Ardeal nu au avut un 1907. Iar conaționalii de peste Carpați, da. Azi brusc meditez că parcă nici basarabenii nu au avut răscoale (altminteri, nu cred că armata noastră s-a aflat mai blîndă decît aceea țaristă).

O idee trăgînd pe alta, primul gînd, la situația de mai sus, este că bieții basarabeni nu aveau deschidere la Vest, ca frații lor de peste Prut. Mi-e teamă însă că abia de la ultima situație s-a tras 1907. Și anume că proprietarii de moșii voiau cu orice preț a trăi ca la Paris. Motiv pentru care treceau administrarea latifundiilor dumnealor unor profesioniști ai exploatării.

A omului, de către conațional (frații evrei Fisher și cei ca ei fiind doar intermediari).

Prin viață

… avem deseori sentimentul că lucrurile de prin jur riscă - asemenea undei unui rîu - să ne treacă peste cap. Să ne înece.

Din așa motiv, ne agățăm de vreun ceva (psihologic) găsit prin jur. Unul poate alege religia. Altul, grija pentru soarta țării. Ori a planetei.

Săptămînile astea, excedat de duhorile unui grajd Augias interior, încerc să deretic prin suflet. Să schimb atitudini.

În paralel, ca tot vîrstnicul, zîmbesc un pic, la ideea că am vrut a schimba și în trecut, însă rezultatele fură doar de moment. De pildă ideea că psihanaliza schimbă ceva prin existență - noi fiind altminteri oameni, deci nu doar voind a schimba, dar a ne sosi apoi și Edenul... Minunat și permanent adică.

Mă preocupă o zisă a lui Matei Georgescu: „Străduiți-vă cât puteți de des să produceți simptomul!”

Aș minți să spun că am înțeles prea bine ce vrea să spună autorul cu pricina prin „simptom”. Cert este că interioru-mi mă trage de mînecă: „Îmi place cum sună. Simt că îmi poate fi util, coane...”.

Mai la liber zicînd, e vorba de a nu fugi de lucrurile care (ne) dor. Pe cît se poate. Și conștientizînd că astfel nu sosește fericirea, ci ne facem pasabil momentul.

În așa lumină, și căutînd azi un pasaj din Camil Petrescu, am dat de ecranizarea „Ultimei nopți de dragoste...”. Lucrurile care dor. De pildă cum era înșelat Ștefan Gheorghidiu. Și unde îmi pica prost mutra fantelui de care era încîntată nevasta (mea). care mai aveași chipul unui Sergiu Nicolaescu zîmbitor.

Bîrfeli ordeanistice

.. la un articol de presă oarecare.

.

„ A citi Biblia sau Coranul e a contempla norii care alunecă, încet, peste chipul lui Dumnezeu.”

Interesantă este, cred eu, și lectura „Hainelor împăratului”. Despre lipsa de curaj, întru spunerea că acel monarh e totuși gol.

„Saint-Just, 29 noiembrie 1792..

… „Un popor care nu e fericit nu are patrie; nu iubește nimic; dacă vrei să întemeiezi o republică, trebuie să te preocupe eliberarea poporului de starea de incertitudine și de mizerie care îl corupe. Dacă vrei să întemeiezi o republică, fă în așa fel încît poporul să aibă curajul de a fi virtuos.“

Scrisele de felul acesta au o problemă, și anume să le întrebi de sănătate. De pildă, despre curajul de a fi virtuos, ca noțiune în sine. Iar apoi, ce s-a realizat pe acel frumos cîmp, unde flutură măreț ideea...

**

Psalmul 13: „Pînă cînd, Doamne, mă vei uita neîncetat? Pînă cînd îţi vei ascunde Faţa de mine? Pînă cînd voi avea sufletul plin de griji şi inima plină de necazuri în fiecare zi? Pînă cînd se va ridica vrăjmaşul

meu împotriva mea? Priveşte, răspunde-mi, Doamne, Dumnezeul meu! Dă lumină ochilor mei…“

Of. Și-al meu fiind iadul, pentru cel puțin trei catralioane de ani. Asta, pentru că iar mă întind la vorbă, la articolul dlui Pleșu.

Aș pune de-un număr tematic al Dilemei, despre stilul religios, respectiv al viețuirii între oameni. Eventual și al omenescului în general. Zic asta cu ochi la acele întrebări înalte, adică spre Dumnezeu. Și unde cititorul-paria e lăsat cu ochii în soare. În sensul că autorele nu se obosește a da și răspunsuri, care sosesc de la Prea-naltul, eventual bîntuie pre condeier.

Dar așa e omenește. Să lași doar așa întrebări. Căci face bine la suflet, al inșilor din acel grup. Iar data viitoare cineva din asistență purtînd discurs, în vreme ce fostul orator trece în public și nu solicită răspuns la acele întrebări...

„Priveşte, răspunde-mi, Doamne, Dumnezeul meu! Dă lumină ochilor mei…“

I-a răspuns de n-a mai putut.

Și ce frumos sună, „Dă lumină...” etc.

PS

„Pînă cînd, Doamne, mă vei uita neîncetat? Pînă cînd îţi vei ascunde Faţa de mine?”

Nu știu cum se văd de la dumneavoastră religioșii lucrurile. Dar mie îmi vine idee, în situația de care vorbește d. Pleșu. „Ce te uiți, bă, în altă parte?!”.

Aici nu mi-i neapărat mitocănie, ci mitocănie la pătrat. Mai exact trag discuția pe teren minat, pentru cel care jonglează cu idei de Dumnezeu. Nu-i spune Înaltului, precum pomeneam eu, de teamă. Că Ăla s-ar putea burzului.

De teama aceea se vorbește mai rar, iar cînd se face totuși, nu-i vorba de fapt, de acea teamă. De pildă în expresia „frică de Dumnezeu”.

Dincolo de iritări personale

.. (și care nu-mi fac cinste), asemenea îndemnuri la vot îmi trimite mintea în două direcții.

Întîia privește atitudinea acelor propagandiști. Și care-mi pare să aibă la bază o promisiune, sosită în copilăria dumnealor - pe drumuri conștiente

sau ba...: *”Ascultă de sloganele sociale, ba chiar pune umărul în propagarea lor, și-ți va fi bine!.*

O altă direcție e interesată cum arată oroarea diriguitorilor cei mari (văzuți și mai ales ba), în perspectiva faptului că vin mai puțini oameni la vot decît le prinde lor bine. Simt pe-acolo, prin sufletul acelor mai-mari, oroare nu neapărat de anarhia ce-ar surveni în societate, urmare a faptului că oamenii de rînd nu le vor mai urma îndrumările, cît de aceea țîșnind din sufletul lor.

Dacă tot bat cîmpii, aș simți dincolo de ei un animal. Clădit, precum tărășenia de metal de la finele trilogiei Matrix, din toate nevoile de funcționare ale Societății în forma ei consacrată.

Un ceva în neputință de-a fi viu, dar totuși viu.

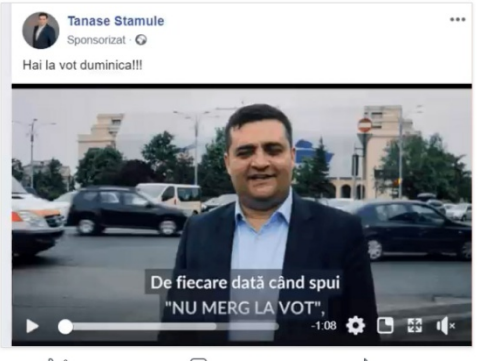

Nimerisem azi

.. peste ecranizarea „Ultimei nopți de dragoste...” - carte a lui Camil Petrescu - și cele pățite de Ștefan Gheorghidiu cu nevasta Ella îmi călcau grozav glanda geloziei (și ce sărace mi-s cuvintele...)

Ori te pomenești că la bază se află ceea ce un vienez numea Complex Oedip?

Aici vorbele-s și mai amărâștence.... Barim mai sus apucau a vedea gheara la față…

**

Apropo de „Ultima noapte de dragoste...” (a lui Camil P., nu a subsemnatului, de acum șase ani...). Mă uit la afirmațiile despre amor, de acolo. și strîmb din nas. Ele pot primi destule obiecții, dar dincolo de toate simt a se afla un lucru.

Mai exact două etape. Prima este trecerea unor simțăminte în cuvinte (în modestia-mi nemăsurată, pînă și eu aș avea mari probleme, în așa translare...). Apoi d. autor mai trece - ca să-l citez - printr-un pat Procust, acela al grăitului după cum vrea să auză publicul.

Întregul demers mai primește apoi o pălitură. Și anume cînd ai idee că autorul în cauză, dincolo de acele minunate și de suflet rînduri, se află precum îl descrie - de pildă - un Mihai Sebastian...

Legat de așa rînduri

.. iar în paralel eu fiind - indiscutabil - din lună...

Nu cred că poți schimba ceva în țara asta, cîtă vreme nu cunoști tipul de gîndire al unei importante felii de electorat. De… compatrioți, aș spune.

Adică există o numeroasă categorie de compatrioți. Carele se recunoaște în doamna premier, în partidul dînsei.

Mie unuia mi s-a întîmplat a umbla un pic prin țară. Și am văzut cum gîndeau cei din satul transilvan al mamei mele. Ori de la Voinești Dîmboviței (între care un domn ajuns director de importantă tipografie în București). De fapt, subsemnatul e vaccinat din 1990. Cînd a trebuit să accepte destul de iute (mai exact după 20 Mai) că bună parte a compatrioților judecă altfel.

Din motive pe care le pot înțelege, voitorii a schimba țara de azi nu iau seama la compatrioții ce gîndesc/ văd lucrurile diferit. Iar asta nu o spun deranjat moralicește, cît pentru că nu văd bine o construcție la care doi dintre cei patru stîlpi de căpătîi îi ignoră/refuză existența celorlalți doi.

În același timp, am mereu în minte un lucru. E de ajuns o modificare a marilor vînturi mondiale pentru ca pe caldarîm să iasă altă Jumătate, a cetățenilor patriei. De pildă aceea nemulțumită în 2012.

De curiozitate.

Noi, cei supărați pe trioul de doamne din imagine, am cucerit (ne-am bucurat la viața noastră de nurii unor) așa femei? Eventual și cu poziția lor socială?

Întreb, nu dau cu parul...

**

Oare într-un clasament al făcutului să se simță bine partenerul în pat, cine stă mai rău? Doamna Dăncilă, ori Armand-a useriștilor?

Răspuns: O contemporană doamnă înaltă și subțire, de pe ulița PNL.

Pentru a fi porc pînă la capăt, atractivă firii mele e dna Dan (altminteri, nu pierd din vedere că masca ni-i una, iar fondul alta).

Căci avem nevroze asemănătoare.

Pregătiri de alegeri

Nu pot să nu observ că vorba ”Muie PSD!” a luat naștere tocmai în tabăra care se vrea destupată, respectiv vrea să ducă țara spre mai bine.

Aici mi se poate spune că doar cîțiva - din acea tabără - savurează acea vorbă de duh. Se poate însă, nu am auzit restul celor de pe acolo spunînd că nu șade frumos, a se pronunța între ei acel tip de vorbe...

Am de ales între cei care iau în serios pericolul de Soros și aceia care salivează la auzul ideii de „Muie [lui cutare]...!”

Rog a nu mi se aduce argumente din categoria Justiției atacate... Mă pricep a citi, dincolo de ele...

„Mi-a părut bine

... Aici ne despărţim.... Motivul: nu e nimic "haios" nici la Ana Pauker şi nici la Dej...”

Trec de haiosul pus între ghilimele, și care îi anulează complet sensul dorit de autor. Depinde cum te uiți, la cei doi.

Mie mi-a nimerit la un moment dat sub ochi o carte de interviuri a Laviniei Betea, și de atunci am privit altfel spre Gh. Gh. Dej. Este drept că pentru asta îți trebuie o elasticitate aparte a minții. Mai exact una care să-ți dea voie a zări în el și un criminal, și un bunic în izmene (la propriu, și după relatarea unei nepoate).

PS

Aceia care l-au trimis 12 ani la mititica pe Dej, în 1933, au fost băieți de treabă? Nu cred. La o adică, ei vor fi plantat în mintea lui Dej ideea că totul este permis (la o adică, i-o pusese anterior Specia...)

Pe undeva, despre frumusețea muntelui...

,,Parând pe veci a rasari, din urmă moartea-l paște
Dar toți se nasc spre a muri, și mor spre a se naște”.

Nu-mi poate scăpa din atenție, la acest gen de scrise, două deformări.

Cea dîntîi privește trecerea din suflet/inconștient în cuvinte (asta, presupunînd că acel autor privește spre sufletul propriu, mai exact latura lui privind muntele).

A doua are în vedere a produce versuri care să intereseze ținta umană. Deci încă o deformare, de la ce va fi simțit acela în fața feliei de natură.

Mă uit totodată la așa exprimări:

„Puțini de nasc pentru a trăi în propria NATURA iar frumusețea vieții lui se scaldă în AVENTURA.” Sau: „Puțini se nasc pentru a trai in cautarea frumusetii si a vietii adevarate”.

Aici nu îmi mai pare vreo atenție spre gusturile altuia, cît o acoperire a unor nevoi sufletești (de poziții rezonabile în societate) cu unele slogane sociale. De unde bănuiala mea (și nu neapărat reproș) că există un paradox.

Omul normal umblă relativ neîngrozit prin societate, însă o face cu prețul pierderii (în bună măsură, a) contactului cu el însuși. Ori chiar cu realitatea. E o mică exacerbare, în cultivarea unei zone - interior-exterioară, i-aș spune - în dauna altora, din aceeași tipsie a existenței. Totul, în scopul supraviețuirii.

Ciudată chestie

.. ca în țara ta să simți nevoia a-ți desfășura steagul... Ești la tine... Ești cu ai tăi... Nu te deranjează nime'. Iar Dumnezeu - cel amabil poporului român, mai mult decît oricui - ți se află deasupra...

Oare ce fel de interioare drege acel gest, cu vînturatul drapelului național?

În rest, oi putea vedea ce interioare ale Stăpînirii - căci de la ea pleacă tărășenia... - drege acel gest).
Aaah! Cine naiba i-o fi inventat pe-ăștia, carele simt enorm? Mama lor de anormali!!

Apropo de respectivul gest, inevitabil meditez la genul socio-uman al copilului cuminte... „Fă, dragul meu, după cum zice doamna profesoară, și-o să-ți fie bine... Vin să te sărut, puiule!”

La chestiune, nu pot să nu observ că prin urbe nu ridică nimeni țesătura tricolorului (cel mult aceia interesați a dobîndi ceva de la vreun concurs-inițiativă a Antenei 3).

Mie unuia Nae Ionescu

.. (1890-1940) nu mi-i simpatic (inclusiv după ce-i răsfoiesc vreun volum de articole din presă). Dar mi s-a părut utilă hulita lui prefață, la un op al lui Mihail Sebastian. Cea legată de evrei. Și pe care, contrar obiceiului comun, nu o iau pe nemestecate. Ci amestec cu cele aflate deja în mintea personală.

Evreii se află un grup de oameni. Cu particularitățile speciei care ne cuprinde pe toți. Între acestea aflîndu-se pornirea de a ne fi bine (iar celor care ne conduc, și mai mult de atît).

Dumnealor au dorit a se contra cu romanii, întîmplător mai tari ca ei, la debutul erei noastre. Apoi, au vrut să își păstreze obiceiurile, dar să stea și acceptați în popoarele care îi găzduiau (dacă se poate și culegînd fructe dulci, grație calităților dumnealor, asta în condițiile unor resurse totuși limitate, ale mediului). Asta, în vreme ce *Mein Kampf*-ul dumnealor (adică opul de căpătîi, dar de ale cărui grăiri dure, din comoditate, facem abstracție deseori) susține sus și tare că se află popor ales. Deci mai breaz ca altele (mai terestru zis, în drept a le domina).

După toate astea, s-au mirat mult, de ce li se întîmplă. Dar apoi au (am) luat-o de la cap. De pildă în a descuraja (căci se află oameni...) vreunul ce pune problema ca mai sus. Adicătele cu trimitere la dusul de doi pepeni. Într-o mînă.

Dacă zic cele de mai sus, nu înseamnă neapărat că mă aflu inimic al evreilor. Le pot vedea, fără mult efort, și cele bune ori foarte bune. Mai mult, mă aflu om ce simpatizează mult către statul Israel (fie și bănuind că dumnealor, cei de acolo, se află oameni cu de toate).

La fotografia de aici îmi pleacă iute o curiozitate

La ce a servit armata, în perioada interbelică? Spun asta pentru că, la primul hop serios (cel din 1940), ea s-a dat în lături. De aici bănuiala-mi, altminteri spre o situație de mintea cocoșului, că menirea-i principală era de a reprima eventuale tulburări din interior (și unde dușman nu era neapărat vreun bolșevic infiltrat, cît firea umană a cetățenilor locului, cei dispuși la anarhie și surori ale acesteia).

Bineînțeles că aici se poate discuta, cum că o armată națională e bună, căci nu știi cînd o ai de luat peste Carpați (1916) sau Prut/Tisa (1941-44). Corect. Și în așa caz devenind atent la soliditatea ei. Al acelui corp pe care națiunea îl întreținea decenii, în prealabil.

Spun asta incitat probabil de o carte ce răsfoiesc, și potrivit căreia sovieticii au spart frontul la Stalingrad în sectorul armatei române.

Teoretic mă aflu deplasat, cu așa zise. Mi se trage însă de la omenescul refuz, al altora, de a privi lucrurile și din așa unghi (parcă le și văd ochii, eventual le aud bufnetele sonore, de nemulțumire că le sosește așa întrebare).

Te pomenești că acea uniformă - din imagine - nu e militară... Și, prin urmare, mai sus am bătut doar cîmpi...

… dacă România nu intra în acel război? Întreb, nu dau cu parul… Îmi alergau neuronii altfel, dacă granițele ni se aflau ale Regatului inițial?

În paralel, intuiesc a nu da năvală patrioții, să discute pe-așa frumos subiect... Iar de aici mica-mi iritare, că aceia se uită strîmb, la o curiozitate nevinovată.

Mă aflu tip nesociabil, cît și nevrozat. Dar tot mă uit ciudat (adică voind să fie doar la ea acolo...). Și anume spre atmosfera din mega-grupul unde nu e voie a-ți da prin cap idei, precum cea de mai sus.

Admit că mă aflu anomalie umană. Un accident al evoluției. Sau măcar un tip căruia i s-a interzis a intra în horă. Aceea unde eu îți sînt *uman* azi (de pildă mințînd/exagerînd/ ignorînd cu interes), iar matale îmi ești mîine. Și mîinile amîndurora spălînd obrazul comun. Trecînd cu vederea în interior, pentru a ne apăra mai bine de cei din afara tribului.

Să mor dac-am băut ceva, pe cînd scriu aiestea! O să spuneți că asta e și mai naspa, mai de ducă decît a scrie tîmpenii cu litra la piciorul mesei... Și vă dau dreptate.

Dar cu ceva trebuie să-mi umplu timpul (eventual să-mi satisfac dorința de-a fi băgat în seamă), în trecerea-mi pe sub soare...

Oare

Dacă la vreun moment dat - și acceptînd ideea lui Paler - nu am trăit ceva, vom fi avut toate motivele din lume pentru a proceda astfel? Eu cred că da.

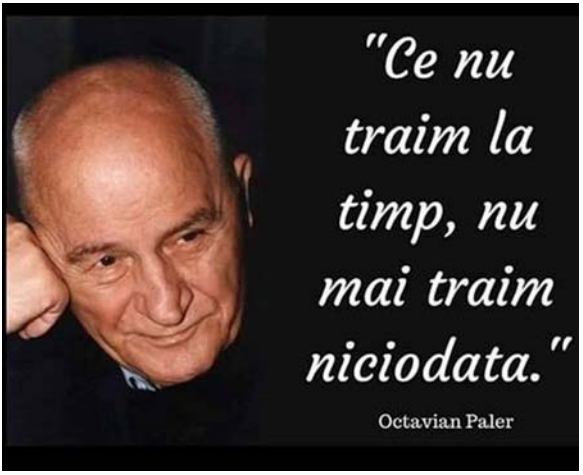

În rest, accept nevoile sufletului uman. De pildă acelea încîntate de zisele din imagine (și pe baza unor resorturi adînci despre care se poate discuta).

La chestiune, e interesant că zisele de acolo - cele emise de O. Paler - tocmai pe el nu-l reprezentau. El doar, în baza cunoașterii mediului (cel avînd la bază inclusiv clișee culturale) servea seamănului ceea ce dorea acesta să audă.

Întîlnesc des vorba *a face istorie*

Nițel pragmatic, mă întreb dacă aceia chiar fac istorie. Și nu cred, că fac.

Există o vorbă. Focul e *piatră de încercare* a aurului… Vorbele celei de tip făcut istorie pot avea drept probă cum le vedem mîine. Ori peste un an (ce să mai spun de zece...).

"Merg pe unduite căi

Încîlciți sînt pașii mei
Rucsacul m-apasă greu
Iară eu prin munți mereu"

N-aș putea descrie ce-am simțit pe munte. Iar dacă aș izbuti să mă apropii de acele stări, ar fi greu lecturabile. Căci vin din altă tărîm (sufletesc), acela al inconștientului. Asta, pentru că educația nu a izbutit să mă pătrundă, mai exact pe linia de-a face plăcere celor din jur, via limbajul (inevitabil fals) agreat / recomandat în societate.

Admit în paralel că vreo expunere a subsemnatului despre trăitele la munte nu unește. Căci sufletul ni-i individualist (bașca faptul că vrea să fie doar el băgat în seamă, de către ceilalți). Așa că-i preferabil ce unește.

Mai ales pentru că acel fals, în ciuda definiției din dicționar, face a se simți bine pe cei din acel mediu. Și nu găină speriată în public, precum alții...

„Stai liniștit, că nici ăia nu stau minunat cu confortul între semeni..."

A sta să declari pe vreunaltul din jur drept prost

.. merge doar în grupul nostru de amici. Dacă mergi între adversari, se va lasa însă cu vînătăi.

Dacă mergi la tipi neutri, vreunul amabil de acolo poate spune că el înțelege prin prostie altceva. De pildă că, în scriere pe net, vreunul nu lasă spațiu după virgulă. Și pas de-l contrazice, că dreptatea lumii e la tine!

Acolo, la neutri, putem da și peste unul mai destupat, care să ne vorbească de minunatele defulări care se produc odată cu declararea altuia, ca prost.

„România, JEFUITĂ: Cum a ajuns Masivul Retezat în proprietatea austriecilor de la Schweighofer

.. care au început defrișările"

Ce treabă am eu, că (să presupunem...) România e jefuită? Cu ce mă afectează asta? De pildă mersu-mi prin parc după-amiază, ori asistatul la veo lansare de carte, spre seară?

Nu cumva acelea din citat se află doar pretext pentru a exploda ceva din noi - prin definiție animalic - iar apoi a sta un pic mai liniștiți (dar nu multă vreme...)? Psihologii vorbesc în așa situații despre defulare.

Mărturisesc spășit că eu însumi, cînd scriu una ori alta pe aici fac la fel. Adică defulez. Ori îmi dreg iluzii, de tipul celei c-ar fi ceva de capul meu (între altele).

Firește că fiecare are drept a-și ocupa timpul cu ce-i vine mai bine, în astă trecere sub soare de care nu ne-a întrebat nimeni, dacă voim s-o efectuăm. Și să fim în general.

Nu-mi dau seama ce va fi fost subsemnatului mai întîi

Oul unei temeri din copilărie de-a cataloga ad personam pe cineva, sau găina regulilor de comportament intelectual pe care le-am asimilat imediat după 1990?

Adică nu mi-e în sînge a face caracterizări ale unei persoane, fiind interesat mai degrabă a privi un gest, o zisă a aceluia. Iar dacă îl trec în vreo categorie, îl declar astfel fiind conștient că el e alcătuit din mai multe felii...

Dracul m-a pus să mă nasc diferit...

„Diavolul ne vrea dezbinați și în ură unii față de ceilalți”

Întreb și eu, ca unul care abia a sosit din lună... De ce aș fi alături de unii ca dumneavoastră, și nu alături de Diavol?

În paralel, așa mesaj i-am trimis și dlui Scaraoschi. Că cu ce e mai breaz decăt Dumnezeu.

A zis că-mi va răspunde prin Biroul de presă. Și că ce leafă vreau.

„In 2000 in București sa strigat UNITATE! Sf.Papa Ioan Paul al doilea ne privește fin cer!”

Amîndouă propozițiile de acolo merită studiate, în lumina (pardon, întunericul) de care vă spun.

Supărații pe Liviu Dragnea

Oare cum le e relația cu propriul tată?

Cînd cineva vă spune că învață din fiecare tură pe munte

… să nu vă pună dracul a întreba ce.

Privesc un om aplaudat de semeni

Tîmpită situație.

Pe de o parte ne arde buza după considerație. În paralel, ne poate furniza așa ceva doar aceia care nu ne cunosc. Ori așteaptă răsplată oportunistă.

> La o adică și primii vor să primească ceva. Și anume proteguirea zeului, ori măcar a părintelui gîdilat - și implicit devenit afectuos, ori măcar mai puțin agresiv - pe care și-l crează prin acele aplauze...

Sper să nu cad, eu însumi

… în vînturat de pastile. Dar aș vedea în (*om cu*) *spirit european* pe acela care nu se uită strîmb, la compatriotul neinteresat de europenitate.

Un criteriu de a judeca un om

.. îmi este gradul în care el își inchipuie, că adevarul se găsește doar la el. Iar în subsidiar că celălalt e musai să vadă lucrurile ca dînsul.

… din poziția-mi (se înțelege că rămîne și loc de învățat vreunele...). Asta pentru că, îmi menținideea, nu țin a da pe dracul pentru tat-su.

Și care tată, de pildă, se pronunță așa:

„Adevăratul Mă piș pe vot nu este al celebrei fete cu tricou, ci al unei clase politice care a făcut cu jet peste români. După ce a ignorat rezultatul voturilor și dorințele românilor ani la rând, răstălmăcind democrația, promovând lichelismul cu panaș, ca merit politic, azi, a doua oară la rând, s-a pișat pe dreptul esențial al cetățenilor săi. Astăzi știm că împiedicarea votului nu este o întâmplare, ci o dorință politică masivă și mârșavă.”

.

În paralel, iar de aici recunoscînd că mă aflu la braț cu subiectivismul, prefer să se afle mitocan vreunul de la care nu am pretenții. Și nu vreunii care se laudă cu școlirea și obrazul lor fin.

.

PS

Mă pălesc de aseară paralele între vehemența unei categorii prezente de compatrioți, și o alta din interbelic.

La o adică, trebuia să bănui că acel filon nu putea să dispară. Și că se vor ridica urmași ai lui... - nu le mai dau numele, căci și așa am faimă prostă ca(ne)patriot.

Catalin Striblea - striblea.ro
33 minute ·
Adevăratul mă piș pe vot nu este al celebrei fete cu tricou, ci al unei clase politice care a făcut cu jet peste români. După ce a ignorat rezultatul voturilor și dorințele românilor ani la rând, răstălmăcind democrația, promovând lichelismul cu panaș, ca merit politic, azi, a doua oară la rând, s-a pișat pe dreptul esențial al cetățenilor săi. Astăzi știm că împiedicarea votului nu este o întâmplare, ci o dorință politică masivă și mârșavă.

„ Românii au înfipt ţăruşul în strigoiul lui Nicolae Ceauşescu”

Oare cum vor scrie cei precum dl C.T. Popescu peste vreo 25 ani? Probabil tot subiectiv din greu. Și în scop de-a mulțumi stăpînul, Publicul pe numele său...

Nu există nici un strigoi de Ceaușescu. Ci o categorie de compatrioți (deloc puțină) care se recunoaște în Liviu Dragnea.

În același timp. Iar subsemnatul mai dînd ochi prin istorie. Roata se întoarce. A fost eliberată o vietate din cutia Pandorei. De acum, la vreo eroare a taberei [Iohannis], adversarii vor cere sancționare cu pușcăria. Iar cînd ultimilor le va sosi (inevitabil) apa electorală la moară, vom avea un spectacol interesant.

La o adică, Liviu Dragnea plătește juridic nu pentru cele imputate, ci pentru că s-a aflat adversar prea puternici celor (din țară cît și afară) însetați de putere. Un Victor Ponta (sau un Crin Antonescu) a fost îndepărtat infinit mai ușor.

Dragnea este piatră mai tare.

Că veni vorba, prefer a simpatiza unul ca dînsul, decît *europenii-de-sanchi*.

**

Dl Popescu n-are vreo jenă, să folosească vorba „Românii”, mai exact cu articol hotărît. Și să le puie apoi în brațe-o afirmație, care prinde tare bine dînsului (respectiv lefii ce-i sosește lunar).

În paralel, reproșează altora a nu avea obraz.

Ceea ce, la o adică, imput și eu Tipului cu barbă, din Cer. Care ne-a făcut, cum ne-a făcut.

**

„ S-a terminat epoca Ceauşescu în această ţară, odată cu aceşti reprezentanţi ai ei”, a spus la Digi24 Cristian Tudor Popescu.”

Admit că în continuare voi plimba niște tămîie pe la nasul unei anume vietăți (sic)... Ce zici, domnule Popescu, ne uităm la fraza dumitale de mai sus peste vreo cinci ani? Și socotim cu e cu terminarea acelei epoci?

Se află sadism, a cere unui jurnalist să privească spre ce a scris - cu alt prilej...)

La o adică, n-aș lua în serios ideea de prelungire a Epocii Ceaușescu. Asta, întrucît ar trebui să privesc și ce epocă anterioară făcuse posibil acel ev scorniceștean...

Cristian Tudor Popescu
54 minute
REPUBLICA.RO
Cristian Tudor Popescu: Românii au înfipt țărușul în strigoiul lui Nicolae Ceaușescu

Vorba 'români', scoasă de la naftalină în ultimii ani

.. (din prea mare coeziune socială a locurile, firește...) îmi trimite gîndul la nebunia interbelică. De pildă, a unui Const. Noica, în ultimele luni ale lui 1940.

Situația mondială nu e aceeași, atunci și acum, dar aș repera o caracteristică comună. Libertatea. Nu ne mai freca la cap vreun vot cenzitar. Iar azi, vreo cenzură comunistă. Așa că ne înfățișăm în toată splendoarea.

În cazul unui CT Popescu, o splendoare (stilistică barim) de Pamfil Șeicaru (sau de Nichifor Crainic?)

Rezultatele electorale de ieri

. cred că se datorează balansului unei categorii umane, și anume aceea a indecișilor. Care schimbă tabăra pentru că nu i-a sosit luna (promisă) de pe cer, iar în același timp din plictiseală. Ea vrea totodată circ, cît și sîngele învinsului.

La o adică, acest Mare mut reprezintă cea mai numeroasă categorie electorală.

Cu speranța că nu duc discuția prea la *kalende*, marele mut cu pricina duce un Emil Constantinescu la putere, apoi îl zvîrle (peste patru ani) din înălțime - ba și făcînd loc victorios învinsului anterior. Tot mutul cu pricina zvîrle PDL de la putere, în 2012. Și nu-i convins, la alegerile din 2016, de rpestația din ultimul an a unui premier Cioloș.

PS

E inuman să ceri cuiva a sta prudent, a doua zi după succes. Căci fură atîtea zile cenușii ori chiar negre, anterior...

Mă consider un tip cu ceva minte.

Dar nu m-aș hazarda vreodată să pronunț verdicte, în numele întregului (să zicem) popor român. Cu atît mai puțin unele din categoria „ îți meriți soarta".

Căci văd în acea populație (nu spun asta cu dedesubt depreciativ) o treabă al naibii de complexă. Și, în general, ștampilarea unei asemenea mulțimi ca fiind o treabă aiurea...

Și unde m-aș întreba mai degrabă pe mine, ce-mi vine, a o pune în pat de Procust...

Mi-a rămas mintea la scrisele lui Const. Noica

.. din perioada-i legionară (și pe care le-am revăzut într-o carte a lui Zigu Ornea).

Deseori mă acuz de măgărie ori măcar duritate cînd fac trimitere la animalicele (personale) ce ne mînă în viață. Dar de ele tot dau, în ce facem (inclusiv subsemnatul)... Primordială ni-i procopsirea materială și sufletească.

La un 1932 Noica se află om la locul lui pentru că nu poate face mai mult (în direcția pomenită sus de tot). Și cea mai potrivită cale pentru procopsirea cu pricina, în condiții în care are a ține cont de particularitățile exterioare, cît și interioare lui este să scrie cum scrie (eventual și să se însoare cu fata hotelierului Ungarth).

Cînd vede apoi (la jumătatea deceniului respectiv) o anumită batere a vîntului din societate - bazat altminteri pe ce era în lume -, începe să-și

schimbe gesturile. Prudența îl trimite spre acel macaz nu mai devreme de 1937, și nici atunci cu vehemența din 1940, cînd îi exista plasa de siguranță a statului național-legionar. Și cînd scrie orice i-ar fi prins bine, de la mai marii epocii.

Ca părere a mea, întreaga generație de dreapta a acelor ani procedează la fel, mai exact adaptat firii individuale. Totodată, aceia apucă drumul legionar abia după ce alte căi, mai aurite, li se închid. De pildă un Nae Ionescu.

Existînd și situații inverse. Cînd un Nichifor Crainic nu primește ce spera, iar prin urmare se pornește a ataca pe cei unde sperase a se procopsi.

Revenind la Noica, planta lui cea fragilă se chircește din nou, în vremurile dificile de după 1944. Atunci i se potrivește, întru mulțumire a sufletului măcar, a filosofa (în scris). Pe firea lui.

O face și în deceniul șase, cînd prudența îi este înșelată de ce erau în stare comuniștii. Și anume să condamne oarecum la întîmplare, pentru a speria țara pe care o părăseau trupele sovietice.

Legat de ce scrie Noica în vremea lui Ceaușescu, absolut întîmplător e decelabil acolo autohtonismul. Și strîmbatul din nas către Vest.

**

Dincolo de toate astea, găsesc util a puncta două lucruri. Unul din categoria nu se face, și anume trimiteri la persoana celui ce scrie/cuvîntează. Adică eu.

Nici eu nu-s perfect (de altfel o punctasem mai sus...). Și eu îmi am dedesubturi exact precum ale lui C. Noica, adică umane. Dar adaptate, firește, unei alte persoane, cu alt mediu al dezvoltării, respectiv alt parcurs prin viață. Iar în paralel putînd fi invidios pe altul că acela și-a satisfăcut interioarele (sau așa mi se pare mie...), în vreme ce eu nu.

Dar dincolo de asta mă uit că inclusiv un Zigu Ornea își scoate pălăria (citez din memorie: „eminentul Cutare”, „activitatea lui culturală nemaipomenită”, cînd dincolo de toate se află umanul...

Este drept că vrerea-mi - de a nu pierde din ochi primitivul personal - ar încurca teribil funcționarea socială, căreia așa ceva i-ar mai lipsi, să-i spui pe nume... Metaforic spunînd, subsemnatul cere a ne gîndi permanent la magma Terrei, cea aflată nu departe de solul de sub ochii noștri...

„Ieri a câștigat România europeană

… în care justiția trebuie să rămână independentă, în care hoții și infractorii stau la pușcărie, nu în fruntea statului" (Klaus Iohannis)

Parcă n-aș subscrie, ziselor dlui președinte... Pînă la urmă, Liviu Dragnea le-a stat banal obstacol, în drumul spre puterea din România (al taberei dlui I., respectiv al celor care îi sprijină din afară). Dacă altul le stătea puternic în drum, se adaptau la acela, în a-i găsi bube-n cap. Și finalmente a pune tunurile pe el.

L. Dragnea a luptat onorabil, în opinia mea. Nu e cazul unor Ponta sau Crin Antonescu. La care adevsrarii au fost de ajuns doar să mimeze, că le vin cu reteveiul.

Probabil repet aici, ce spuneam la un moment dat pe răposatu-mi blog. La 1990-91, îmi ajungeau la ureche afirmațiile adversarilor, de pildă de pe felia revistei România Mare. Și anume că liderii Dreptei de atunci nu-s deloc uși de biserică. Între timp m-am convins, că-i așa (asta nu înseamnă că CV Tudor și comilitonii săi erau îngeri...).

Mă întrebam azi (retoric)… Condamnarea unui Iuliu Maniu, în 1947, o fi fost cît se poate de corectă, în condițiile legilor de atunci?

La o adică, și guvernanții PNȚ apelaseră la stări de asediu, cînd le picase bine.

„De astăzi, începe schimbarea în bine în România

…Avem mult de lucru. " (Klaus Iohannis)

Înțeleg perfect că d. Iohannis are a servi auditoriului său, ce dorește acesta să audă. Dar parcă am mai auzit însăilări precum aceea citată. De pildă la Emil Constantinescu. Sau la Traian Băsescu.

Dacă-l întreb peste niște ani pe d. Iohannis cum fu cu schimbarea aceea în bine, cît de negri îi vor deveni (și fulgerător) ochii?

Apropo de acei ochi negri, și pe care îndrănesc a-i anticipa, îmi zboară mintea la privirea lui D. Popescu-Dumnezeu, pe cînd umbla (la un 2012?) prin zona Pieței Iancului, din București... Se înțelege, firește, că nici

subsemnatul n-are contract cu careva, pentru vreo uitătură senină la bătrînețe...

„BREAKING: Liviu Dragnea, condamnat definitiv

…la 3 ani și 6 luni de închisoare cu executare”

Înțeleg firea umană, mai exact acele trăsături de care nu-ți vine a perora prin soțietate. Dar tot privesc spre foamea de putere a unora.

Aceia ce n-avură vreo jenă, a se pune pe demonstrații la doar o lună după niște alegeri pe care le pierduseră categoric (e vorba de acelea din decembrie 2016). Și care șed cu buldozerul, să-și elibereze jilțul puterii.

Cîtă sete li-i, de-a purcede în acel loc, al pîrghiilor? Cum le sînt ochii?

> Am și eu o idee fixă... Nu-mi răspundeți aici că o să văd eu, cum sînt, în vreo celulă. Și-o să fac pe mine. De-aia mare chiar.

Și la compatrioți (pardon, la români!) aș mai înțelege, că am idee de antecedentele acelui timp uman, prin istoria locurilor... Dar ce le-o veni sprijinitorilor dumnealor, de dincolo de fruntarii? La ce le-o servi așa grabă? Așa toroipan?

> Bineînțeles, însă, că-i vina mea, a nu putea desluși dedesubturi. După ce le-oi mirosi, cum e cu ele, urmează partea aia plictisitoare, cu-a lua lucrurile așa cum sînt...

Expresia (cutare) 'face istorie'

Am impresia că e uzitată exact de aceia care nu citesc istorie. Și care, în general, nu ies din prezent. Adică de omul normal.

La o adică, e perfect normal ca, pe drumul cuvintelor, să încercăm a ne drege lipsuri sufletești. Cuvintele nu dreg însă mare lucru, iar asta se petrece oricum doar pe moment. În viitor nu vom avea niciodată cele, de pildă, din gîndirea așa-zis pozitivă (din fericire, nici acelea din gîndirea intenționat negativă...).

Mi-ar plăcea să lecturez

… cercetare obiectivă despre diaspora românească. La chestiune, mărturisesc a mă încerca un sentiment prost, la dorința lor de-a influența lucrurile în țară. Acel sentiment nu mă întreabă, dacă are voie să existe.

În paralel, aș mirosi pe același tărîm, la diasporeni, două lucruri.

1.

Nu se simt bine, afară. La o adică, probabil asta se întîmplă tuturor generațiilor inițiale, de emigranți.

2. În baza sentimentului cu pricina, al ne-simțitului bine, sporește inerent un dor de-a dobîndi siguranță. Care se cultivă într-un spațiu opus, acela al căpătării de importanță (socială). Și care e căutat în țara de origine. Unde voiesc să conteze, chit că dînșii au ales să plece (aici, nu știu dacă-s viabile aserțiunile că guvernanții le-au vrut răul, ori măcar nu s-au străduit s-aducă raiul, sub Carpați).

Reacția la cele ce se petrec lui L. Dragnea

… mă trimite cu gîndul la pîinea si circul cele atit de trebuincioase, in antichitate. Circ însemnînd și să vrei să-ți moară sclavul-gladiator (cu rănile deschise aferente) sub ochi.

Parcă și Isus, al creștinilor, s-a bucurat de tratament asemănător. Mai exact grațierea lui Barabba, în locul său, de la același tip uman a pornit...

A crede că tot răul din jurul nostru vine de la *o* (singură) persoană ține de o anumită vîrstă psihologică...

Pare să acceadă la frîiele puterii

.. actuala Opoziție.

Pentru vocalii dumneaei susținători, urmează două etape frumoase. Întîia privește reproșurile pe care le vor face alții, simpatizaților dumnealor. A doua e legată de propriile dezamăgiri (care vor fi inerente, căci cu toții sîntem oameni... Politicienii plăcuți nouă avînd limite, iar visele noastre ba...).

De la o vreme

… (adică niște zile) sînt atent la ideea de *proiecție*. Adică a reproșa altuia ceea ce de fapt posedăm și noi.

La o adică, așa ceva nu e de mirare, căci nu putem mirosi iute decît ceea ce cunoaștem. Iar propria ființa ne este, prin definiție, un *Ce* mai mult decît cunoscut.

Vorba care m-a trimis la aprecierile de mai sus a fost „Ciuma roșie”. M-am uitat la scrisele aceluia (vezi la PS) și zău că mi-au părut exact din acel film. Cu ciumă, plus roșie (adică sîngerîndă) .

PS

„Bravo usr+plus voi sunteti singura alianta politica ce ne va scapa de ciuma rosie care de 30 de ani ne -a distrus tara si viitorul copiilor nostri,Vrem in Europa nu in Rusia.”

Sînt curios dacă mă înșeală intuiția...

Aceia, sau reprezentanții lor barim, vor emite la un moment pretenție că-s mai egali decît restul compatrioților...

SAM., 10 AUG. LA 16:00
Diaspora revine Acasa! 10 August 2019, TOTI in Piata Victoriei!
★ Interesat(ă)
Anina, Claudia şi 4 prieteni sunt interesaţi

„Ce sunt ştirile false şi cum pot fi identificate şi combătute?”

E greu să fie combătute, cîtă vreme ele corespund unor nevoie sufletești, ale țintei.

Dacă stai să te gîndești, aceia din care am citat sînt supărați că respectiva felie de public nu le ia lor în serios, știrile false...

.. să privesc spre instituția numită a *Scrisorii de intenție*. Aceea care se cere trimisă posibilului angajator.

Inițial nu-i văd sensul. Mai exact nu pricep rostul acelui fals, ba și unul bazat pe limbaj de lemn. Posibil să se afle însă acolo un Ceva, și cu totul îndreptățit a vieții, avînd în vedere cine-i implicat în tărășenie.

Cu riscul de a mă trăda nedormit bine poate, simt acolo o declarație. „Mă pot alătura dumneavoastră, pentru a purcede apoi la mințit frumos pe alții". Se pune problema cui îi place așa ceva, care se vrea frumos mințit etc. Păi, este acela căruia acel stil de viață i-a devenit a doua (dacă nu prima) natură.

Subiectul este e de extins, iar totodată neavînd pretenții că explorările cu pricina vor schimba lumea.

Ceva asemănător vedeam și într-un anunț de job banal... Unde îți cere marea cu sarea, de salariu nu zice nimic, iar la urmă își laudă (cu limbajul de lemn aferent) firma.

Simt acolo niște furci caudine. Dînd curs acelui anunț, te dai legat acelora. Eventual te faci că te dai legat, dar curînd îi arzi, ca alt deținător de obraz fin ce te afli.

La chestiune, a tipului acela de angajator, îmi fuge mintea la noțiunea de miez al vîrstei. Cînd pedalezi cum ai tu chef. Vine o vreme cînd nu mai ai forță pentru așa ceva. Pentru dat cu capul în zid (căci, la o adică, e unul...). Iar asta și pentru că în domenii profesionale se ridică lupi tineri.

Mă întreb uneori ce or mai face niște lei de angajatori, de altădată. Bineînțeles, aici s-o putea discuta cum mai șade subsemnatul cu fumurile de altădată.

Certe este că ultimul apucă a (mai) trece așa meditațiuni pe hîrtie.

PS

Mai poate fi meditat despre văzutul enorm. Ca al subsemnatului. Nu cred că e unul eronat. La o adică, nici nu poate fi, altfel decît din categoria unu plus unu fac doi.

În paralel, oameni normali (și din miezul vîrstei) se află în etapa (să-i spun) gîndirii pozitive. Cînd te ridici la pălituri, un ceva din tine ascunzînd (de fapt) problema. Că ai fost lovit. Ignori/refulezi, eventual îți spui că doare, însă în mod sigur nu ți se va mai întîmpla.

Abia în momentul în care nu te mai ține benzina pentru sportul de care spun începi a privi mai atent situațiunea. Și ajungi a concluziona.

Dar și atunci îți spui singur observație sub mantie unor depreciativă, aceea a văzutului enorm / simțitului monstruos.

PS

Nu pariez că mă aflu un acrit de viață. Mai degrabă aș fi ceva mai rău de atît. Mai exact lovit prin copilăria fragedă de situații care m-au făcut să privesc (prea devreme?) spre realitate. Aceea de după gîndirea pozitivă.

Oarecum la chestiune (iar în paralel fiind sigur că și unui sfîntul Petru / Scaraoschi îi voi ține discurs, la poarta stabilmentului său), priveam ca un constituent al tinereții. Acel alcătuit din două lucruri. Sentimentul că Lumea e a mea, respectiv că La vie est rose.

N-o spun cu răutate. Ci în baza unei porniri pe care am avut-o de cînd lumea, și anume dorința de a descoperi fațete noi ale realității. Și care nu-i neapărat de aplaudat, căci motivele i se află altele, decît acelea din cărți roze.

Nu m-aș jena grozav, de-așa ochi (îmi place să mă laud) grav asupra *Împrejurului*. Priveam ieri, în pregătirea unei conferințe, la o chestie. Un (alpinist) Toma Boerescu se găsea destins și stăpîn pe mediu, la ai lui 25 ani. Iar prin jur niște Baticu și Conteș deseori tristuți, în baza unei vizibile nevroze.

Primul murit de cancer la 63 ani, ceilalți doi au ajuns la 90 ani, unul dintre ei și mai încolo - ba și cu o parteneră iubindu-l vizibil.

O fi văzut vreodată un om (cu scaun la cap) un înger?

Cred că asta e marele rîsul-plînsul al umanității. Să îți bazezi cultura, viața pe falsuri. Departe de mine a rîde ori mă speria de așa ceva... Există un altceva, al existenței, care ne împinge la acea construcție ciudată (adică bazată pe mult fals și minciună).

Că veni vorba, e interesant că organizarea lumească pe bază de îngeri nu suportă a se discuta un pic mai serios, despre aceia, și alți idoli în general.

Oare cum o arăta Dumnezeu, cel care - zice-se - patronează așa ceva? Ziceți că văd eu, peste niște ani...? Se poate. Dar ce-or face aceia,

cînd nu vor găsi nimic, acolo unde se așteaptă să fie? Nici asta nu se discută în mediul (să-i zic terestru) de care pomeneam mai sus.

Fiul meu mezin, proaspăt trecut peste majorat

… a votat la antipodul lui taică-său.

Mare chestie la casa omului, dragostea... Niciunul nu ce-am reproșat ceva, pentru opțiune (iar ambii, precum toți inșii fragili, ne aflăm fiare în a-l mirosi prompt pe celălalt).

Minunat sentiment. Asta și pentru că nu-l pertubi cu idei, că de ce e așa (și nu altfel), de unde se trage. Altminteri, știu (și nu neapărat dintr-un vechi șanson) că dragostea e bibelou de porțelan. Și de protejat pe măsură.

Apropo de vot

Un realizator radio întreabă dacă e cazul să plece guvernul dnei Dăncilă. După ceva clipe de gîndire, simt (în calitate de simpatizant pesedist) că ar fi bine să se retragă. Ceea ce ar fi sinonim cu venirea taberei adverse la guvernare.

Am opinat astfel și cu ochi la ce s-a întîmplat în 2015-16. Mai exact, cînd într-o situație la fel, finalmente le-a prins bine.

Bineînțeles că nu-i obligatoriu ca istoria să se repete... Dar pînă una-alta am căutat să mă întreb, ce s-a întîmplat, atunci. Cînd, după venirea la putere a celor ce păreau ai noștri, a urmat un scor electoral neobișnuit de mare, pentru PSD.

A fost atunci, dincolo de acel scor absenteism al suporterilor Dreptei. De la ce s-o fi tras, m-am întrebat (și neavînd în minte explicațiile care s-au oferit atunci). Pe cale (i-aș spune) aritmetică, deduc a fi dispărut entuziasmul. Acela al suporterilor, dar și al păturii-gri, a celor neîmpătimiți / ne-aflați pe viață în siajul unui partid.

De ce o fi dispărut? Aici aș bănui un lucru. Aparent aiurea, dar și el pe bază de aritmetică. Există mari nevoi interioare care, în setea lor, se agață de ideea că vreo schimbare politică le va satisface. Or, mulțumirea acelor sufletești nu poate decurge din simpla sosire la guvernare a altora. Cu cît sînt mai mari acele așteptări, cu atît dezumflarea vine mai repede. Ca urmare, indecișii pot trece la adversar, în vreme ce suporterii ceva mai chitiți pot alege absenteismul.

Într-un fel, e ca la băutură. Nu-ți vine a călca a doua zi, prin locurile unde o făcusei lată anterior. Sau măcar nutrisei mari iluzii.

Se înțelege că mai sus au loc și destule nuanțe. Adică să-ți fie foarte mare iritarea pe vreun Dragnea (căci n-oi fi nebun, și cu bani de dat la psihanalist, să mărturisești că ai infantilă/umană oftică pe tată, acel terestru, dar și cel din Cer).

Și-atunci o ții vreme îndelungată în opinia-ți.

În același timp, o victorie precum cea de duminică poate amorsa un proces. Adică pierzătorii să se mobilizeze, în vreme ce învingătorii să se pună nițel pe-o ureche.

S-au mai văzut cazuri..

Gama noțiunilor gen *nonsens* ori *absurd*

… îmi pare să se afle rudă bună cu geometria euclidiană. Adică nu-i dă prin cap că poate exista și geometrie neuclidiană.

Că veni vorba, n-am binevoit a desluși prin teatrul absurd al lui Eugene Ionescu. Dar simt că acolo se află chestii care n-or avea cap și coadă după regulile conștientului, dar sînt plăcute inconștientului nostru. Inclusiv aceea care dorește nou cu orice preț (doar-doar o evada dintr-un prezent insuportabil).

Îmbătrînind, apreciez tot mai mult valențele gîndirii negative

De fapt, și ca necesară nuanță, ale momentelor în care gîndesc negativ.

La chestiune - adică a lucrurilor de făcut părul măciucă - priveam în dimineața asta că unul dintre cele mai frumoase lucruri din viață este să-ți dai voie să-ți fie teamă. Pe cît se poate, căci există și situații la care-i indicat să ai alături hîrtia igienică.

La o adică, acest dat voie să-ți fie frică aduce foarte mult cu ceea ce trăiam cîndva pe munte, în locuri mai complicate. Se pare că vînam exact așa ceva, și anume sentimentul fricii controlate.

Este drept că pe atunci scriam mai puțin și trăiam mai mult.

Încă nu reușesc să mă împac, de unele lucruri

De pildă că, la vorba asta...: *„Împreună putem crea viitorul, dar doar dacă suntem informați”,* autorul lor sare trei metri în sus, dacă îi ceri detalii, cum e aia a crea viitorul. Și respectiv cum va arăta el, creat de noi.

Ba sare mai mulți stînjeni în sus, dacă faci trimitere la vorbele doamnei Pristanda: „Pupă-l în bot, și papă-i tot!”

PS

Voi cum vă gestionați nevrozele? Adică acele chestii care te fac hipersensibil, la gesturile semenilor?

„Păi, io l-am rugat pe Dumnezeu să mă mai fabrice o dată... Căci așa înțelesesem, că nevrozele nu se pot drege, ci-s de suportat toooată viața...”

Și ce ți-a răspuns?...

„Mi-a zis să mă duc la ruda lui de sub pămînt...”

Ce urît!

Oare tot așa le-or fi zis comuniștii

… unor Maniu și Coposu, cînd au luat-o spre Sighet ori Rîmnicu Sărat?

Ori au scăpat doar cu acuza că-s burghezi și trădători de țară?

Titus Gontea
27 mai la 21:11

Cum e , fatza Mustăcioasa? / Ia-o-N gura. E cam groasa?? / Cum e cu Diaspora? / Zi !... Va mai pisați pe ea?

Ce-i cu tine? Îți e greață? /Sa o iei in strungăreața / Foloseste vaselina / Ce e mai rău... o sa vina!

Apropo. Pe atunci se viola în închisori - politice sau ba? Iar dacă da, or fi avut și sfinții închisorilor parte de vaselină (nu eu am adus vorba...)?

PS

Am impresia - pe care un psiholog e posibil să nu o arunci la coș - că vântură idei precum "Muie PSD!" sau viol spre Dragnea tocmai unii în familia de origine a cărora pericolul de incest a planat mai dezinvolt...

”Cum e , fatza Mustăcioasa? / Ia-o-N gura. E cam groasa?? / Cum e cu Diaspora? / Zi !... Va mai pisați pe ea? / Ce-i cu tine? Îți e greață? / Sa o iei in strungăreața / Foloseste vaselina / Ce e mai rău... o sa vina!”
(un cunoscut alpinist român al momentului)

Un izvor de simțiri plăcute

… diminuarea vinovățiilor, ori eliberarea refulatelor de altă dată.
Cum nimic nu este gratis pe lume, cele de mai sus sînt obținute prin mult disconfort - barim în faza inițială. Iar după aceea, oricum, nesosindu-ne chiar raiul pe pământ...

Mare chestie, evoluția unei societăți!
Ăia din 1990 nu știau să îi ureze muie lui Ion Iliescu (ce să mai spunem de un îndulcit cu lămîie!). Asta, deși îi imputau inclusiv niște sute de morți.
Vremuri frumoase... Alea de azi, firește!

„PSD...Ba, e bun gustul de muie? / Merge bine cu lămâie? /
Ia! Ai înghițit-o toată? / Ti-o mai dam încă o data !”
(același autor)

„Adio PSD!

.. Moartea unui partid care trebuia să se întâmple acum 30 de ani”
Dau voie dlui Ioniță să spere ce dorește, respectiv să susure publicului său ceea ce dorește acesta să audă... Dar tot am o nedumerire... Bazinul electoral PSD va vota PNL ori USR, doar pentru că dorește dumnealui?
În același timp, e posibil ca vreunora să le sastisească binele. Mai exact nu știi niciodată pe ce grupare tip România Mare îi vine pasiune acelui electorat - deloc puțin, ca număr...

**

„Moartea unui partid care trebuia să se întâmple acum 30 de ani”
N-am idee dacă d. autor a privit atent vreodată la vorba „trebuie”. Și în care eu văd, dincolo de siguranța ei de fațadă, tocmai semn clar că

acțiunea indicată acolo nu este posibilă.

.

**

„PSD a participat cu voluptate la spectacolul violenţelor din 10 august. Le-a plăcut să râdă şi să-i înjure pe bărbaţii, femeile şi tinerii agresaţi, bătuţi, luaţi pe sus”

Ființa omenească... N-are vreo jenă să mintă, cînd interesul (iar deseori și viscerele) îi cer așa ceva.

Apropo de 10 august 2018, și în acea zi a funcționat regula disputelor. Și anume că în așa ceva e nevoie de două persoane. Mai pe românește zis, nici demonstranții nu s-au aflat ușă de biserică, în acea zi dar și în multe alte anterioare.

PS

Subsemnatul are o problemă cu a fi român, inclusiv pentru că ar trebui să șadă în în grup inclusiv cu cei precum d. autor Ioniță. Or nu pot *pentru ca să*, asta...

„Cu bucurie, constienta si smerenie”

(A.G., montaniard)

Am impresia că vîntură vorbe precum smerenie exact aceia care nu au treabă cu ea. Ci doar cu Pristanda: „Pupă-l în bot,și papă-i tot!”

97

Se înțelege că notez așa lucruri din invidie. Una, pentru a-l cita pe autorul pomenit, *strașnică*.

Alex Gavan este în România.
Sponsorizat ·
Alaltaieri si ieri, in mai putin de 48 de ore, Romania s-a schimbat. Prin contributia tuturor celor care o iubesc profund si asumat. Am ajuns si suntem acum pe muntele potrivit. Dar inca doar in tabara de baza. Acum incepe urcusul. Si nu va fi deloc usor. Sa il imbratisam cu visare, indrazneala si actiune. Cu bucurie, constienta si smerenie. Strasnica calatorie!
***
Tabara de baza Broad Peak, la 4572m altitudine, pe ghetarul Godwin-Austen. Muntii Karakorum, Pakistan. Cortul m... Vezi mai mult

**

Altcineva:

„Alaltaieri si ieri, in mai putin de 48 de ore, Romania s-a schimbat. *Prin contributia tuturor celor care o iubesc profund si asumat.”*

Ca opinie a mea, asemenea oratori nu au vreo treabă cu România. Ci doar cu identificarea unei voci de muls.

Îmi dădusem un pic cu părerea despre diaspora

.. (în accepțiunea ei de 2019, adică acea categorie de emigrați care stă cu multă grijă de cele din țară). Întîmplător descopăr azi profilul unei doamne, plecată mai demult. La imaginea de profil, în spate-i flutură drapelul SUA. Iar printre postări, nu dau de vreunele legate de recentul nostru scrutin.

Fără îndoială, zisele-mi de mai jos îs pîndite de pericolul generalizării. Dar tot le-aș da drumul, mai ales că - în materie de idei - după vreuna mai aiurea e loc de îmbunătățiri, de apropiat mai mult realității (și presupunînd că așa ceva e util...).

Cred că plecații-s de împărțit pe mai multe căprării. De pildă, aceia care s-au adaptat mediului din țările unde au ajuns, respectiv aceia care au făcut-o mai puțin ori deloc. Se înțelege, aici, că timpul își are rolul său, în acel proces...

Îmi pare să conteze totodată motivul pentru care e părăsită țara. Mai exact coeficientul de nevoi economice (cum ar zice Țociu, de dorință a ieșirii din foame), respectiv de acelea legate de civilizație. Care în vest (n-am auzit să plece careva în Kazahstan) e un pic mai ridicată ca în țara strămoșilor.

Recapitulînd o idee-mi de ieri, am sentimentul că mulți dinspre diasporeni (vezi definiția de mai sus) nu au izbutit a se integra în Vest, iar în paralel își doresc să le fie recunoscut în țară un statut superior. De pildă acela de a-și impune punctul de vedere în politică.

Un fix - pe care mi-l recunosc

… - privește citatele ce-apar ne netul comun. Și care-s atribuit vreunui nume mare. Să zicem Einstein. Se află rarisime situațiile în care îți este dat și opul de unde este extrasă acea înțelepciune.

Probabil, în ton cu două omenești (dintre care toți avem...), se încearcă săltare spre un nivel valoric mai înalt (de ins citit), atîta doar că nu se avansează prea tare pe acolo, căci ar solicita și efort, și pătrundere în domenii ce altminteri nu ne interesează.

În acea lume, simt că se practică din greu nu doar preluatul fără verificare, dar și însăilarea de-a dreptul. Adică vreo vorbă pe găsită undeva o trecem în contul unui autor unui autor (mai) faimos.

Am întlnit destule cazuri, unde instinctul îmi spunea că mariajul dintre vorbe și condeier mi s-a părut fals. Cum mi s-au părut acestea: „Să citești cărți bune este ca și cum ai purta o conversație cu cei mai de seamă oameni ai secolelor trecute" (Descartes). Ultimul fiind ins atent pînă la Dumnezeu, cu ce prelua, iar similar cu ce va fi așternut pe hîrtie.

Încheind, facem haz nu o dată de vorba snob. De pretențiile cuiva de-a părea 'cu nobilitate', ale cuiva, ce de fapt se află plebeu/primitiv. La o adică, orice ființă umană are tendința aceasta, de-a părea - în lupta cu angoasele-i - mai valoros social.

Pe primele două locuri ale vorbelor publice

.. cu multă trecere - după 1989 - îmi par a se afla *Tranziția*, respectiv *Combaterea corupției.*

Ultima nu si-a epuizat încă farmecul.

Nu pricep de ce-s așa de grăbiți americanii, la noi

Cu îndepărtarea/aneantizarea PSD.

La așa acces de scenarită al subsemnatului a contribuit și reluarea emisiunilor Europei Libere. Le dau voie însă, a-și avea motivele lor. Iar scopul fiind, geostrategic privind, unul nobil.

„Unde esti tineretea mea? Anul 1963."

Este unde era a vîrstnicilor care se plîngeau similar, la acel 1963 (și de care, pe junii momentului, îi durea drept în cot).

Oarecum la chestiune, mă aflu nevrotic, însă mânu am probleme cu nostalgia. Mai direct zis, nu aș vrea să mai fiu tînăr. E un 'ce' nu lesne de trecut în cuvinte, însă ferm.

Pe felie, am și eu - ca tot omul - jene în a privi spre ideea de moarte (personală). Dincolo de zvîcul (al dracului de neplăcut) ce sosește din viscere la așa idee, e și cehstie poetică, a te mira cum poate dispărea conștiința noastră... Prin ultima expresie am în vedere acel stat cît se poate de viu în fața unui ecran prin care vedem viața. În același timp, mă scarpin încap legat de ce (ne) fu înainte de a ne naște.

Subiectul rămîne oricum am face un tare fad / tare fără lipsit de rezonanțe cu adîncul, însă intelectualicește mirarea nu-i deloc mică, legat de el.

Pomeneam deunăzi, aparent la băutură

… despre americani și mersul lor tiptil către est

Faptul că ei mi-s cei mai simpatici de pe mapamondul ăsta nu-mi deschide umbrelă asupra capului. Adică să mă fac-că plouă...

Puteți spune ce vreți, asupra aplecărilor spre elitism, dar zilele acestea priveam - la manifesările de încîntare că a fost dus Liviu Dragnea în local cu vaselină - și-mi spuneam că s-ar alege praful de tot, dacă la frîiele serioase ale organizării sociale ar șede oameni de același tip...

De aici, nu m-aș opri la Marele inchizitor dostoievskian - cel obligat a domni și el peste eterna categorie umană, a tipilor neserioși și schimbători. Ci aș privi la decembrie 1989 al nostru (firește, nu la varianta pentru uzul omului normal) La debesubturi greu avuabile, dar și la contextul global (mai bine înjuri de mamă un om normal, decît să-i atragi atenția de existența a așa ceva...).

Nu cred că stă cineva, dintre prelații marilor puteri a se culca pe ureche, Războiul li-i etern, fie și nedeclarat. Piesele îmi par a li se mișca permanent, pe tabla de șah a lumii, Îți acoperi/securizezi o zonă, pentru a putea avansa aopoi spre o alta, încă neutră ori domintă de adversar. Și acolo există principiul bicicletei. Nu dai din pedale, nu doar stai pe loc, dar și cazi...

Pe așa fond (la bază putiînd fi și umana pornire, de a dobîndi cît mai mult / tot...), vreun stat încearcă a-și subordona total vreo României, pentru a putea amenința apoi altele, din ograda adversarului. Și vizînd finalmente capturarea/ aneantizarea regelui aceluia.

Este drept că zisele mele, și presupunând că au o idee de adevăr, se află truisme în manualele de profil. mai exact se studiază de la Abraham încoace, prin inerentele școli socio-politice.

Dincolo de toate astea, se află amănunte ce nu cunosc, despre mobilurile vreunui combatant sau altul. Doar le pot intui nițel.

Pe undeva, după ce spun că mă străduia vedea bunele și relele tuturor

… (de pildă ale comuniștilor, respectiv burghejilor), inerent ajung a duce ochi spre cer. Și către care se ridică mirare, dacă PreaÎnaltul chiar nu putea face lucrurile un pic mai altfel/bine.

La chestiune, se ridică apoi benignă mirare: „Ce-o fi avut în cap, cînd a fabricat lumea?”.

Mie unuia întrebarea aceea mi se pare de bun simț. Sau, barim, meritînd un răspuns. Ceva a la „Bă, io am avut în cap atunci asta și asta...”

Urmarea fiind:
„Acu' te înțeleg, Preaslăvite...! M-ai lămurit! Să-ți dea sănătate Ăla care-i mai mare ca Tine...”

Singura chestie este însă că sprijinitorii ideii de Dumnezeu **în veci** îți vor trata acea curiozitate cum spun eu imediat mai sus. Asta, pentru că dumnalor se află oameni. Și la care acea vorbă, deși - cum spuneam - benignă - naște mega-iritare. Și implicit explozie.
Cu agresivitatea aferentă.

Mă uit către ochii acelor paznici (ai credinței). Mai exact la ce-i de lecturat acolo. Și implicit la ce-i mînă în luptă. Apoi, la caracteristicile ființei omenești normale. Pe două paliere mai exact. Aceea care a avut nevoie să șadă în asociațiune socială. Aceea care a ajuns acolo, pe vreun palier dintre mai multe, ale locului.

PS
Îmi privesc întîia parte a postării și-mi pare s-aducă stilului lui Jaroslav Hasek. Ceea ce nu e bine. Căci acela a sfîrșit-o nu chiar bine.
„Păi matale bei, c-acela?!”
Nu în exces... Dar fondul pare să fie același.

Țin a merge după-amiază la o lansare de carte

… a unui autor pentru care am multă considerație: Alex Mihai Stoenescu (probabil pe locul doi în clasamentul personal al istoricilor, chit că niciunul perfect - barim din puncul de vedere al hipercriticului carele mă aflu).

"Autorul a avut inspiraţia să treacă toată istoria creaţiilor spiritului uman prin «logica» mitului şi a ajuns la concluzii fascinante şi tulburătoare, legitimând mitul ca element fundamental şi definitoriu, situat pe calea magistrală a devenirii omenirii", completează academicianul Ioan Aurel-Pop.

„concluzii fascinante şi tulburătoare”

Noi voi schimba eu lumea. Iar totodată dănsa va supraviețui bine mersi. Dar tot pricep mai greu cum vine aia să fii rațional în ochiul pe care ți-l pretinzi asupra lumii, iar în paralel să apelezi la expresii precum acelea din citat. Și care n-au treabă cu raționalul. Ba chiar au parte cu porțiuni comod-fudule din inconștient, adică ultimele care să-și bată capul cu buchiile dlui Stoenescu.

„Balada Meșterului Manole

…și mitul jertfei pentru creație într-o interpretare atipică.”

Universitatea Populara Ioan I Dalles
Sponsorizat ·
Balada Meşterului Manole şi mitul jertfei pentru creaţie într-o interpretare atipică

Nu izbutesc și pace să iau în serios așa lucruri. Asta, inclusiv pentru că văd multe omenești bîntuind prin acel domeniu (cel cultural). Între ele plictiseala, cu greu suportabillele indispoziții pe care le aduce.

În așa situație, omul are nevoie ca de apă de ceva nou (de pildă anunțat ca în imaginea alăturată). Implicit, nemaipomenitul anterior i-a devenit fad.

Corectați-mă dacă greșesc.

În paralel, vreo credință (a neamului local) nu suferă de prăfuire, în urma stăruinței - de veacuri chiar - în aceeași formă. Și așa atitudine fiind - simt eu - perfect omenească.

„PSD'ul s-a nascut cu sindromul Down

...Nu poate fi vindecat, doar ținut sub control pana cand moare singur !”

Teamă mi-i că PSD nu poate pieri pînă nu-i dispare și bazinul electoral pe care-l reprezintă. Și pe care alegători nu-l văd a se recunoaște, în PNL ori USR.

În rest, și văzînd dincolo de prezent, PSD a mai avut coborîșuri, de la 1990 încoace. Și-a ieșit bine mersi, apoi. Cum au ieșit și PNL ori USR, din scrutinul 2016.

O mare parte a electoratului va bascula etern. Implicit, va exista inevitabil un ceva opus, pe scena politică românească, celor care au puterea la un moment dat.

Din ciclul „Simț enorm...”

Privesc la sloganul USR, „Fără hoție ajungem departe”.

Întru vîrstă psihică, mi se pare de clasa a doua primară. Domnii care îl vîrtură nu se împiedică însă în așa amănunte. Și anume că nu au vreun slogan mai fin. Asta, pentru că dumnealor au nevoie ca de apă s-ajungă la frîie putere.

Așa le cere sufletul. Și urmare a unei angoase pe care le-a lăsat-o nen-su Dumnezeu cadou.

Legat de cum se face că atîta electorat fin nu vede ca fiind din topor acea lozincă, nu m-aș grăbi a spune că dincolo de ambalajul școlit li-i un minunat animal. Ci doar că e tare fain, să-ți suie din adînc tresărirea născută de acea vorbă, „ „Fără hoție ajungem departe”. Se află acolo de toate, ale sufletului. Inclusiv demiurgism - se înțelege că unul devenit fulgerător realitate.

„Exploatările forestiere

... din ultimii ani din munții Retezat, Godeanu, Țarcu și Vîlcan au condus la dispariția ultimului Peisaj Forestier Intact (PFI) din zona de climă temperată a Europei, se arată într-un comunicat al organizației Agent Green."

Sună minunat, însă tot proprietate privată a cuiva, e acolo.

Cine vrea să devină proprietate publică, s-adune el bani, pentru a răscumpăra așa terenuri. Iar pe urmă nu are decît să le păstreze virgine, două mii de ani de-acum încolo.

Vedeți de ce-a ajuns subsemnatul prudent în ale gargarei?

(*„Te contrazic, meștere... Ai ajuns pentru că educația nu ți-a dat voie să mănînci și tu borș... Să intri în cerc unde-o mînă spală pe alta...*
Și ambele posteriorul?
"Da. Eventual nu ți-a plimbat pe la nasul prețul devenirii de neam-prost. Și în slujba acelui potentat."
Nasol.

Nu-i lucru simplu

… să înlocuiești sentimentul de vinovăție cu fratele lui - acela mai negru (nu, nu e dracul, deși par la fel de siniștri), dar mai sănătos.

Că veni vorba… Că în preajma diavolului m-aș simți naspa, e clar... Dar cum mi-ar fi în preajma staff-ului din rai? Cred că nu grozav. Căci aș proiecta cele avute în familia de unde provin. Și unde exista oarece dezinteres al maturilor (altfel mai turuiam eu pe aici? Nu mai turuiam, ci doar făceam ulcer. Ori căpătam cancer la 55 ani). Or așa ultim sentiment e devastator, cînd e vorba de sfinți.

Probabil din motive asemănătoare slujitorii / profitorii religiei nu dau voie a cerceta, prin cotloanele divine.

Îmbătrînind

… devin tot mai misogin. Adică văd mai bine.

Se înțelege că treaba asta nu face doi bani, dacă nu privești si in oglindă.

„Așadar, dragi români

… ați votat clar și ferm pentru o politică corectă, pentru o justiție dreaptă, pentru o justiție independentă, pentru o bună guvernare pentru români și pentru România”

Dacă s-o lăsa vreodată de președinție, dl Iohannis are asigurat în echipa de actori a Scrisorii Pierdute. Bănuiți rolul despre care e vorba.

Sînt curios de un lucru. Conaționalii care stau la cozi în străinătate, să voteze, cît se pricep la politica locurilor de acolo? Ceva îmi spune că nu grozav. Iar asta pentru că nu au reușit să execute întregul salt, de la Românie la aceia. Asta, deși le-ar fi plăcut. dar s-a întîmplat a poseda lest.

Nu trebuie să te încontrezi cu cineva...

E de ajuns să nu *pui botul*, la modul lui (perfect omenesc, altminteri) de a manipula.

Foarte posibil ca orice om sa ducă dor

… a i se pune - ceea ce in psihologie se numesc - limite...

Fără îndoială nu spun eu prima dată treaba asta. Ci 21 000 de minți, care a mirosit anterior treaba asta...

Aparte moment

… în care te intimidează cineva... De pildă dl. Alex Mihai Stoenescu, pe subsemnatul.

Aș minți să ascund că acel sentiment durează o veșnicie. Pentru cît m-a încîntat / format dînsul, nu este însă loc de mofturi, ale uceniculuI...

Niciodată, pînă la vîrsta-mi

… (deloc mică), nu l-am văzut pe Dumnezeu la față. Se înțelege însă că e mult loc, de acum înainte, de a-L întîlni, și de a-l săruta respectuos dreapta...

Iar dacă zisele-mi par ironice, amintesc respectuos că nu am sosit măcar cu un atom, pe care să mi-l fi ales eu, înainte de a fi aruncat în viață...

Poate că

… înainte de a fi furioși pe vreunii, contează a mirosi nevoile adîncurilor noastre, a căror duioasă rezolvare o dorim de la aceia...

La zisa-mi, pe undeva

… că nu-mi iubesc țara, dar nici nu o urăsc, cineva spune: *„Dacă iubire nu se poate (iubirea nu se cere se cîștigă) o puteți respecta, eu cred ca merită*”.

Probabil mă aflu eu excesiv de independent... În sensul că nu trebuie să-mi arate alții cum să-mi gestionez sufletești... Iar în paralel cum să relaționez cu un ceva din afara persoanei mele.

Nu-mi pun problema relației mele sufletești, cu spațiul statal unde s-a întîmplat să mă nasc, în cheie de iubire, respect și asemănătoare. Și în care văd noțiuni care se sădesc în mintea copilului la vremea școlii. Iar ulterior acela relaționînd cu semenii (poate și cu propriul interior) strict în baza lor.

Țara unde m-am născut și trăiesc îmi este un ceva înainte de toate familiar. E parte din mine. Nu am spre ea, cum spuneam, vreo pornire de iubire (dar nici de ură). Mai degrabă mi-i simpatie, spre ea. Și deseori un pic de inflamare a sufletului, cînd mă gîndesc la vreo bucată a ei. Să zicem (locul numit)Valea Vișelului, din Maramureș. Ori deflleul Crișului.

Întorcîndu-mă un pic… Eu văd lucrurile printr-o cheie simplă. *A fi*. Și, implicit, că țara (mea) *este*.

M-am lovit de vreo două ori

…. în ultimele zile, de ideea de mit.

Întîi, pe coperta unei cărți de A.M Stoenescu. Iar dînsul povestind cum niște greci încropiseră la un moment o legendă minunată (și, firește, falsă), pe baza căreia inauguraseră un lăcaș religios. A doua oară, pe cînd un club montan strîmba din nas la zisele-mi despre fondatorul său.

Avem nevoie a ne croi un Dumnezeu tocmai pentru a contrabalansa lipsa de Dumnezeu, pe care o simțim în Marea Sferă, din jur. Acea Ființă este inevitabil falsă (chit că sub faldurile ei și nimica mișcă uneori - v. PS).
.

Ideea de fals are în același timp o caracteristică: poate exploda la orice îi atinge construirea. De aici iritarea acelor confrați, asupra unor afirmații altminteri adevărate despre fondatorul lor.

PS1

Sînt om nereligios. Dar totodată convins că, datorită alcătuirii minții/ființei noastre, dacă ții să vezi pe Dumnezeu (ori dracul), finalmente ajnungi să-l vezi. Ori te așezi la vreo masă de spiritism. Asta apropo de *Și nimica mișcă*...

PS2

Apropo de povești frumoase (și fondatoare). Nu am nimic cu papa Francisc, însă rarisisim am văzut pe cineva dintre compatrioți - zilele trecute - a-i spune Dă-te mai încolo..., dintre compatrioți. Adică să-l privească altfel decît pe un zeu de treabă. Ori măcar instituția lui.

Iar asta din curiozitate asupra adevărului. Asupra complexității lui, și a realității în general.

Nu mă pricep prea tare la finețuri...
Mitul este prin definiție fondator?

Privesc către un ins aplaudat de semeni

Tîmpită situație... Pe de o parte ne arde buza după considerație. În paralel, ne poate furniza așa ceva doar aceia care nu ne cunosc. Ori așteaptă răsplată oportunistă.

La o adică și primii vor să primească ceva. Și anume proteguirea zeului, ori măcar a părintelui gîdilat - și implicit devenit afectuos, ori măcar mai puțin agresiv - pe care și-l crează prin acele aplauze...

„Rămas bun, Sanctitatea Voastră!”

.

E interesant procedeul prin care cineva (în viață) e declarat sanctitate. Ori, vreun răposat, sfînt..

În paralel, și sărind aparent de la una la alta, priveam cărțile din raftul unei biblioteci publice. Esențială le era dorința de a face plăcere cititorului. Și mai puțin ideea de *Unu plus unu fac doi*.

Lumea văzută prin ochi tineri

Prin concepțiile acelei vîrste...

Aveam vreo 18 ani. Veneam cu tramvaiul dintre Piața Traian spre aceea a Unirii. Pe trotuar, depășind deja strada Sf Mina și îndreptându-se spre gangul spre clădirea Electrecord, mergeau compnenții grupului Phoenix. Înregistrau pe atunci albumul Cantofabule.

Ținute insolite pentru acei ani comuniști. Iar subsemnatul aflîndu-li-se fan (al acelui disc, și azi - formarea mea intelectuală, o să rîdeți, e bazată și pe el).

Încerc și acum sentimentele acelor momente. În paralel, mă strădui să merg înainte. Cu ochi spre cele ce mi-s azi. Eventual îmi vor fi mîine.

PS

Un amic postează imagini de la o manifestare în aer liber, numită „Femei în Mătăsari". Privindu-le (altminteri înaintea postării de mai sus) mi-am simțit brusc reticență. Asta, și poate datorită condițiilor în care m-am format, cîndva.

În adolescență, producțiile autohtone (dominate de închistările comuniste) m-au trimis exclusiv spre muzica străină, iar dintre cele piesele locale spre cele, puține, ce nu se aflau în ton cu gusturile Stăpînirii. A rezultat un pic de snobism, pe care nu văd de ce m-aș jena, a mi-l recunoaște.

Nu mi l-aș regreta. Mi-a permis totuși supraviețuire. Poate și longevitate a mințoșeniei (mintoșenie plus elementară vitalitate).

„Românii pleacă să muncească în străinătate din iubire

…pentru familiile lor. Fac apel la solidaritate, pentru că există o injustiție mondială"

Papa Francisc, om și el, nu putea să nu servească auditoriului, mai sus, ceea ce dorea acela să audă.

PS

Interesant... Dumnezeu a făcut lumea, cît să avem nevoie a ne îmbăta cu apă rece, cum că ea nu e de fapt atît de naspa... Recte, să avem nevoie să ni se spună lucruri frumoase. Precum că există iubire, în apropierea noastră. Ori măcar să fie recunoscut că există Chestii care au ceva cu noi. Mai exact acea injustiție mondială. Ce învîrte Dumnezeu prin cer, cînd ni se întîmplă acea injustiție, nu-i frumos să întrebi...

În rest, și fără a pâmă pleca din cauza asta spre vreun cataroi, mi-a fost imposibil să nu observ în ale papei eternul principiu uman al lui „Să-mi fie bine". Mai exact aleg un post într-o instituție, în acest caz al catolicismului, unde o mînă spală pe alta, iar împreună încercăm s-accedem la resurse mai multe.

Corectați-mă dacă greșesc.

Odată cu anii

… mă simt tot mai mult frunză în vânt. Din moment ce apuc a conștientiza situația asta, înseamnă că nu e dracul atât de negru.

Opusul Frunzei în vânt îmi pare tendința de a trage concluzii. Unele definitive, mai exact. Și de a face planuri de viață.

Felicitări cui izbutește!

O educațiune normală

… în Europa de azi, presupune să stuchești scurt (și mult), către Adolf Hitler. Ba și spre cei ce par să-i fi ajuns în preajmă.

În paralel, mi-e greu să uit diverse amănunte, ale istoriei. De pildă, că Cehoslovacia primise în 1919-20 zona sudeților (numai bine era tratat subiectul, aseară, în pelicula „L-am slujit pe regele Angliei")...

> Un Lucian Boia descrie onest contextul european, de atunci... Unde toți au avut dreptate, cît să pună la germinat încă de atunci viitorul conflict mondial.

Deși nu se încadra în principiul wilsonian al autodeterminării (în baza acestuia, localnicii majoritari ar fi preferat să se afle la Austria, ori Germania).

Nu știu cum l-aș vedea pe Hitler dacă aș avea înaintași ajunși în crematoriile Auschwitz-ului. Cum nu am, mă aflu (tot) om. Mai exact unul needucat, socialmente. Cît și normal interioricește. Adică duse de valuri, azi cu simpatii, mîine nu.

Iar, totodată, poate cu oftici pe Autoritate, recte dorință de a-i face în sîc.

De ce am boală pe Autoriitate? Păi..., cred că-s supărat (parcă și văd deja un adult, un om în locul ei) pentru că nu se obosea a-mi da amănunte, cînd întrebam ceva. Și că nu se juca, alături de copilul care eram.

Ziceți că e foarte urît să aduc în vedere publică lucruri care - în cel mai bun caz - trebuie să șadă doar în cabinetul psihanalistului/psihologului? Așa o fi. Dar eu tot am boală pe aceia care interzic, totalitaricește...

„Ar trebui sa fie gratis [la noi,]

… ca-n toate tarile civilizate."

Nu cred c-avem șanse a deveni țară civilizată, cîtă vreme nu realizăm că - barim în prezent și viitorul apropiat - la noi nu pot fi condiții civilizate.

PS

Se află rarisime situațiile în care facem comparații cu țări la opusul celor civilizate.

Hm... „Eu vreau să *fie*!"

Firea omenească e ceva interesant

N-o captează idei de genul „un loc frumos/tare plăcut", ci preferă exprimări din gama „provocatorul..."

Traduc aici că acel cititor, interesant de formulele tabloide, nu are treabă, și nici nu va avea, cu lucrurile pomenite acolo. Ci doar servește o excitație de moment.

Pe de altă parte, nici acele formulări nu-i sînt proprii. Ci sînt puse în circulație de alții, Iar omul normal știe, prin educație/trai în societate că trebuie să reacționeze pavlovian la ele.

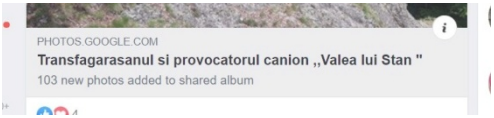

În paralel, subsemnatul admite că are mici (sigur?) probleme cu băgatul în seamă...

„Așa-ți trebuie, dacă nu te duci între oameni, iar acolo să aplaudați spre informațiile provocatoare!”

„La 30 de ani de la protestele din Piaţa Tiananmen

… secretarul de stat Mike Pompeo solicită guvernului chinez să facă publice numele tuturor celor uciși sau dispăruţi, să îi elibereze pe toţi cei arestaţi pentru exercitarea drepturilor şi libertăţilor, să înceteze detenţia arbitrară şi îi salută pe eroii care au cerut respectarea drepturilor lor. „Curajul lor exemplar a constituit o sursă de inspiraţie pentru viitoarele generaţii.” ”

.

Nu-i ușor să fii US Embassy. Mai exact redactzi pe gustul celor doritori de scrise ca mai sus.

Din pură curiozitate personală… Ca stil, așa rînduri diferă de cele emise (de oficialitatea americană) la un 1991?

FREE MINDS
FREE PRESS
U.S. Embassy Bucharest
Ieri la 15:45 ·
Îmi place Pagina
La 30 de ani de la protestele din Piața Tiananmen, secretarul de stat Mike Pompeo solicită guvernului chinez să facă publice numele tuturor celor uciși sau disp...
Vezi mai mult

Dacă îmi este permisă mărturisirea, am plecat în 1990 (în anul anterior avînd prea puține date) cu un bagaj de informații, pentru ca apoi știința-mi asupra subiectului să evolueze. Inclusiv datorită lecturii unor istorici autohtoni bunicei. Totul, la brat cu zeița Nuanță.

Mă uit totodată spre publicul încîntat de zisele reproduse. Îl simt școlit, însă tot copil (fie și cuminte), prin adîncu-i. Adică doritor să vadă vinovați

doar între inamici (sau poate așa a fost învățat, și pentru binele tribului modern din care făcea parte...)

Pînă la vîrsta-mi deloc mică

… nu l-am văzut niciodată pe Dumnezeu. Asta, chit că destui prin jur vorbesc de El.

De bunătatea Lui. Și de scaunu-l la cap.

„Beatificarea a şapte episcopi greco-catolici

… uciși cu brutalitate de către fostul regim comunist din România”

Mereu mă traversează curiozitate... Una inclusiv adaptată la situația de față. Cînd acei șapte episcopi erau uciși cu brutalitate, Dumnezeu ce păzea, prin Cer?

Cred că e o întrebare de bun simț. Și la care se pot da detalii, eventual răspunde „Nu știu (, bre)”. Îndeobște vine însă iritare (la vremea Inchiziției soseau lucurri mai urîte). Și-n cel mai bun caz tăcere/ignorare.

Îl pricep mai greu, pe Dumnezeu. Mi-a dat mintea cu care ajung a vîntura ideile de mai sus. Apoi alte făpturi ale Lui (dacă nu chiar El) se uită strîmb - de ceea ce-mi trece, prin acea minte (cu care nu am venit de acasă).

PS

Interesantă chestie, organizarea socială... Și care e bazată în măsură deloc mică pe o interdicție: „Să nu ceri detalii de.. / Să nu carecumva să gîndești asta!”

„Grădina Maicii Domnului este o denumire dată României

… de însăși Fecioara Maria, conform tradiției ortodoxe”

Mă uit la așa vorbe.

Ele au efect în rîndul celor convinși deja de ele, de religia cărora le aparțin. Ca părere a mea, ar fi nemaipomenite dacă ar convinge și pe vreunul din afara acelei religie.

Pe subsemnatul ateu, de pildă. Aia da, sfințenie! Pînă atunci, eu unul le iau de glume bune, pentru a mă exprima elegant... Îmi pare un pic rău pentru ultimele zise, dar nu e treaba mea că evlavioșii nu-s antrenați a le sosi la urechi și vorbe car nu le plac...

„Povestea tulburătoare a unei mame cu 4 copii

… din Braşov. Ea a crescut la orfelinat, iar soţul şi tatăl copiilor este închis pentru că a furat mâncare dintr-un magazin. Putem să-i ajutăm!”

Un lucru despre care se vorbește mai rar (și din motive care se pot explora): Și anume plăcerea respectivilor părinți, la vremea cînd au zămislit acei copii.

Atenție! Eu nu interzic acea plăcere. Doar pomenesc de ea.

Nu se vorbește de așa ceva pentru că Societatea - spre nevoie de noi, muritorii - are nevoie să trăiască și mîine/peste un veac / forever. Iar asta se realizează inclusiv nedescurgînd natalitatea sosită din acel mediu. Unde părinții meditează mai rar, cu ce vor crește acei copii, pentru se iubesc vehement (din același motiv sînt puse la zid eliminările seminale în afara vaginului)..

.

PS

Eu unul merg pe regula lui A nu face rău altuia. Și mai puțin pe A face bine (altuia).

Eventual să-mi aleg eu singur, cui fac bine, nu să-mi spună alții.

Dumneaei Societății îi pică prost, însă ,unghiul meu de vedere. Căci nu mai poate da, *tot în calul care trage*...

„Eroii care s-au jertfit pentru neam, credință și țară”

Mie unuia mi-e greu să uit că la origine acei eroi s-au aflat - în marea lor majoritate - niște rurali care își duceau cum puteau traiul (în termeni ceva mai populari, vai de steaua lor). Și-a venit ordin de la Stăpînire, că

să-și lase familie (în vînt), rost, plăcere de-a trăi - pentru a merge în tranșee.

Nu ținea să tratezi cu refuz așa chemare, căci se lăsa cu dulcele glonț al patriei/compatrioților, cel sosit via Curtea Marțială.

În tranșee, pericolul de-a muri era foarte mare. Ba și mulți militari au răposat acolo, după chinuri mai mici ori mai mari.

După treaba asta, apar niște suflete bune (tot de compatrioți, plus creștine de felul lor), care declară pe aceia eroi. Ba le și pun în cont vorbe mari, pe care aceia îndeobște nu le-au rostit în veac (din categoria că nu mai puteau de plăcere, a-și da viața pentru un Ardeal, de pildă, pe care nici nu știau unde e pe hartă). Asta, pentru ca o pătură conducătoare oarecare să-și păstreze privilegiile. Iar o altă categorie, o idee mai jos, să aibă senzația a fi ceva de capul ei, în această trecătoare existență.

Ceva îmi spune că deasupra unei asemenea reprezentații se află, în Cer mai exact, un tip pe nume Dumnezeu.

Amicus Plato, sed magis...

PS

Mai țin eu bine minte, ori a nu mărturisi strîmb se află (abia) pe locul nouă, în Decalog?

Infantilisme

Uneori am sentimentul că iau bobîrnace degeaba, de la dumneaei Viața. Asta, întrucît ea a decis și obstacolele ce ies în calea cuiva, cît și... firea aceluia.

„Și-ți rezolvă multe probleme, așa mod de-a vedea lucrurile?”

Nu.

Minciunile

Sînt nu o dată chestii pe care sufletul altora are nevoie că de apă, să creadă că sînt adevărate.

Eu mai strîmb din nas pe aici

…împotriva naționalismului, dar trebuie să recunosc a fi fost un mare pas înainte, în ale respectului către omul simplu, atunci la jumătatea secolului 19...

Hm... Departe de mine a puncta acum că ne aflăm la 2019, și nu la vreun 1840... Avînd vedere apetitul actual - inspirat sau ba de șmecheri - pentru naționalism, deduc faptul că există găuri prin suflet care nu se pot drege decît prin acea atitudine.

Nu și prin vreune altele, și care prind pe malurile Atlanticului de nord...

Acuza de nesimțire, spre altul

Îmi pare a o semnaliza din plin exact la acela care-o vîntură (în același timp, nu pariez că vizaviul poate fi justificat acuzat de acel lucru.

De pildă municipalii care nu se îngrijesc de fosta grădină-cinema Capitol, din București.

Similar îmi par să stea lucrurile și în alte situații de acest gen. De pildă al reproșului că altul, metaforic spunînd, nu are nici un Dumnezeu...

„Astăzi, în Grivița, îi omagiem pe Eroii CFR-iști

… parte a celor peste 330.000 de ostași români care și-au pierdut viața în urma Primului Război Mondial.”

Mă întreb, care era problema dacă Ardealul nu s-ar fi aflat unit cu noi azi.

Pe cît îmi spune instinctul, deranjul suporterilor Unirii 1918 nu e legat de eventualele persecuții suferite de conaționalii rămași în afara statului român (și pe care altminteri, nu cred că le-ar putea trece pe hîrtie, într-un mediu negargaragiu)

La o adică, se puteau ne-uni cu noi și dacă Austro-Ungaria nu declara război în 1914 - urmările fiind inevitabil altele, decît cele de azi)

Ci este ceva legat de stăpînirea actualei Românii (aproape dodoloațe). Ideea că am pierde din moșie (cea actuală) crează un sentiment incomod.

Simt că există acolo două drumuri. **Cel dintîi**, care aduce în proprietatea noastră (interioară, dacă privim lucrurile mai atent), și unde sosește de asemenea plăcut sentiment. **Secundul**, care IA din proprietatea noastră.

Probabil la origine se află confortul conferit de o proprietate agricolă mai mare. Cu rezolvarea aferntă a supraviețuirii. Că s-o amesteca aici un pic și lăcomia firii omenești, nu încurcă prea mult datele problemei.

Întrega expunere, țin să observ a pornit de la stabilirea motivului disconfortului - că nu ar fi Ardealul la noi. Și unde, simt (altminteri și observații asupra modului în care e tratat subiectul în contemporaneitate) că vreo persecuție a conaționalilor rămași în afara granițelor nu-i motivație primordială.

Ci *Moșia*.

de Nord metro station.
15 minute · București ·
Astăzi, în Grivița, îi omagiem pe Eroii CFR-iști, parte a celor peste 330.000 de ostași români care și-au pierdut viața în urma Primului Război Mondial. Ziua Eroilor este ziua pomenirii eroilor, care se sărbătorește de Înălțarea Domnului și a fost hotărată de Sfântul Sinod în 1920 ca urmare a Decretului-lege 1693/4 din Mai 1920, dar și a Tratatului de la Versailles, acolo unde țările beligerante s-au obligat, o dată cu semnarea tratatului, la întreținerea mormintelor ostașil... Vezi mai mult

Apropo de condamnare L. Dragnea

Dacă îmi amintesc bine, un Corneliu Coposu era și mai fluierat, în 1990. Iar apoi, fu cum fu. Mai exact, a ajuns să se califice, în ochii aceluiași popor, pentru postul de sfînt.

Nu știu cum va fi cu Dragnea. Cert este că omul simplu se află în căutare de țapi ispășitori (și care după un timp ce cer înlocuiți inerent cu alții). Bașca de mărimi cu care să se bată pe burtă, dacă nu chiar să le

expectoreze în cap.

PS

E de ajuns o guvernare pesedistă cîndva la nivel de București, pentru ca numele lui Dragnea să ajungă pe plăcuțele unei străzi ori ale unui bulevard.

La o adică, nici Dreapta nu procedează mult diferit. Zic asta și privind spre un Ion Mihalache.

Ori cum ar fi, peste un veac ne va fi atîta nevoie a omagia prin trecut (din oarecare motive sufletești...), încît același Dragnea va fi pus în ramă. Asta, în paralel cu reproșuri aduse epocii de atunci, cît și oamenilor ce-o vor popula.

Eroii neamului românesc

Ce chestie! Aceia care i-au omorît pe eroii noștri, și ei sunt considerați eroi, în țările care s-au întimplat la un moment dat a ne fi inamice...

În paralel, dacă stau să mă gîndesc, eroii se află pe locul trei al intereselor... Pe cel dintîi, nemaicontînd ordinea, se află interesul Statului de a-și coagula mulțimea sub valorile sale, apoi al indivizilor alcătuind multimea, și care se proiectează în acei eroi. Proiectatul acela duce nu doar sub reflectoare, dar conferă sentimente din jocuri computer, cînd ne omoară careva, dar cu un gest scurt pe taste revenim in viață, avînd competențele vitejești de dinainte de a muri un pic.

Conceptul de Fake news

Dacă stau să mă gîndesc, la tipii deranjați de așa ceva se află supărare că masa de oameni (prin definiție normală, adică frunză-n vînt în materie de convingeri) va căsca gura la poveștile altora - catalogate drept fake news -, nu la alte noastre.N

Apucasem azi să mă intreb cu voce tare

cum ar fi fost azi dacă Ardealul nu se unea cu noi la 1918. Asta pentru că, să zicem, băiatul ăla care a tras la Sarajevo răcea, și implicit nu mai ieșea din casă, la 28 iunie 1914.

După așa gînd, trei ceasuri mi-am tras șuturi, că ce ticălos pot pentru că să fiu! După aia, am meditat iar la o chestie. Oare cu cîtă violență, vizibilă sau ba, îs vîrite interdicțiile in capul copiilor? De pildă, aceea de a nu pune la îndoială o secundă, modul în care le spun alții că trebuie să vadă lucrurile.

> Interdicție fiind nu doar să nu spui ce ziceam eu mai sus, dar o anumită groază să-ți oprească pînă și gîndurile (prin adînc), pe acel tipic.

Vîrîtul cu pricina se află treabă complexă. Inclusiv pentru că devenim noi înșine agresori, cu ăia care încalcă regulile, sădite inițial în noi. Cu toroipanul.

„Sinaxarul demnității românești.

7 iunie 1953: Ion Flueraș...”

Deseori privesc spre vorba 'demnitate'. Nu știu cum e pomenită prin DEX, însă eu unul văd în ea capacitatea unui ins de a mima siguranță de sine, respectiv oarece nobilitate.

„Fătul meu, toate sunt minciuni

… Vezi să nu-L pierzi pe Dumnezeu, c-ai pierdut totul”

Frumoasele vorbe mari... „A (nu) pierde pe Dumnezeu”

ACTIVENEWS.RO
Sinaxarul demnităţii româneşti. 7 iunie 1953: Ion Flueraş
„Fătul meu, toate sunt minciuni. Vezi să nu-L pierzi pe Dumnezeu, c-ai pierd…

Deși folosesc nu o dată medii raționale - al scrisului (ba chiar unul cu pretenții) - asemenea lozinci se află adresate inconștientului. Adică într-o zonă unde cuvintele nu au trecere.

Prin urmare, dacă întrebi de sănătate așa orator - mai exact cri detalii cum e aia. să bierzi sau ba pe Dumnezeu, vei primi liniște. Neputință de a detalia. Eventual, dacă te va simți doar naiv, însă de-al său, îți va turui alte lozinci.

Dacă te simte neutru sau adversar, se va irita. Asta pentru că-i iei paharul cu miere de sub mai nas. Mai exact, prin zisa citată el deja dobândise un simțit-bine (se poate detalia, de care). Or dacă vii cu solicitatea de care pomeneam, îi iei mierea de sub nas. De fapt, mai rău de atît: îi readuci în față angioaele de care fugise, prin apelul la vorbele mari despre Dumnezeu.

PS

Și apropo de același citat inițial… Sînt curios în ce anume vedea Fluieraș minciuni. Mă uit în textul articolului și mă lămuresc.

Dar am sentimentul că acolo-s invenții. Mai exact, am îndoieli că Fluieraș spunea acele lucruri. Asta, inclusiv pentru că știu și eu ce-s alea formulări naturale, și care-s cele voitoare să prindă bine cititorului (mai exact uneia numite categorii de cititori).

Nițeluș la chestiune, eu am o părere despre religioși. Și anume că, la adăpostul siguranței oferite de credință, își permit a fi mai dezinvolți oameni. Adică (totuși) animale.

Tot cam așa la scrisele mărețe. La adăpostul unor principii voindu-se înalte, autorul (șic ei care-i intră în horă) inventează la greu. Iar de aici ajung iar la o mică idee fixă a subsemnatului. Cum e cu angoasa ce răsare dacă nu scriem în acel mod (ce conferă două lucruri foarte utile.

părere de poziție înaltă în ochii semenilor, respectiv sentiment că realitatea ni-i plastilină).

Se înțelege că pot fi solicitate detalii și de la subsemnatul, cum i-i cu aceleași angose, cînd NU scrie ca pe aici...

„Corectitudinea politică este comunismul secolului XXI”

Eu unul nu aș pune așa tare la zid comunismul...
Ci m-aș uita și pe unde greșesc eu.

Eroii din Valea Uzului

[a existat un conflict interetnic legat de un cimitir militar, în iunie 2019]

Se înțelege că mai jos doar descopăr America, mai exact la cinci veacuri și ceva după Columb…

În materie de acei presupuși eroi, totul este cum pui problema. Cum te exprimi. Dacă ai spune „Aceștia au lăsat văduve și orfani, prin moartea lor în sclavia țării”. s-ar duce tot chichirezul.

De ce spun sclavie? Pentru că asta simt a fi fost. Adică un om luat de lângă cei dragi și și trimis cu forța (altfel se lăsa cu glonțul Curții Marțiale) a suferi în tranșee ori chiar muri.

Dacă vedeți vreo diferență față de unele obiceiuri dinspre copilăria omenirii, păi să-mi spuneți și mie...

.

Or, sună altfel zicînd de eroi, carele s-au jertfit, respectiv au eliberat pe frații ardeleni etc.

Iar nu se spune, că frații ardeleni luptau în timpul WWI la vreun Piave, eliberînd astfel niște divizii austriece, care puteau veni pe capul nostru la trecătorile Carpaților...

Întregul demers face bine instituțiilor conducătoare unde trăiesc cald/călduț niște semeni, respectiv urmașii de rînd ai eroilor, care se simt fain (din motive care se pot explora) cînd iau cunoștințe de acel cult...

PS

Nu am vreo problemă în a rezona dureros cu vreun militar român ucis. Dar o fac după nevoile sufletului meu, nu după acelea prescrise de interesați.

„Suntem o țară ale cărei elite caută cel mai proeminent prohab

… pentru a se repezi cu gura larg deschisă spre el”.

Contează foarte mult în ce mediu emiți frumoase vorbe precum cele de mai sus... Este drept că aceia precum d. Hillerin se produc doar între amici. Respectiv în locuri unde nu le pot sosi replici dureroase (mai exact, nu publică și puncte de vedere contrare - căci li s-ar duce naibii giudețul audienței).

Ca părere a mea, ce spune dumnealui mai sus se află bumerang clasa întîi. Îi poți răspunde cît să nu-i mai ardă în viitoarea sută de ani a grăi de pe acolo...

Iar acea replică nu va fi deloc una mitocănească. Ci doar călcînd pe resorturi inconștiente.

II

„Suntem o țară ale cărei elite caută cel mai proeminent prohab pentru a se repezi cu gura larg deschisă spre el”

Dacă traduc eu bine, d. autor (între altele) e iritat că nu poate fi și dînsul elită a țării...

E ceva rușinos, să privești dincolo de aparențe/cuvinte?

**

La același extras.

Nu știu exact ce e aia elită (nu mi-am pus problema pînă azi, în condițiile în care nu iau pe nemestecate DEX-ul...), dar eu aș considera drept Elită oamenii care nu se grăbesc a trage concluzii. Și, implicit, nu-și extind judecățile la nivelul țării.

Dacă elita de care pomenește dl. Hillerin procedează altfel, parcă n-aș socoti-o elită. Ci altfel. Iar în paralel (horrible dictu!) încercînd să pricep de ce este cum este.

**

”Muiștilor!”

.

Ca părere a mea, se exprimă astfel (ori în gama „Muie PSD!”) acela care nu a avut parte la viața lui de sex oral. Ori în cel mai bun caz i-a oferit așa ceva o prostituată mediocră.

Dacă e cazul, pot continua expunerea.

Privesc spre dedesubturi

Pentru ca un om (normal) să fie interesat de un text, are nevoie să găsească acolo cu precădere două lucruri. Și anume părtinire, respectiv umflare (metaforică sau de alte tipuri) a celor rezultate în urma părtinirii.

Totodată, ne este imperios necesar (din oarece nevoi sufletești...) ca rezultanta procesului de mai sus să fie considerată Adevăr. Ba unul chiar astral.

În situația de mai sus, există publicul, respectiv cel care servește cele dorite de către public.

Un cuvîntător normal, spre public, nu are tresărire cînd emite neadevăruri cu pretenții de de adevăr. Iar noaptea doarme (leafa și-o ridică la fel de senin). Căci e om.

PS

...PSD nu e nici un Cernobîl. Ci banală expresie a unei mari părți, din cetățenii acestei țări.

Că veni vorba de ghinionista localitate ucraineană.C. Susținătorii PSD pot vedea la fel, pre adversarii dumnealor. Iar care nu are știință de carte, de pe acolo, să spună, mai scurt: „Trăzni-i-ar Dumnezeu”....

Am ce am cu dl A. Pleșu.

Foarte probabil, in interior mi-i supărare că dumnealui (și cercul dumnealui) nu mă primesc și pe mine, a mă juca alături de dînșii...

„Ce ne mai coci, domnule Ordean?
De cîte ori apuci a mirosi și gestiona vreo interioară a matale, știm că deja nu mai e caz, de exploatat acea pretinsă slăbiciune/infamantă a dumitale...”
Corect.

„3) Nu reușim să depășim hipertrofia eului (partinic și individual), pentru a adopta discreția și eficiența responsabilității...”

Lucruri interesante, nevoile sufletului. Care au nevoie de așa zise.

Oare insul căruia îi fac plăcere apucă să se întrebe, ce șanse au acele aprecieri/imperative a deveni realitate? Simt că nu se întreabă. Căci i-ar strica petrecerea, ori măcar suportabilul interior. Putem fi școliți, cu știință, respectiv putință de-a așterne știutele frumos pe hîrtie. Atîta doar că la hățuri ni-i tot un animal - acela din noi. Acela nu s-ar uita, din pomenita mai sus teamă (și implicit că i-ar veni un bau-bau) în istorie - să zicem cea recentă, și doar a României.

Mai exact, la cîte din așa imperative (enunțate la un 1992 să zicem) au devenit realitate... Și-au devenit *ciu-ciu*. Ori dacă au devenit, a fost pentru că așa i-a convenit unui fluviu nevăzut, al tuturor celor din jur (cuprinzînd inclusiv opinia celor judecînd diferit de noi).

Este drept că-i salvator a crede, că putem avea vreo influență asupra celor din jur...

Românii se plîng de ruși.

Dar oare turcii s-or fi înnebunit de plăcere, cînd i-au văzut după 1878 pe români ajunși în Dobrogea *lor*?

Ori bulgarii în Cadrilater?
Bașca cei din Transnistria...

„Documente care arată că Traian Băsescu a fost informator”

Ca opinie a mea, ne ducem după (așa-numită) *fentă*. Mai exact niște băieți discreți ne trimit a lătra spre informatorii Secu. Iar noi ne repezim, deși lucrurile pe acolo-s de tratat cu destule nuanțe..
Bașca faptul că-s tărășenii din vremea bunicului, vara mai exact.

PS
Chestia cu lătratul spre informatori face abstracție de aceia pe care-i informau respectivii. De ce-s evitați oamenii propriu-ziși ai Secu?
Pot bănui motivul. Unul prinzînd bine instituțiilor de azi.

Înălțarea Domnului

Eu unul nu izbutesc să iau în serios scrisele religioase. Mai exact să nu verific afirmațiile lor. Și care ies prost, dacă mintea mea le verifică.
M-oi afla supus al Satanei, dar probabil nu știu.

Oare la tristă bătrînețe voi regreta cu lacrimi amare zisele de acum? Mmmm ... Posibil că realitatea de atunci să fie suficient de naspa, pentru a nu-mi mai bate capul cu așa tip de remușcări...

Poate ar trebui să privesc mai des ochii vîrstnicilor.

Interesantă idee, cu a lăsa ceva în urmă

Două tărășenii îmi par înfrățite acolo.
Pe de o partea groaza insului că va deveni nimic, pe de alta interesul mega-ființei numit Societate (care are în grijă și ființe umane cu altfel de preocupări). Pe-așa fond, pentru ca acel îngrozit să n-o razna cu mintea/sufletul, ba să și producă ceva pentru ăilalți, e scoasă pastila asta, cu a rămîne ceva în urmă.

„CEEA CE LAȘI ÎN URMĂ
NU ESTE CEEA CE STĂ SCRIS
PE PIATRA DE MORMÂNT, CI
CEEA CE RĂMÂNE ÎNTIPĂRIT
ÎN VIEȚILE OAMENILOR."
John C. Maxwell
JOHN MAXWELL Team.RO

Ca de obicei, ideea e băgată în cap la vremea școlii, iar apoi adultul o turuie altora.

Altminteri, dacă întrebi pe-un partizan al ideii cam ce să lase omul în urmă, e posibil ca acela să nu știe ce să răspundă. Eventual va spune ceva cu plantat un pom.

Stau și mă întreb

Dacă nu ni s-ar fi spus pe toate canalele că Hitler a fost un [mare măgar], am mai fi avut atîta oroare de el, și o frică vagă în general? Spun (și) frică pentru că la o imagine Fb cu el (mai exact alături de regele Mihai I) curentele guri bogate nu au mai zis nimic, la comentarii...

Cred că-i de eseu, cum privim așa personaj, mai exact în lumina îndoctrinării de care am avut parte. Noi, oamenii simpli, amavut teamă mare de organismul statal ce-a stabilit cei de aplaudat și ceid e hulit, în vreme ce el însuși s-a aflat mult-supus, cînd a venit cuvînd de ordine de la mai-marii lumii.

Altminteri nu-i sînt fan, lui Adolf H.

Este drept că a nu te afla asupru critic al dumnealui te face - în optica oamenilor normali - adept al acestuia. Asta, grație funcționării binare a inconștientului nostru, în materie de opinii.

Aalții ar pomeni aici de vorba, hulită la alții: ”Cine nu e cu noi, e împotriva noastră!”.

Admit spășit că-mi place al naibii de mult, să-i fac în sîc, dumneaei Autorității..

„Cine este Dumnezeu?”

După care acel autor completează: „Isus i-a zis: „Eu sunt Calea , Adevărul şi Viaţa . Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine." - Ioan 14:6”

Mie unuia, diavolul mi-a lăsat o cantitate imensă de vanitate. Datorită acesteia, prefer a cerceta singur - cine este Dumnezeu.

Asta, dacă voi găsi vreunul, prin cer.... Dacă nu va fi, asta e... Nu voi face ulcer, dintr-atît...

**

„Isus i-a zis: „Eu sunt Calea , Adevărul şi Viaţa . Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine." - Ioan 14:6”

S-aștepte Isus pînă m-oi duce eu, spre el și tată-său.. Și n-o fac, inclusiv pentru că nu-mi place spiritul acelor scrise.

Știți ce e interesant? Că alde credincioșii nu-ți răspund la așa zise prin vreun: „Să fii sănătos... E loc pentru toți, a gîndi (diferit) sub soare”. Ci se feresc de punctul tău de vedere ca de - pardon! - dracul.

Simt că dumnealor fac asta și pentru că le amenințI sentimentul de superioritate, în raport cu lumea (am în vedere aici geografice, dar și relație cu semenii) .

„Slavit sa fie Domnul!”

Domnul acela (din cer) are orgoliul nițel cam mare, dacă simte nevoia să fie slăvit. Iar în caz că nu-l mînă vanitatea prin existență, nu știu să fi semnalizat - supușilor de pe Pâmînt - s-o lase mai moale cu odele...

Nu știu cît mi-i orgoliu în ce spun mai jos, și cît disconfort… Unul dintre așa credincioși nu îți va asculta argumentele, la aspecte religioase precum cel de mai sus!

Altminteri, am restul de bun simț pentru a mirosi că așa gen de vînare de vînt mi-a debutat în copilărie, în relația cu un anumit părinte. În paralel, tot acela se mira că nu se poate înțelege cu mine...

Viața.

Să mă ierte un prieten

… dacă preiau aici niște zise ale sale.

„Un lucru este sigur: încă pământul Mioriței generează elite, în vreme ce țară este pe mâna neștiutorilor de carte...”

Eu unul nu prea am umblat pe la școli. Dar între puținele-mi cunoștințe se află și una despre alcătuirea psihismului nostru. Unde peste 99% e animalic. De fapt, acolo din proiect frîiele personalității, ale acțiunii noastre prin lume sînt deținute de animalic.

Respectivul, nu vreo minune a Spiritului, se află inclusiv la originea spuselor din postare. O pot demonstra. Dar și pot paria că autorul postării se va feri de așa demonstrație.

**

Există cîteva lucruri care mă miră (un pic) la elevii numiți *olimpici*, la modul cum sînt prezentați ei mai exact.

Parcă-i la nunta femeilor. Au un ceas de glorie. Și atît. N-am văzut un comentariu ce se alege de olimpici ulterior. Cum o mai duc, la 30 ani. Ce să mai spun de 40, 60 ori 70... Cum li-s ochii. La o adică, e fabricat pentru cititor/public un *ceva*, în care acela să (se) proiecteze. Și astfel să uite de insuportabilele diurne.

Corectați-mă dacă greșesc.

Mă uit la condiția celor două tipuri de frunză

Și anume cea în vânt, respectiv cea prinsă de creanga unui copac.î

Cea de-a doua primește resurse de la craca-mamă, dar plătește acest avantaj prin dependența totală de mișcările acelui întreținător.

Într-un diferend

.. realizez că ambele părți ne aflăm frustrate. Identific relativ iute care-s acele nesatisfăcute, după care îmi pornește gând spre ideea generică de frustrare.

Și care-mi pare hușuită pe nedrept. Ești hăituit acolo de o nevoie, pe care nu ți-ai ales-o tu. Nici vehemența cu care îți poate răbufni in viață.

Semenii, ființe de treabă, aleargă însă iute a lua la mișto, pentru așa stare sufletească...

Imi identific iute frați spirituali

… în persoana unor Cornel Dinu sau Paul Goma.

Asta e.

Nu ne-alegem, la naștere, cum vom fi pe lumea asta...

Ziceți ceva de liber-arbitru? Mmmm... N-aș lua foarte în serios acea idee. Sau barim i-aș privi și dincolo de aparențe...

Nu-i treabă simplă

… să-ți dai voie a fi cum ești.

Doare al dracului. Asta cînd nu sperie, deci nemaiapucînd să observi ce te îngrozește - la chestiune.

Am o accepțiune mai puțin clasică

… a termenului de erou. Văd în el persoana care ar spune:

„Domnilor de neam cu mine, și totodată aburcați la fruntea țării... Eu nu țin să sufăr, să-mi dau viața după niște scopuri care nu-s ale mele... Voi nu mi-ați dat nimic. Eventual, au fost niște cheltuieli de școlarizare, pe care le voi achita din munca maturității mele. Eu doar doresc să trăiesc unde, și cum vreau eu - fără să încurc altminteri pe alții.”

Ăla, cred eu, este erou. Căci riscă imens, iar în același timp nu intră într-o complexă horă a minciuinii.

Erou român a adăugat o fotografie nouă în albumul WW2.
31 martie ·
Îmi place Pagina
Pentru mulţi care au luptat în Cotul Donului , la Stalingrad sau Stepa Calmucă , drumul parcurs a fost fără întoarcere ..."Este bine ştiut , dacă dispare om...
Vezi mai mult

Ordeanisme

Priveam azi spre noțiunea de *cîrcotaș* (iar în paralel țineam un ochi ăn oglindă). Care îmi pare a fi la origine un tip respins, de anturajul său apropiat.

În așa situație, aș remarca două aspecte, legate între ele.
Iritat de acel refuz, respectivul începe a crea și el disconfort celor (foarte probabil dintre rudele de gradul întîi) care îl resping.

Acea respingere presupune un neintrat atît în grup (să-i spun de oameni normali (raportat la umanitatea biologică, nu aceea din cărți roze), dar și o fire ce devine implicit *altfel*. Mai exact nu are construcția interioară, potrivită acceptării particularităților traiului în grup.

Doar fiind diferit, acel paria poate irita pe cel vizat. *Diferit* înseamnă a fi lipsit de glanda cu care oamenii normali își rezolvă o mare parte a angoaselor existențiale. Și care glandă purcede la fabricat de roz (de exemplu pomenește înctîntat/logios de vreun bunic luptînd la Cotul Donului, nu și mulțime de aspecte ale participării țării la WWII).

Pe acel fond, el poate lovi într-un sub-centură la care omul normal nu poate fi antrenat.

Tot în grup există fenomenul de care pomeneam deunăzi, al spălatului unei mîini de către alta. Iar totodată al coalizării în interiorul grupului, practicîndu-se n paralel subiectivitate agresivă în afara acestuia.
(de pildă la adresa actualului președinte moldovean Dodon). Așa atitudine îi este inerent străine celui respins cîndva la accesul în grup

(patria lui Cătălin, în raport cu Hyperion ce vrea și el să fie precum vicleanul copil de casă)

PS

Un pic la chestiune... Mi-a plăcut o vorbă semnalată de cineva, împreună cu un interviu al unui psiholog...: *„[Cum spunea Jean-Paul Sartre...] Neavînd tată (fizic ori fizic la modul figurat), am toate libertățile...”*

De la un subiect oarecare

… mi-a țîșnit o paralelă cu ideea morilor de vănt. Al luptei cu ele.

De acolo, a fost doar un pas pînă la gînd spre personajul lui Cervantes. Cît și spre cariera culturală/socială a lui Don Quijote.

E interesant că ședem un pic pe tărămul fabulei cu Dulăul și potaia. A lupta cu morile de vînd nu e permis oricui. Sau e permis, dar vei fi luat iute în balon (dacă vă aflați amici, celălaltul îți va spune protector: „Stai, coane, liniștit...”).

Don Quijote al lui Cervantes este precum odaia ținută la țară pentru musafiri. „Camera bună”, și în care se intră mai rar. Acel personaj nu-i aplaudat pentru a-l lua oricare dintre noi în conduită. El se ptorivește doar edicifiului social, Face bine acolo. Și apare exclusiv pe calea - i-aș spune, a - îmbălsămării. El, natural, n-ar intra în veci acolo.

Pe acel cîmp, întîi apare nevoie de vreo cărămidă (și avînd ca scop clădirea.menținerea unui cer care face bine funcționării sociale). Odată aleasă ființa (livrescă..) ce s-ar potrivi acolo, începe aintita îmbălsămarea. Confecționarea de texte, că de ce e acela nemaipomenit.

Că veni vorba, iar lucurrile pe acolo posedînd totuși o ierarhie, nu se supără nimeni în așa mediu dacă bați cîmpii. Dacă inventezi și tu. Totule ste să contribnui la cocoonul de măreții, ce face bine acelei construcții sociale, căt și sufletului omului ce-a adresat (cam 99% dintre cei școliți) la acel proces. Dramatic acolo, pentru instituție, este cînd *nu* aderi curentului, ba ai și mici observații.

Nici nu mai contează dacă ai măcar nițică dreptate. Ești privit ca dușman. Și implicit (dar și datorită fragilității acelui edificiu) n-o să șadă nimeni în dialog cu tine pe problema pe care o ridici.

Uneori îmi pare bine, că nu mai am de stat mult *pe aici*!

Ea se aplică inclusiv conștientului, ce viețuiește în cadrul persoanei alături de-o entitate de capul ei. Și anume inconștientul.

Mă veți fi auzind deseori clamîndu-mi ateismul (altminteri unul cu destule nuanțe, inclusiv aceea că nu știu cum mă voi comporta în preajma marii trecerii, mai exact a marii Groaze care o precede...). Dar admit că inconștientul cel îndepărtat se simte tare bine, dacă se mai adresează uneori lui Dumnezeu.

Aici o să ziceți că fac eu bancuri, dar nu fac. Dacă de exemplu spui „Cui moaș-ta m-ai lăsat, băi Doamne (sau ceva asemănătior), un ceva se destinde, în adînc. Iar eu remarc cel dintîi terapia. Ba chiar mă amuz un pic, lăsîndu-mă un pic dus pe acea apă. Și prin propoziții care încep cu „Doamne..:"

Dacă nu avansez însă prea mult, pe acolo, se datorează că știu cît de neplăcut este apoi, cînd nu vine nimic de la Acela. Iar disconfortul - nu o dată măricel - e același în suflet. Ba mai plătești dobînda, de a-ți fi făcut iluzii, la un moment dat.

Dar în sine e interesant acel adresat spre vreo ființă din înalturi. Măcar ca joacă. Ca - admiteți cacofonia precedentă - năzdrăvănie a uceniculuice-a dat de-o baghetă...

PS

Priveam azi spre interlopul ucigaș de polițist, și care s-a sinucis.

I

I-am stimat cam totdeauna pe aceia care își pun capăt zilelor cînd vor ei (că acele momente sînt ceva mai complicate decît par la întîia vedere, e altă discuție).

II

Pe același sistem al rulmenților ce separă două entități ale sufletului/minții, pot nu fi de acord cu acel așasinat, dar și să-l privesc fascinat pre borfaș, ce-o fi fost în mintea/sufletul lui.

.

III

Știu că lumea (cu scaun la cap) e îngrozită, la ideea de sinucidere. Poate mai mult decît la aceea de moarte neprovocată. Iar asta pentru că,

acelei orori de neant i se adaugă interdicția socială, de a-ți lua gîtul. E un fel de infinit la pătrat (sau măcar infinit x 2).

Dacă ar fi să scot o carte

… cu cele scrise în ultima vreme aici, i-aș zice "(Tot) dincolo de omenesc".

Așa zise se află din categoria pomenită recent, a luptei cu morile de vînt. Ea e in panteonul universal, dar nu oricine e primit a se hîrjoni cu ea... Unii din vechime ar putea spune aici că ce-i permis lui Jupiter, nu e admis bouleanului.... De pildă a te juca de-a marile speranțe, prin viață.

„Dintre evenimentele #istoriamuntelui din ultima săptămână

… pe 9 iunie s-au aniversat 62 de ani de la premiera vârfului Broad Peak din munții Karakorum, de către o echipă de patru austrieci, Fritz Wintersteller, Marcus Schmuck, Kurt Diemberger și Hermann Buhl."

Acum ivită… Una din cele mai mari performanțe montane (de viață, chiar?) ale subsemnatului a constat în mers domol pe șoseaua Bușteni - Gura Diham, fără să-mi trag pumni că ce minunății pierd, nemergînd în acea zi în abrupt...

M-am mulțumit cu puțin. La o adică, a stabili ținte înalte face bine la suflet (căci ne proiectăm deja în acea reușită, deseori doar a lui Buhl și compania), dar totodată reduce corecpunzător putința de-a sosi vreodată acolo.

„Papa Francisc în Grădina Maicii Domnului"

Eu unul am o problemă, cu a crede în Maica Domnului. Iar totodată creștinismul nu mi se pare o instituție foarte serioasă.

Că veni vorba, nu știu cum se face că dumneaoor credincioșii - pretins proteguiți din Cer - devin tare furioși, dacă te declari ateu. Ori, și mai rău, le privești atent rîndurile de căpătîi.

„Cine nu respectă România e liber să plece! Valea!”

I
Dacă mie mi se pare că dl de mai sus nu respectă România, pot să-i cer a-și lua valea - după criterii altminteri de dînsul instituite?

II
Dovada de forță vine cînd poți conviețui cu un compatriot care nu respectă România... Așa, să-i nu te poți descurca / să stai stresat de acela, păi asta poate oricine.

De curiozitate. Unde scrie că trebuie să respect România? Iar dacă o scrie, nu cumva acel termen e cam vag? Și oricum nu foarte deștept? Iar în același timp, nu cumva doar o anumită categorie umană e însetată a primi respect? Adică exact aceea care nu a primit în familia ei de origine?

> Omul care a primit în perioada-i de formare respect e suficient de tare pe picioarele-i, și nu-ți mai bate capul, dacă la vreun moment dat cineva îl tratează cu opusul acestuia.

PS
Mafioții făceau mare caz, că nu le sosește respect...

PS2
Mie termenul respect mi se pare unul destul de subiectiv. În sensul că ți se cere a-l acorda cuiva, care nu ți se revanșează pentru el. Doar pentru că e mai mare, eventual a suferit la viața lui (repet, fără legătură demonstrabilă cu interesul tău).
Am mai scris de fapt chestia asta undeva...: îți este impus să respecți pe acel tip de către un intermediar, care își are el de fapt interes a venera pe acela. Intermediarul, nu cel respectat finalmente ne impune această atitudine nu prin dragoste sau interes (al nostru), ci prin forță.

Comportamentul postdecembrist al lui Mihai Botez

.. îmi trimite minte la criticul Valeriu Cristea.

Am sentimentul că tendința acestora, ori a vreunui Eugen Simion, pentru curentul așa-zis fesenist s-a datorat unor complexe față de cei care preluaseră curentul considerat progresist, în epocă.

Îmi este, aici, strict o părere. Iar în același timp nu văd ceva aiurea, în ideea de a fi complexat. E acolo o felie de realitate, un 1 + 1 = 2, și nu văd de ce aș folosi așa ceva doar din plăcerea de a coborî pe altul... La o adică, poate aici fac omică proiecție. Mai exact subsemnatul însuși, de cîțiva ani, simpatizează către un curent politic (intern) ceva mai conservator.

Am putea observa multe asupra oamenilor, dacă specia nu ne-ar fi făcut tare părtinitori... Mai exact, avînd filoane primitive de hrănit prin noi, cu orice preț.

„Copii de români, în timpul primului război mondial

… undeva în Moldova. Foto soldat german – 1915."

Nu izbutesc să mă recunosc în așa înaintași. La o adică, am privit într-o veche imagine pe bunicu-mi patern, pe care nu l-am cunoscut, și l-am simțit străin. Ceea ce nu mă miră.

Că pîrdalnicul de inconștient personal voiește a lăcrima, cînd trece pe lîngă localitatea de unde mi se trag înaintașii, e altceva.

Este drept că, la școală, ni se zice că-i musai să ne onorăm strămoșii.

Cred

I

Cu cît e mai mare un fals (fie și unul primordial pentru bunăstarea sufletească a oamenilor), cu atît are mai multă oroare de a-i umbla prin preajmă un punct de vedere advers.

Zic asta nimerind un videoclip cu vizita Papei Francisc, la noi. N-am nimic cu simpaticul (actual) urmaș al Sfîntului Petru. Dar nu poți clădi așa frumusețe fără să hușuiești din preajmă ce ți-ar încurca lucrarea. Inclusiv vreun punct de vedere neutru, între discursurile ținute cu amintitul prilej, în preajma Pontifului.

Ce să mai spun de acelea adverse...

.

II

Dumnezeu e o entitate foarte interesantă. Vrea să nu te îndoiești de existența lui, deși nu a binevoit să ți se arate la față.

Și mai are o trăsătură care nu-mi place, mie neînsemnatul... Nu-ți dă voie a contesta virgulă, din ce spune El...

La stadiul acesta, îmi pare a exista sadism. Al Lui. Îmi dă mintea care vrea el, apoi se miră că suma unu plus unu îmi dă doi...

III

Amenințarea cu iadul are greutate doar dacă te vădești îngrozit, de așa eventualitate.

Dacă o iei în balon, acelui virtuos nu-i trebuie bumerang mai neplăcut (în general, se uită însă la om, cînd lansează acea pastilă)

TVR1
Papa Francisc în România - transmisiunile TVR, văzute în întreaga lume
105 camere de transmisiuni live, 54 de camere individuale cu transmisiune GSM, 11 care de ... Vezi mai mult

„Carpe Diem..."

Indiscutabil, și subsemnatul are o problemă. Vede peste tot încercări de agresiune, respectiv de înșelăciune.

„Probabil nu refulezi îndeajuns. Căci e absolut normal ca între oameni să existe așa ceva, măcar la nivelul emisiilor nesociale..."

Mă uit la vorba antică, de mai sus… Acolo, pe de o parte e băgat în sine în sufletul altuia (este drept că unii pot fi interesați de așa băgat al altuia la dumnealor, din motive de corectitudine socială, respectiv al dezorientării prin viață)

Apoi, brusc înțeleg mai greu un lucru. Dacă nu vreau să trăiesc clipa (și să fac opusul a așa ceva), care e treaba?

Chestia cu trăitul acela ține totuși de mama Societate. Cărei îi pică prost a nu trăi clipa, mai ales la vîrsta cînd ești atent, ori măcar poți fi, la așa zisă a ei (mai încolo, te tragi spre bîrlogul către eternitate...)

Trătul clipei te pune la muncă dar și, ieșind inevitabil între oameni, contibuie la coagularea acelei societăți. Iar asta fiind o chestie nu chiar de colea.

.. îmi pare a exista lupta pentru putere…

11 iunie 1948. *„Întreprinderile smulse din mîinile lacome ale ploatatorilor devin bun comun al întregului popor”*

6 PAGINI 4 LEI — Duminică 13 Iunie — SERIA III ANUL XVII No. 1144

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

Scînteia

ORGAN CENTRAL AL PARTIDULUI MUNCITORESC ROMÂN

Citiți în pag. III
Cum s'a desfășurat ședința Marii Adunări Naționale

La propunerea Partidului Muncitoresc Român
— avangarda clasei muncitoare —

Consiliul de Miniștri a adoptat și Marea Adunare Națională a votat în unanimitate Legea pentru

Naționalizarea întreprinderilor industriale, miniere, bancare, de asigurări și de transport

PRIN ACEST MARE ACT REVOLUȚIONAR ÎNFĂPTUIT DE CLASA MUNCITOARE DUPĂ ZECI DE ANI DE LUPTĂ CONTRA JAFULUI, ASUPIRII ȘI UMILINȚEI ÎNDURATE DE GENERAȚII DE OAMENI AI MUNCII

Întreprinderile smulse din mâinile lacome ale exploatatorilor devin bun comun al întregului popor

Comunicatul C. C. al Partidului Muncitoresc Român

EXPUNEREA DE MOTIVE FACUTA DE TOV. GH. GHEORGHIU-DEJ

Pentru reducerea cu 50% a despăgubirilor de război

Marea Adunare Națională a mulțumit Generalissimului STALIN prin următoarea telegramă:

Generalissimului
Iosif Visarionovici Stalin
Moscova-Kremlin

Niște oameni se asociază, apoi caută cea mai bună cale de-a dobîndi puterea.

În acel grup nu e trai deloc simplu. Căci există *n* asemenea grupuri. Iar totodată, în fericitul unul dintr-o mie (grupuri) care se procopsește vin și pleacă/sînt hușuiți destui. Căci pînă la puterea într-o societate, există aceea repartizată îm acel grup.

Totodată, intervin și diverse nuanțe. De pildă, în România e posibil ca în veci să se fi aburcat la putere comuniștii Dar s-au folosit de faptul că acel curent izbîndise - altminteri cu destulă șansă - .într-o vecină țară mai mare. Și mai tare.

Care a stat ea cuminte, cu ochii pe noi, cît nu i-a fost la îndemînă, apoi ne-a păpat.

În răstimp, nici noi / clasa politică de la noi nu s-a aflat sfîntă. Iar dacă a devenit, a făcut-o doar după un cap în pragul de sus. Adică vreun ajuns

la mîna țăranilor în WWI, cînd brusc a decis să dea pămînt. Mai devreme nu. Căci așa e firea omului.

La ultima chestiune, dorințe-s mari, în societate, dar prăjitura nu foarte mare. Patron, respectiv proletar se străduie să ia o bucată cît mai mare. Omul simplu solicită firfirici, acordați cu greu, în vreme ce la nivele mari dividendele curg, vreunora.

Nu mă vreau egalitarist. Căci nu s-ar putea, firea noastră fiind prea tare. Vreau doar a puncta că, în așa situații, mare parte a mulțimi poate aplauda ascensiunea partidului comunist. Se poate întîmpla să regrete, apoi, dar inclusiv în vremea roșie exista un fel de contract social între clasa conducătoare și majoritatea populației. Și care a fost rupt abia în ultimul deceniu comunist.

Cu efectele știute, pentru dumnealui, regimul comunist.

Cel mai mare curaj

… este să îți dai voie să nu ai curaj...

*

Nu îmi fac planuri de viață, dar încerc să am ochii mari și deschiși la ce sosește.

Cele două jumătăți ale paharului

… numit sentiment de vinovăție.

Nu mă hazardez a spune care e plină, și care goală. Într-una se află ideea că ai greșit, accentuată de sentimentul că sosește sfîrșitul lumii.

Deși neplăcute (și cu un neclar prăfos), ambele scutesc de dat ochi cu realitatea. Ultima chestie se petrece în cealaltă parte a paharului. Acolo nu mai ai cum fugi. Iar lucrurile-s cristal (n-ar mai fi?). E o problemă, mare, și pe care nu o poți rezolva.

Am rîs prima dată

… cînd am auzit vorba lui Thomas Hobbes (1588-1679). Cea cu *Homo homoni lupus*.

Pe de altă parte, ideea e de tratat cu nuanțe/prudență/procent.

În același timp, nu-i obligatoriu ca ideea să-i fie lui Hobbes ștampilă. *marcă pe scrisoare*. Poate-o pune doar în gura vreunui personaj (căci nici nu i-am văzut rveun op, darămite să-l citesc!). Ori poate e integral a lui, dar asta nu exclude ca azi să ne înnebunească după ea, iar mîine să fie prin cu altă gîndită, poate nu o dată în contradictoriu cu cea din ziua precedentă. Căci așa e mintea. Și omul. Care este el *Homo etc*., însă nu doar atît...

PS

De vreme ce eu însumi mă întreb dacă nu exagerez, cînd asemui Societatea cu o ființă (cvasi)umană, văd că Hobbes nu e tare departe de idee:

„acest mare Leviatan *numit* comunitate civilă *sau* Stat *(*civitas*, în latină), care nu este altceva decât un om artificial, dar cu o statură și o forță superioare față de cele ale omului natural, pentru a cărui protecție și apărare a fost conceput..."*

Un nostalgic după filmul Liceenii (1985)

… ridică problema răspîndirii de azi a pornografiei, în rîndul tinerilor (așa zice dumnealui)

La idee, îmi stă pe limbă să-l rog a-mi zice două vorbe despre pornografie. Ce este dînsa, și care-i sînt efectele negative.

Dar mă ia gînd spre modul în care-s răspîndite interdicițile în societate. Cred că foarte rar intervine acolo convingerea. Mai degrabă simt aducerea în discuție a unui subiect condamnat, la care i se alătură scurt interdicția. Mai exact, catalogarea cu pricina ale loc în paralel cu amenințare, una sosită prin limbaj nonverbal, însă irezistibil/de nerefuzat, vorba cuiva...

Nu se dau detalii. Nici de la părinți (de cele mai multe ori, ba la subiectele tabu,. 'ordeanistice', nici de la aceia), ce să mai spun de reprezentanții societății. La aceia, e interzis și gata (cu amenințare de pedeapsă pe moment, dar și din viitorime, de genul „N-o să ajungă nimic

de capul tău...” - asta în condițiile în care la unii cariera / mică-mare / e totul.

Ideea interdicției nu cuprinde doar *Don't*-ul. Ci și sădirea în sufletul... educatului a obligației se a deveni el însuși dur educator, cu alții.

Mica problemă este că îi lipsește putința de-a argumenta, de ce acel lucru e nociv, îngrozitor ori satanic. Prin urmare va face precum dascălul său de altă dată: va stuchi, profitînd totodată că e mai tare / că e în grup / că celălalt mai slab de înger.

Revenind la omul interesat de „Liceenii”, cred că la viața lui nici nu apucase bine să se uite în reviste deocheate, ce să mai spun de mers la dame carele folosesc frișcă...

Noi ne plîngem de ruși

… , că ne-au luat cîndva Basarabia, iar că acum n-o lasă a reveni la noi.

Pe de altă parte mi-e greu să uit cum ne-a trecut glonțul la ureche, în 1812. Țarul plănuia să ocupe Principatele pe de-a-ntregul. Pînă la Dunărea de la Oltenița, Giurgiu și Calafat. Doar atacul iminent al lui Napoleon asupra Rusiei a dus la încheierea în grabă mare a păcii (urmare a războiului de șase ani dintre ele) cu Imperiul otoman.

Ce rusă impecabilă am fi vorbit azi, slăvind în paralel valorile celei mai întinse țări a lumii...

„Știți cumva

… vreo decizie luară care să arate respect față de lege, țară sau popor?”

Țară, popor... Nu știu de ce mie unuia mi se par mai mult decît vagi, noțiunile astea. La o adică, parcă nici de vorba *respect* nu aș fi dat gata. Care sună frumos, dar tot îi sînt de privit, dedesubturile…

Bașca pe aceia care o vîntură (îi bănui oameni): minte mai puțină, onestitate așișderea - este drept că ultimele însușiri se află de sinucigaș, pe tipsia lumii...

**

Apropo de grijă pentru țară, s-au zbătut sumedenie de compatrioți, în interbelic, iar cînd veni ceasul - acela din 1940 - eforutrile lor (oricum de muritor) au valorat exact praful de pe tobă...

„Așa o fi, domnule, dar ne descurajezi, cu-așa cinisme...”
Corect. Dar, totuși, puneți un 'ban' deoparte, pentru 1940-urile care sosesc de capul lor...

E lucru deloc simplu, să te iei așa cum ești

Asta, și pentru că deseori nu ne știm (pentru acele ascunse fiindu-ne dată chestia aia, inconștientul, pe nume.
În rest, și lăsîndu-vă pe dumneavoastră a ședea cu picioarele pe pămînt, priveam acum vreo două seri spre cerul (altminteri, minunat, de vară...) ce mai avea doi pași pînă a deveni negru-negru. De noapte. Și, cu ochii spre centrul negruleț al boltei (dar vegheat liniștitor și de cîțiva stîlpi ai iluminatului public), mi-a fost imposibil să nu fugă gândul spre laterale...

„Ia-uite, bre, venim de unde nu știm, și mergem așișderi... iar la mijloc ni-i viața...”

Pe undeva, în fața unei imagini de munte

„Ce minunatie cand marele arhitect este Dumnezeu!”
Dacă stau să mă gîndesc, a-ți închipui că acele întinsuri se află creație a lui Dumnezeu se află treabă foarte plăcută sufletului (deși, mult din vorba aceea e pur socială, menită a impresiona semenii).
Ca părere a mea, care am trecut pe la stadiul religios (ba nici nu garantez a nu mă mai păli vreodată), a-ți închipui că nu a creat vreo ființă acel peisaj (/univers), se află sentiment și mai mișcător.
Unul cu ceva păr măciucă, dar și încîntare (decurgînd din cantitatea de energie - bună, rea, dar energie! - născută în suflet).

Francezii au o vorbă.

„L'homme propose, Dieu dispose”.

Cui i-ar fi dat prin cap, atunci, ce urma să vină - pentru Mihai și locurile acestea (păi, cîtor dă prin cap acum, ce va fi la un 2100...)

foto: Iosif Berman

Ne amuzăm de Brînzovenescu

.. cu al său *„Tache, Tache, fii cuminte..."* Ori cu teama de zguduiri, a aceluiași. Dar acolo îmi par a se găsi firea omenească majoritară.

Ce chestie (și probabil studiind mulți alți subiectul, înaintea mea). Hazul pe care-l facem de sumedemie de zise caragialiene (de pildă cele atribuite lui Pristanda ori Trahanache) îmi pare a se afla un banal refulat, via rîs, al unor bine-știute din noi...

„Momente pe care nu dorim să le mai vedem vreodată."

Acuma, (doar) Dumnezeu dispune... Și mai puțin dorințele noastre.

Pe de altă parte, eu văd în iunie 1990 o banală aritmetică. Unu plus unu (a ceea ce eram noi atunci, produs al trecutului) au dat doi-ul acelor zile.

YOUTUBE.COM
13-15 iunie 1990, mineriada care a îngrozit lumea. Cum le-a mulţumit Ion Iliescu minerilor
Mineriada din 13-15 iunie 1990 a arătat lumii întregi că România, abia eliberată de 6 luni de regimul…

Am fost contra lui Ion Iliescu, atunci, dar în timp m-am străduit a înțelege (mai bine) lucrurile.

**

Sine ira et studio. Măcar în istorie...

Avem însă atîta nevoie de țapi ispășitori (iar în paralel lipsindu-ne vîna de-a ne răsti la Creator, că de ce a făcut lucrurile, precum le-a făcut)...

Pe cînd pomenesc dumnealor despre 13-15 iunie 1990

… cei de la TVR concluzionează: „Să nu uităm”

Dincolo de ideea împărtășită deja, despre faptul că nu putem uita *ce nu știm*.... Iar dacă știm, nu mai e envoie de materale ca al TVR.

Privesc la comentariile filei YouTube spre care fac trimitere cei de la TVR. Am mai văzut aglomerări de senin sufletesc, dar cel de acolo îmi par să bată recorduri.

E haios foc tipul cu nick „Jesus Christ is God and He is coming soon again”, și care decretează: „*O natiune de betivani si golani”*

Nu spun că acea caracteristică este generalizată, dar nici nu-i a bună cu existența ei... Prin urmare, la așa fond, nu scrie nicăieri că ne vor ocoli răbufniri precum cele din Iugoslavia anilor 90.

„Un jeg de om care di acum este in libertate„

„Am ales sa fim prosti bolsevici. Ne descurcam de minune si in anul de gratie 2018.”

„Iliescu la puscarie”

„Hoții drk. .k mineri pl”

„Sper ca majoritatea minerilor inca traiesc pe salarii/ajutoare mizere sa sufere pana cand vor inchide ochii.”

[HD Bau]
Si eu sper sa dam ochi sa-ti dau 2 pumni in cap sa te trezesti la realitate dobitocul dracului ce esti Ai noroc , de erai in calea mea te spanzuram de gardurile bucurestului scursura a societati ce esti . Cum iti permiti tu scursura a societati sa-ti dai cu parerea despre noi minerii ?intra ma-ta sub pamant cu riscul ca maine-poimaine mori de cutremure sau explozii sub teran? zi ma cacatule intra ma-ta din bucuresti ? stiai ca un miner intra sub teran cu sobolani pe langa el zilnic si aerul foarte inchis care afecteaza plamanul si toate cele? stiai ca au salari intre 18-25-30 ? stiai pe morti ma-tii , du-te pupati in cur statul roman care te fura pe fata. sa nu ai impresia ca tot ce vezi in video este si adevarat , si bucuresteni au spart pe atunci magazine si au dat vina pe minerii ca doar am fost de fata , mizerii a societati ce sunteti .
Citește mai mult

[EL Puskinov]
HD Bau, ba miner redus mintal(in mina n ai cum sa studiezi, esti precum un animal) daca ai venit atunci in București , sa mi bag pl in familia ta si in Iliescu...dar pentru ce mortii ma-tii in gât ai venit??? Ca v a păcălit Iliescu 27 de ani si tu esti tot vai mortii tai in mină...ce ati facut bun pentru tara asta ca l ati susținut pe Iliescu si brigada lui de comuniști ?!?! Tu gunoiule ar trebui sa fii chemat la audieri daca tit te lauzi ca ai fost la măcel...

„Nu iti este rusine sa debitezi baliverne astea?”

„Faptul ca ați ascultat ordinul lui iliescu nu aveți cum sa fiți respectați. Nu aveți dreptul sa vorbiți în aceasta tara democratica când voi ați aparat pe Kgbistul Rus Bolșevic om a lui Golbaciov și cel care încă conduce tara din umbra alături de Psd. N am nimic personal cu dumneavoastră însă eu nu pot sa respect minerii pentru ce au făcut în 90 absolut deloc„

Aseară am văzut la TVR1

.. un documentar despre mineriade. Și am fost surprins (mai degrabă mi-am observat una obișnuință instalată discret) că nu blurau, să zicem chipul răposaților.

Nu spun că e bine sau nu.. Remarcasem, doar.

La o adică, și ca punct de vedere personal, cred că mai rău strică, acea atenționare. Practică ea te livrează speriat / vulnerabil acelor imagini. Dacă n-ai știi, parcă ai trece mai lesne...(se înțelege că ar conta ca realizatorii să nu sosească una-două cu așa imagini).

Nu știu ce socoteli și-au avut aceia, în UE, cu așa reglementări. Am uneori sentimentul că regulile pe acolo (dar venind din SUA) sînt făcute de neveste ale unor afaceriști (de succes) puritani. Și care neveste nu prea au de lucru.

Altminteri, am fost și rămîn fan al Vestului.

„Am priceput atunci că mama a avut mereu dreptate

… – ceea ce fac contează și mă face ceea ce sînt. Și că doar pentru proști, nesimțiți sau rasiști culoarea mea sau a ei este o problemă."

Oratorie fină. Dar tot nu plec, după ceea ce se numește *pasă* (adică „Ceea ce fac contează și mă face ceea ce sînt")

...Și ce faceți?

În rest, mă uit la acuza de rasism.Ceva asemănător purecam azi despre antisemitism.

Se pune careva în locul celor care nutresc așa sentimente ticăloase? Întreb retoric. Ori lucrurile șed d. Goe-ian: „Eu vreau să fie!!" Știu doar, în măreția sufletească, să-i pună la zid pe respectivii.

Priveam ieri la metrou cum niște țigani treceau - fie și pe șest - fără plată la metrou. Nu vă supărați, și zică unii șmecheri ce-or vrea. Eu îmi fac o socoteală în mintea mea, și categoria cu pricina nu trece DELOC examenul. În paralel, niște tipi sus-puși, ale cărora interese le pot mirosi, dau tot în calul care trage...

Mulțumesc, nu.

… am preferat „Ce le pasă damelor”, a lui Peter Cheyney. Idem azi, după multe decenii (avînd însă etern la inimă și 'Enigma Otiliei').
Și nu capodopera / odiseea carpatică pomenită de TVR.

TVR1
11 ore
O nouă capodoperă la literaturii române, de la ora 15:30, la #TVR1
TVR1.TVR.RO
„Baltagul”, odiseea carpatică a Vitoriei Lipan, duminică, 16 iunie, la TVR 1

Mie-mi place ideea de cultură, însă îi găsesc un mic cusur. E supărată. Dumneaei, dacă nu-i cazi în genunchi, în fața măreției pe care și-o atribuie. Din acest motiv, ghicesc în dînsa un primitivism clasa întîi. Adică exact ceea ce pretinde că a lăsat, astronomic, în urmă..

II

La treburile de tip Baltagul, culturaliceștile în general, îmi place un lucru. Dintre cei care pun umărul la așa cult se află rarisimi aceia care să priceapă ceva din vreun op precum Baltagul. Ceea ce nu mă miră, căci dumnealor nu-s Sadoveanu. ori măcar profesori de gimnaziu.
Falsurile, cele plăcute inimii, și care ne coagulează social...

Ideea „Eminescu să ne judece”

Apropo. Dacă eu îl judec pe Eminescu, care e problema?
Zic ultimele și de neam-prost ce mă aflu, și pentru a irita pre apostolii eminescianismului (iar eu avînd și alte treburi, decît să judec, de pildă a explora neștiute)...

PS

Îs venit din lună... Eu înțeleg să mă dea gata acele versuri (ale soților Teodorovici), la un 1990. Dar chiar n-au trecut niște ani de atunci? Mai exact, mintea mea nu a acumulat și altele, în răstimp? Și implicit rezultantă a ei să stea alte lucruri?

Întru corolă cu minuni a lumii, sună urît ce spun, dar poate cele de mai sus tot sînt de punctat...

**

Îmi place să privesc dincolo de aparențe. De pildă cum erau acei soți Teodorovici dincolo de ambalajul patriotic. Eventual cum le va fi arătat momentul din viață, în care au decis că acel naționalism li se află cea mai potrivită cale pentru a a urma îndemnul Speciei.

Și anume: „Să-ți fie bine, scumpă creatură a Mea”.

„Sadoveanu s-a dovedit a fi o mare < jigodie> de om!”

Eu cred că amoralii își au socotelile lor, ba și exacte, prin existență. Și care decurg din genul de experiențe de viață, pe care nu ei și le-au ales, în trecut.

De-aș fi credincios

… i-aș cere celui de Sus să mă pot îngrozi mai des.

Căci aș refula mai puține. Și, implicit, aș fi o idee mai călit, prin viață...

Văd bine eu, acolo

… 'a crește' (/ a te dezvolta)?

Păi, în așa lumină, întreb... Cum vezi acele idei ceva mai încolo? La un 60 ani?

Nu mi-i dor a strica plăcerea cuiva, cît explorare. Cum se văd lcururile, din unghiul de care spun. Cum e un grafic întocmit atunci, despre noua ipostază?

E răutate din parte-mi s[zice cele de mai sus, dar și dor de-a descoperi ceva nou. Eventual de-a mă familiariza cu situația de care spun. Deseori ne aflăm praf la cap de drum, pentru că am ne-am mîncat tot grîul, de verde... La o adică, așa este și omenește. A-l mînca de verde.

Așa vrea Specia.

Și socotelile ei, dincolo de existența noastră.

”Rusine să-i fie trădătorului Ponta

… , după ce te-a acuzat de incendiul de la Colectiv , striga , DEMISIA PONTA ,tu mergi la cotroceni să te alieźi cu Johanis, rușine să-ți fie !”

Interesul și iar interesul. Iar el fiind esența politicii.

Care politică nu înseamnă liderul X, ci electoratul care l-a trimis pe Scenă. Or acel electorat îmi pare a-l fi mandatat cu ideea: „la cu orice preț puterea!”.

”11 iunie 1948 - Marea naționalizare.

Ziua în care 8.894 de întreprinderi industriale și miniere, de transport, bancare și de asigurări au fost trecute din proprietate privată în patrimoniul statului. Cu speranța ca ***niciodată*** *nu se va mai întâmpla așa ceva sa ne aducem aminte.....”*

Ca părere a mea, tocmai tonul scriselor de mai sus e semn că ne mai pasc zguduiri, în viitor. Firește, unele adaptate viitorului...

Inuman glăsuind, mi se pare un pic aiurea în textul reprodus lipsă a două lucruri...

1.
Conștiința că vină/contribuție avem și noi înșine.

2.
Există un curent al lucrurilor mai tare decît noi.

În cazul ultimuia, nu îmi dau seamă cît - fuga de el - este fruct al individului, ori al Societății. Doamna din urmă îmi pare a fi speriată de așa ceva (inclusiv că ar ajunge la mintea supușilor) decît omul de rînd..

Mă uit spre un poet

Pînă la urmă, și cu ticăloșia aferentă spunînd, nu există valoare, ci potriveală în zidul de interese al Societății.

Dacă la un moment dat e trebuincios mortarul (operei) matale acolo, fulgerător apar îți vor apărea justificări înalte.

PS

Nu vă jenați, a condamna invidia unora, pe izbînda între semeni a altora...

„Dispută cultural-religioasă

… pe seama unui spectacol de teatru. Patriarhia Română susţine că o producţie de teatru independent încalcă Legea Cultelor.

Reprezentanții Bisericii acuză că în spectacolul "Eu sunt. Și?", care abordează problema lagărelor de concentrare pentru homosexuali din Cecenia, sunt ofensate în public simbolurile religioase”

Fragil trebuie să fie un cult (poate nici nu poate fi altfel, avînd în vedere elementele implicate!) dacă se tulbură de vreo bășcălie - făcută spre elementele pe care și le consideră sfinte...

Ca părere a mea, nu poți să unești (social, religios etc.) decît prin intermediul unei noțiuni false, dar căreia îi alături nimbul unei pretinse sfințenii. Altceva nu poți da, sufletul insului de rînd doritor de ceva liniște, sub boltă...

Atîta doar că așa creații îți au fragilitatea lor pe măsură. De-aia sar în sus bisericoșii. La o adică, dacă vă apropiați mai mult de pastilele fondatoare ale homosexualilor, se întîmplă la fel. Și ei sînt oameni.

PS

Inclusiv subsemnatul va clăbuci, dacă atentați la pastile dragi, de-ale dumnealui... E om, și el.

Mă întrebam aseară

.. dacă, la vremea cînd mă va copleși inerent groaza extincției, îmi vor deveni simpatice chipurile din picturile ortodoxe.

Îh... Quelle horreur!

„Mai ții minte, maestre, cînd luai la mișto meclele de prin icoane? Ia treci matale la cazane cu smoală...”

Un catralion de ani, sau două?

„Nu ne-am gîndit încă...”)

Nu veți vedea

.. reclamații despre bezna minții (a altcuiva, firește), din partea cuiva cu multă lumină în suflet...

„Sunt azi la un client care procesează și reciclează tot felul de deșeuri, mai ales PET.

.. Are capacitate de procesare cam cât produce România deșeuri și capacitatea lui e cam 80% din totalul instalat (ceilalți operatori au restul

de 20% împreună). Doar că România doar produce deșeuri, nu le și colectează. Până anul trecut mai colectau ceva tot felul de entități private, de la romi cu căruța la mici colectori privați de tot felul, avea și clientul meu stații de colectare (poate le-ați văzut la Mall Băneasa). Anul ăsta mărețul nostru guvern a dat o lege că …”

Adunam și eu cîndva resturi, carele poluau natura.. Pe urmă, mi-a trecut. Bineînțeles că se poate glosa aici despre detestabila-mi îmbătrînire. Dar tot aș pune de-un eseu asupra traiectoriei omului, în viață... (de fapt, e produs deja, însă lumea fuge din sălile unde-ar putea fi expus)

Interesantă situație… La care nu poți ridica două degete, cum că există și o vîrstă a treia... („Matale ești în stare să ne spui că există și moarte...”) Ba chiar are șarm, a o explora, ba chiar în relație cu suratele-i vîrste...

E drept că așa demers ridică urîtă întrebare... Care vîrste-s mai fragile, de fapt?

**

Inevitabil scrisele pecare le reproduc îmi duc mintea la o caracteristică a primelor două vîrste. Și anume speranța că, dacă sîntem copii cuminți (și dînd ascultare sloganelor sociale) ne va fi bine. Drogul cu pricina, alături de altele, țin o vreme. Cam pînă la ceea ce-i numită criză de vîrstă (aceea de pe la 45 ani).

De acolo, făcutul plutei pe unda vieții se tranformă în nevoia imperioasă de-a redobîndi - prin intermediul unui înot furios (în psihismul personal barim) - drogul ce ne ferise de noua și neagra perspectivă.

PS

Nu m-aș lua la șuturi în exces, pentru așa gen de vorbe. Mintea/sufletul care le produce se bucură în paralel de fleacuri. De faptul că există mijloace publice de transport frumoase, dotate cu sumedenie de minuni tehnologice.

În același timp, eu nu mă plîng de guvern (și vom vedea dacă la apariția unui execcutiv al Dreptei voi stuchi cine știe ce). Nici nu declar - din spatele unui zîmbet corporatist - că la mineriade s-au aflat „demență colectivă și ticăloșie individuală”.

Dilemă

Cineva îmi reproșează că scrisele mele de munte nu sînt pentru cititorul comun (aia-mi mai lipsea, la o îndelung amînată tipărire!). Ceea ce, firește, poate crea probleme la vînzare.

Cerc vicios. Dacă aș gîndi să scriu pentru aceia, nu m-aș mai apuca...

De ce aș crie pentru aceia? Pentru a recombina niște cărămizi deja existente, pe piața cărților? Iar asta, sub semnul dorinței de a nu deranja pe nimeni? Parcă nu mi se potrivește...

Și chit că nu pășesc pe drum al modestiei cu următoarele vorbă, îmi aduc aminte de zisele cuiva: *„Marea literatură nu se făurește cu idei pioase...”.* Și implicit nu duce înainte.

Altminteri, mă conving tot mai mult că mintea comună este cantonată undeva prin secolul 19. Acela al legendelor, al mamei lui Ștefan cel mare și-al Luceafărului. La o adică, nu-i de mirarea că actuala regresie românească, în fața celor aduse de III se face în trecutul veac al naționalismului...

Privind mai atent subiectul, e acolo cel mai plăcut ev din istorie, pentru infantilul din noi. Înainte de 1800, nu ni se spuneau povești decît dintre acelea prăfuite și lăudînd pe altul. Pardon, pe *Altul*.

PS

Nu m-aș jena grozav de aroganța-mi de mai sus. Toți o avem. Din proiectul uman. Atîta doar că la destui s-a așezat peste ea piatra de moară a educației (aceea neverificată).

N-aș paria

că interesul pentru psihologie mi-a fost ceva mai mult decît un așa-numit passe-temp. Un de-trecut-timpul. Dar tot mă uit cu ochi mari la acel domeniu.

De pildă la tărîmul unde e jenă a privi, din om, și care acum niște luni mă împingea la o declarație. Azi mi-e jeană s-o reascult (căci am mai am obiceiul de-a înregistra...).

Dincolo de acea tîmpită durere, tot stau fascinat de acea-încă-o-lume, din interior. Pe e allă parte, și chit că poate nici treaba următoare nu-mi aduce fericire prin viață („Nici gonirea plictiselii prin viață nu e de colea, d. Ordean...”), ideea la modă prin mintea-mi, în ultimele luni, este o zisă a

psihologului Matei Georgescu. Sună așa: „Străduiți-vă să produceți cît mai des simptomul...".

Vă mărturisesc spășit că e posibil să nu fi înțeles părea bine noțiunea (adevărul că și fratele Matei are un limbaj exact la antipodul celor cu trecere la inconltient...). Cert este că ceea ce înțeleg eu, să zicem greșit, deschide cheie spre suflet (iar de acolo ai de ales: ce vrei, să pricepi și să nu deschidă, ori invers?)

Eu am tradus, cu mintea-mi 'a proastă. că e de încercat a rezista nițel pe lucrurile care dor. Treaba asta, în ton cu ce ziceam o idee mai sus despre plictiseală, nu aduce sperata fericire/îndepărtarea forever a celor care ne ne-plăcesc (*sic*) viața, dar creează clipe faine în acel moment.

Cînd îți propui așa ceva.

Revenind la ceea ce d. profesor M.G. numește simptom, mă uitam nițel ca prostul la casa-mea-care-doare. Aia din interior (aici ar merg parafrazați copiii, cum că-s măgar care știe ce duce, dar asta nu-i folosește la mare lucru...)

Ca încheiere… N-aș paria că bat cîmpii mai sus. Poți spune doar că-s gen de locuri sufletești pe care alții nu umblă. La chestiune. citesc (biblioteca publică să trăiască!) o carte, despre cele care-au dus la izbucnirea primului război mondial. Cred că altul se uită la o postare ca asta (de aici), cum mă uit eu la producțiile aceluia. Atîta doar că-i dau voie, a poseda o minte mai destupată ca a mea.

N-aș ascunde faptul

… că mă aflu un tip destul de depresiv.

La o așa pasă, am luat-o azi prin cartierul copilăriei (unde locuit-am 50 ani).

Instructiv.

Îmi cad ochii

.. pe noțiunea antisemit.

Oare cine stabilește particularitățile mențiunii *anti-* ? Nu de alta, însă pot exista opinii diferite, despre valențele ei...

Firește că la fel se poate pune problema cu *filo-*...

Zisele-mi anterioare despre antisemitism nu-mi căzuseră din cer. Pe cînd pierdeam vremea asupra asasinatului de la Sarajevo (care a declanșat WWI), luînd-o pe firul vieții unui personaj sîrb de pe acolo ajung la un Proces de la Salonic (1917).

Pînă să citesc ce e cu ăsta, Google îmi aduce sub nas și un articol despre presupusul antisemitism al grecilor. Unul găzduit, poate un pic de neașteptat, de Vocea Germaniei.

Am început să miros iute materialele filosemite născute la comandă. Al DW fiind unul din ele. E frecată ridichea grecilor, acolo:

„Chiar şi astăzi mulţi greci se întreabă de ce ar trebui să le pese de Holocaust, considerând că este o problemă a evreilor", spune istoricul Rena Molho. "Este destul de simplu: Holocaustul este o nedreptate. Cea mai mare nedreptate! Cine nu recunoaște acest lucru, nu ia în considerare nici alte nedreptăţi", mai crede Molho.”

Dincolo de oratoria de pus la rană, de mai sus, observ că autorul articolului și invitații săi nu-și pun o secundă problema ce le vine grecilor a nu vedea lucrurile, precum dumnealor.

Și nu-și pun, pentru că asta nu se face, la o ființă umană normală. Care îndărăt rămîne fiară, mai ales cănd apucă a se coagula într-un organism social. Adică acela care emană filosemitism. Și căruia țelurile îi sînt clare. *Cît mai mult, pentru mine/noi*. Asta, prin definiție.

Dacă nu mă credeți, ne uităm mai în amănunt la articol, cît și la surate de-ale lui.

În alte ordine de idei. Urmașii lui Abraham uită un lucru. Așa cum dumnealor au voie a fi mai cu enteres, ca să nu spun fiare (dacă exagerez un pic în oratorie, cer respectuos să fiu iertat), același drept îl au și cei la care s-au refugiat, în timp. Mai exact, și perfect omenesc altminteri, să privească nu chiar amabil Străinul.

Care străin, se dorea cu doi pepeni. Și să fie acceptat acolo, dar și să își păstreze individualitatea. Asta, în condițiile unei opinii de sine ceva mai înfipte decît, să spunem, a arabilor. Și, implicit, al unei putirințe economice mai binecuvîntate decît a altora. Eu unul n-am nimic cu realitatea, și poate frumos ar fi să nu mă mir, că dumnealor... se miră, a fi primiți cum sînt, să zicem de către huliții greci..

În rest, or fi pierdut ei niște milioane de conaționali în ultimul război mondial, dar simt că destulora (și deloc mici în ierarhia dumnealor) beleaua le-a venit precum atacul PearlHarbour-ul, președintelui american F.D. Roosevelt, în decembrie 1941...

Iar la final întreb ca în ultima postare. Zisele-mi de aici sînt antisemite? Iar de aici ajung tot la vorba de acolo: *Depinde cine pune ștampila*...

Ceva mă face să cred că niciun așa acuzator n-ar sosi a pureca pe domol. ce-am zis mai sus. Ci doar dă cu acea vorbă. De antisemitism. Căci dumnealui, acuzatorul, e mai tare.

„Made for minds”

Privind așa motto, traduc iute că els e adresează inconștientului.

Cît și faptul că mintoșenia nu îi dă pe aceia afară din casă. Iar ultima chestie se petrece nu pentru că nu voi ei, ci pentru că domeniul e foarte complex. *Mintos*, ca să spun așa…

Mă uit la vorba asta:

„corupții impostori Pleșu și Liiceanu”

Ea îmi lasă simțământul că acel autor nu e în stare să înșire contraargumente ceva mai destupate, legate de aceia. Iar în paralel e grăbit a trezi fiară iritată (pe aceia) în cititorul său, altminteri la fel de șlefuit.

Deseori nu am idee

… cum se mai află prezentul, în jur şi prin lume.

Știu însă, din trecut, că nimic nu stă în loc.

„M-am saturat sa merg prin Europa

… si sa fiu facut tigan!”

Chit că nu-s umblat prin Europa, cred că m-ar lăsa indiferent, dacă aceia mă declară țigan. Ba m-aș amuza grozav, simțind că aceia execută de fapt o așa-numită *proiecție*. Adică mă declară pe mine cu n-au curaj să-și recunoască lor însăși, că sînt...

Ce-i vine vreunuia să se simtă țigan, deși e alb la piele, e altă discuție...

**

„Încearca sa-ti spui punctul de vedere fara sa jignesti ! Comportamentul vulgar denota lipsa de educatie, cultura si lipsa unei biblioteci !!!”

Mai sus nu te-am jignit, ci am călcat pe o zonă dureroasă. Pe care nu vrei să ți-o accepți, ci dai vina pe altul, că ea te doare (dar și eviți să-l spui pe nume…).

În ce privește educația și celelalte, nu le vîntura, totuși, în fața oricui. Căci dai peste unul care îți răspunde neplăcut (și deloc vulgar, în același timp).

Pe undeva

… lacrimi pe clădiri dărîmate cîndva, în zona bucureșteană Uranus. Pe de altă parte, că ni le-a dărmat Ceaușescu ori ba, timpul trece...

Umblam deunăzi pe o stradă a copilăriei. Pe unde mama mă ducea de mînă, spre așa-numitul dispensar zonal. Acea acea arteră, cred se mai află 10% din clădirile de acum o jumătate de veac.

Dar nu am disperat în exces de asta, căci amintirile nu mi le ia nimeni din cap (și depinzînd de mine a nu asta în exces, cu gîndul la ele...).

130 de ani de la moartea poetului Mihai Eminescu

Mă traversează uneori un anume puseu de imaginație. Cum arăta o zi din viața lui M. Eminescu. Mai exact una în sînul familiei, unde a crescut.

Adică al acelui mediu care l-a forjat, precum a fost la maturitate. Cu sensibilitățile, forța dar și hachițele de mai tîrziu.

Deci, Eminescu la 8 sau 12 ani.

E interesant că dacă ridici așa problemă, orice ins educat (adică normal) va alătura întreprinderii șabloanele sociale. Că Eminescu trebuie să fi fost eroic inclusiv pe acolo. Nu și că-i altoiau cîteunele după ceafă.

Apropo. Ce i-or fi fost mai dese? Laudele, ori mușt ruielile? Întreb retoric (și inclusiv cu risc de-a executa proiecții psiho)..

Uneori mi se sperie gîndul

.. că visele frumoase mi-ar deveni realitate.

Asta, pentru că nu mi-ar dispărea arta de-a da cu copita, în șiștarul cu lapte.

„Readucerea actului de guvernare

… sub un control rațional.”

Încep a căpăta deformație. Cine vorbește despre rațiune (întotdeauna din postura celui care o deține!) se află și persoană cu rezultate foarte surprinzătoare, dacă-l explorezi de gesturi / mobiluri iraționale...

PS

Raționalul este, cred eu, o adaptare la realitate. Dar el nu reprezintă nu persoana noastră. Care își părează, inerent, același fond. Cel primitiv.

Și cu interfața de care spuneam, deasupra.

Pe cînd privesc la personajele din poză

… (cu precădere la tragismul vieții țareviciului de acolo), îmi merge mintea la o carte pe care o lecturez, asupra izbucnirii întiului război mondial.

Pornire de căpătîi în așa situații - cam ca la conspirații moarte Eminescu - este să te întrebi dacă lucrurile nu puteau merge altfel (adică la execuția de-a valma, a unei familii ce fusese, cu puțin timp în urmă, Dumnezeu pe pământ). Dacă nu a greșit cineva. Iar concluzia îmi este că lucrurile s-au petrecut exact cum trebuiau să se petreacă.

Nu putea fi altfel.

Bineînțeles că nu poți spune omului normal chestia asta... Prin urmare. pînă și autorul lucrării pomenite, după ce înfățișează a nu se fi putut petrece altfel lucrurile, oferă un titlu cu sens opus, dar care să-i permită a vinde opul, în librării (e de văzut dacă acela atras de titlu apucă apoi a decela sensul cărții..., ori rămîne la fel de superficial)

„Somnambulii”

Acei actori (austro-unguri, sîrbi, ruși, germani etc.) nefiind deloc așa ceva. Ci foarte atenți la ce făceau.

.

„Matei Vișniec la FIPB

„Dacă rămânem o țară care crede în poezie, nimic nu este pierdut”.

Frumoasele vorbe mari. Și goale.

Să nu te-apuci a întreba aici cum e aia țară, ce crede în poezie. Respectiv ce e aia a fi pierdut. Sau nu.

Apuc, în paralel, să mă întreb de unde mi se trage. De la ce nefericiri infantile, inițiale. Simt că un fudul nu mă băga de seamă, deși îl trăgeam de pulpană, să mă bage în seamă..

Mi-amintesc în acest sens de o întîmplare. Eram la un concert de muzică (numită pe atunci, acum vreo patru-cinci decenii, *pop*). rezentator era un tip, parcă Aurel Gherghel pe nume. Voiam să fac poze cu blitzul, spre scenă. Și mi-am zis că se cade a cere voie / a vedea dacă e permis. Și l-al întrebat pe acela. Pe cînd el se întinsese un pic la vorbă, cu microfon spre sală. N-aș spune că m-a repezit în sine, cînd a emis ceva gen „Lasă-mă, domne cu astea…"

Oare mari supărați ai istoriei (de frică, nu dau nume…) cum vor fi fost hușuiți la viața lor?

Motto (al meu):

„Cioran a fost un optimist!"

„Nichita Stănescu a însemnat un mare privilegiu pentru mine ca student."

Dacă vrei să admiri, privește de departe. De vrei să cunoști, cercetează de aproape.

**

Mă uit la postare... Mi s-a întîmplat și mie să îmi fac niscaiva idol din ceva. Însă ulterior, avînd șansa (ghinionul?) de a nu sta în loc - în ale acumulărilor interioare -, raportul față de acela mi s-a schimbat. N-am mai fost mic, în raport cu el.

Dar tot nu m-am deșteptat suficient pentru a bănui cum e în sufletul/mintea cuiva care simte nevoia să laude pe X și după cîteva decenii. Sau pot afla, ce e în acela, dar nu e frumos a strica altora dispoziția, cu asemenea remarci.

**

În nemernicia-mi, nu-mi iese din minte un lucru... Eu unul nu pot face abstracție în cazul de lui N.S. de alcoolismul lui. Eventual de ale

amoralismului spău (dacă tot îmi este prezentat drept statuie, pot ridica așa problemă...)

E interesant că Societatea, respectiv oamenii normali (i în nevoie de așa idoli) trec cu vederea amănuntul etilic. Asta, pentru că prima (adică societatea) are nevoie ca de aer de coagulare, a membrilor ei.

În paralel, omul de rînd are nevoie cu precădere de iluzii, mai mult decît vreo prudență care să-i îndepărteze moartea. Ultima, decurgînd, din alcoolism, nu-i totuși aici. Oroarea de a trăi, însă da.

Mă mai uit la materialul de mai sus. La omenește-i.

Ne plac zisele ce vin dinspre un zeu (de la un ins mai simplu ori de la naturalul nostru, mai puțin). În paralel, acel zeu are grijă a spune ce dorim noi, să auzim.

PS

Pe acolo:

„Eram prea tineri şi mult prea adolescenţi ca să ne dregem inima într-o oglindă. Adevăr cu forţa; luciditate, lacrimă smulsă din ochiul neînvăţat cu vederea. Ne-a spus atât de multe adevăruri încât mai bine n-ar fi fost." [d. Caragiale]"

Presupunînd că l-aș fi întrebat pe N. Stănescu ce a învățat de la Caragiale, bănui că mi-ar înșirat - în cel mai bun caz, povești. Asta pentru că acel domeniu/tărîm e al vorbelor ce nu se vor descusute, de vreun ins venit din afara cercului respectiv. De vreun paria. Ori de-un copil privitor la hainele împăratului.

Nu spun că nu cad și alții în păcate asemănătoare. Însă gesturile noastre vor a ne furniza drog existențial (evadare din realitate), respectiv sentiment că sîntem nemaipomeniți.

„Popesti-Leordeni in fata primariei (posibil 1935)"

Existau discrepanțe materiale ce nu aveau cum să nu conteze, cînd comuniștii au asmuțit nevoiașii asupra avuților.

La o adică, un Lenin ori Troțki s-au simțit inițial precum amărăștenii de acolo, față de vreunii plini de ei din preajmă... Iar apoi s-au aflat între fericiți (anterior mulți alții ajungînd în Siberia) care și-au putut achita polițele.

Nu m-aș acuza în exces pentru așa vorbe, căci acel comportament e al speciei umane. Nu l-am inventat eu.

Deșteptul

.. nu simte nevoia să se plîngă de proști.

Mă uit la o fotografiie de pe net cu Ion Antonescu

.. respectiv la comentariile fanilor Conducătorului, ce-o însoțesc, …și mi se aprinde o lampă. Nu cred că poate exista contrast mai mare, decît între firea lui Antonescu și aceea (colectivă) a simpatizanților lui de azi.

Inevitabil pot fi căutate și explicații. Ceva atragere a contrariilor (în sensul de la mulțime spre Antonescu, ultimul văzînd în popor doar o gloată, ce are a-i sta supusă)

Apoi, tendința populară de care vorbesc îmi pare bazată pe faptul că Antonescu e mirosit a fi fost un om singur. Iar la așa ins e mai ușor a i te băga în suflet - nu ca la vreunul cu familie, unde simți rudele aceluia că-i stau în drum.

În general cred că mulțimea trebuie să te simtă vulnerabil, atunci cînd te alege de idol (vezi și cazul lui Mihai I). Vulnerabilitate înseamnă și să miroși la acela că tare bine i-ar prinde un cor de admiratori, și chit că în viața asta așa ceva nu ar mai putea îndrepta ceva din deranjatele lui

interioare...). Iar asta nu mă miră, căci vreunul pe picioarele lui, precum Ionel Brătianu (ce să mai spun de vreun Const. Argetoianu!), n-ar da semne că se lasă plămădit ca plastilina, întru nevoile noastre sufletești...

De ce nu există mare pasiune pentru mototolul Ferdinand I? Păi, era străin, ba și acaparat de nevastă-sa (iar asta nu se trece cu vederea, chit că e vorba acolo de o eroină națională). Plus că era un vulnerabil fără vînă, iar asta dă prost, întru păpușa pe care ne-o confecționăm mental.

Se înțelege că semenii cu școală pot trata subiectul infinit mai deștept decît mine!

PS

După ce în primele două decenii postdecembriste plecase multă simpatie spre N. Ceaușescu. acum pe soclu se află Antonescu, respectiv Mihai I (nu știu cît s-au schimbat generațiile, și cît configurația socială...). Iar admiratorii vreunuia dintre ei neînghițindu-l pe celălalt (fenomen accentuat la *antonescieni*).

Împărțeala îmi pare să decurgă din gradul de școală urmat, mai primitivi aflîndu-se fanii Conducătorului.

Eminescu

Dau voie oricui a-și avea socotelile lui interioare. Dar mie unuia mi se pare aiurea a sta cu elogiile / aprecierea pe un seamăn, care a trăit acum un veac și jumătate.

Nu rezonez cu el, iar în același timp știu că Eminescu își baza ființa pe cunoștințele omenirii de la 1880. Și oricît i-or lăuda vreunii sfințenia, asta e totuși un handicap, în a comunica, eu de la 2019 cu dumnealui. Îmi pot permite subiectivisme, a la simpatie pentru I.I.C Brătianu, dar mă aflu primul care să realizez că acolo e strict o joacă a sufletului, și pe care nu aș scoate-o prin urbe, gen ”Hai, bă, să credem cu toții în așa ceva!”.

Trec peste faptul că dacă am vreo așa simpatie, o țin doar pentru mine - ca orice amor care se respectă...

Î

La așa gen de zise...

E interesant că subsemnatul e perpelit de toate vinovățiile, cum că vreau să dau peste degetele Luceafărului (pentru a-i lua Ordeanul locul), în vreme ce șmecherii care purced și susțin cultul Eminescu nu zice nime' nimic.

Firește, nu voi schimba eu lumea, dar mi se pare o mare măgărie. Și anume să te lauzi că (tu și ai tăi) deținești curățenia lumii, dar acolo să fie de fapt multă parșivenie.

Nu pariez c-o să-mi pară rău, cînd voi pleca de Aici...

PS
Cultul lui Eminescu mi se pare o statuie/idol/mit confecționat în stil păpușă împopoțonată. Și pe care o pot suci cum vreau, iar în paralel mă pot lăuda puștilor de pe uliță că ce împodobită este.

Viața politică e complicată

Iar asta inclusiv pentru că se află bazată nu doar pe omenescul acelor lideri, cît și al oamenilor de rînd. Care au nevoie de vorbe mari. Căci le fac plăcere, iar în același timp lozincile acelea se află liant al construcției statale.
Într-un fel merge soldatul să se chinuie și moară în tranșee (pentru niște boși - plus familiile lor - care stau totuși la cald), într-un altul cînd le spui povești frumoase. Inclusiv acelea că Dumnezeu nu poate de grija lui, respectiv de oftică pe dușmani.
Vorbe mari, dar și neverificabile, gen Cutare a fost român. De parcă a fi Român îți conferă și soluția problemele cu care se confrunta nația...

Ca părere a mea, Antonescu și-a meritat soarta. Nu putea ieși altfel, în conjunctura de care a avut parte. Noi ne învățasem cu bafta (la pătrat?) din WW!, dar de data asta ulciorul nu a mai mers la apă. Și încă am ieșit destul de bine, căci ne-a rămas nordul Transilvaniei, iar în același timp pe Stalin nu l-au mai trecut idei să ia și Bucovina de Sud, cum dorise inițial.

Din partea biroului de presă al Majestăţii Sale Regelui Mihai

(Urmare din pag. 16)

Este totuşi necesar ca personalitatea lui Ion Antonescu să fie reconsiderată cu mare atenţie şi este dincolo de orice îndoială faptul că parodia de proces ce i-a fost intentat nu are nimic de-a face cu ideea de justiţie. Comportarea demnă a lui Antonescu merită admiraţia românilor. Iuliu Maniu l-a caracterizat pe Mareşal drept „adversar, nu duşman". Şi Antonescu a rămas pînă în ultima clipă Român credincios. Condamnarea sa la moarte reprezenta o capcană şi pentru mine : dacă aş fi consimţit să-l graţiez, aş fi fost înfierat „nazist" ; dacă, însă, i-aş fi refuzat graţierea, aş fi fost considerat lipsit de „patriotism". Mareşalul a înţeles bine această dilemă şi de aceea a refuzat să facă cerere de graţiere.

A fost o situaţie de mare complexitate, în care tragediile personale se împleteau în marea tragedie naţională şi curajul soldaţilor şi a tuturor cetăţenilor se ală-

Întîlnesc pe undeva niște vorbe

.

"Singurul lucru care ar putea ajuta să avem un copil sănătos este să lucrăm cu noi înșine, deoarece copiii sunt extensia conștiinței noastre. Ei sunt subconștientul nostru. Dacă vreți să aflați mai multe despre voi înșivă, priviți-vă copiii. Ei exprimă tot ceea ce voi n-ați reușit să rezolvați la voi înșivă." - Dr. Menis Yousry

Las pe de o parte nevoia imperioasă a generației de mijloc, de-a se hrăni cu cele trebuincioase anilor săi… Însă în paralel simt că privitul spre copiii noștri se lasă cu destule insuportabile.

Mă sperii un pic. Și anume identificând o trăsătură umană. Și anume săritul în sus, dacă soliciți detalii, la o vorbă mare. Precum „să aflați mai mult despre voi înșivă".

La o adică, expresia aceea semnalizează tocmai ne-dor de a privi în interior.

Dacă stai să te gîndești, esențial în acele afirmații se află envoia de apreciere. Din partea semenilor. Și care e momită să vină prin fluturarea de plăcute celuilalt. Și care-s așa (adică plăcute) pentru că-i acolo roz în sine, dar și pretinsă deșteptăciune. Și care-aduce aplauze.

Deasupra, ideea privitului spre copilul nostru (mai exact în cheia existentă acolo) se află lipsită de conținut.

„Puterea onestității emoționale”

Interesantă categorie, aceea a copiilor cuminți. Care au nevoie de așa texte. În paralel, și ins din lună aflîndu-mă, mă uit spre genul de droguri (fie și nu chiar sub formă de prafuri fizice) de care avem nevoie pentru a trece prin viață...

Zic asta cu ochi la expresia citată. Și în care eu văd altele. De pildă ieșit pe ochi, dacă ești onest fie și doar cu tine, ce să mai spun cu ceilalți. Și măcar dacă ar rezolva ceva (lucrurile stînd pe acolo precum morcovul aninat înaintea măgarului de tracțiune...).

„Onestitatea e o atitudine de deschidere în care ne situăm pe poziția de a spune lucruri așa cum le înțelegem și le simțim în momentul prezent, conștienți fiind că ele rezonează și cu trecutul nostru.”

Eu unul am îndoieli că emoționalele se dreg precum în modul pomenit mai sus. La o adică, esențial este - în procesul pomenit în citat - a poseda o piatră mare-mare de moară, peste butia cu sentimente / cu reacții la ale vieții.

Chestia cu pricina, adică cepul-pus, merge cîtă vreme zona existențială ni-i în linii mari safe. Adică o leafă onorabilă, un mediu unde nu se ridică tonul, un spațiu unde o mînă spală pe alta, iar împreună un obraz comun.

**

Pricep mai greu un lucru...

Nu spun că aș fi încîntat, de-ar fi pe aici și alte 200 de comentarii. Dar pricep mai greu cum niște cititori, pe care-i bănui a le merge mintea / a fi capabili să priceapă finețurile textului de mai sus, nu-și dau deloc cu părerea. Ceva a la „Fain ai zis-o, meștere!”.

Sau: „Eu, la cutare zisă a matale, cred că...”

În paralel, nu eu mă laud a fi intelectual, *homo culturalis* și alte alea...

„Melancolia”

(ba și în calitate de titlu al unei cărți).

Ca părere a mea, dacă-ți arde a trata despre ea pe hîrtie, de fapt aceea nu e melancolie. Ci servit publicului, ce dorește acesta să audă.

Ce dorește acela, s-audă? Eeee, dac-aveam mintea dlui C., m-aș fi înhămat la un eseu pe tema asta...

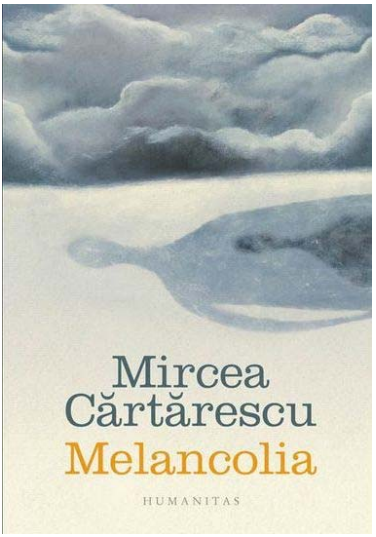

**

„Misterul cel mare era însă altul. ”

Tare-mi place vorba asta, mister... Dacă nu mă azvîrl cumva prea tare în freudiene, simt acolo un chef de-a reveni în lichidul amniotic. Acela unde ne erau mai puține probleme, iar totodată clarul existenței mai îndepărtat.

Spun asta atingînd pe parcurs constatarea că nu ne aventurăm, a vedea ce ascunde vreun mister.

Pînă să ne încîntăm de vreun mister, avem nevoie de așa ceva (mister, dar și de necercetat, vreodată). Apoi plămădim ceva, pe acea nevoie. Adică misterul.

Dacă devin mai savantlîcian decît dl C., solicit respectuos scuze!

„Populația planetei ar putea ajunge

.. la 11 miliarde de locuitori în anul 2100, potrivit ONU” (

Oare e mileniul, ori numai secolul ştirilor bazate pe „Ar putea”?

Ce anume din noi are nevoie ca de aer de noutate, inclusiv aceea nesigură, din ştiri scoase cu forcepsul lui „Ar putea”?

„19 iunie 1987 - DEMOLAREA Bisericii Sfânta Vineri

… Preot: În genunchi, lumea plângea în hohote, se auzeau blesteme, iar securiştii arestau…”

Nici pînă azi nu am aflat ce făcea Dumnezeu prin cer, cînd îi era demolat lăcaşul.

Unul din motivele pentru care ador fiinţa omenească normală este că la vreo curiozitate precum a subsemnatului se înfurie teribil. Nici gînd, însă, a răspunde domol că Dumnezeu a gîndit în acel moment aia ori aia, iar mai apoi (pînă în ziua de azi) i-au trecut prin minte cutare sau cutare lucru, pe subiectul respectiv.

Nu se obosește acel seamăn (unul normal, nu ca mine!) nici a soune: „Nu ştiu, bre, ce-i trecea prin doxă lu' Prea-înaltul...”

PS

Prin Bucureşti au fost demolate biserici şi înainte de comunişti. De pildă, Sărindarul. De acelea nu se spune nimic... Deşi acolo asemănător dispărea în praf vreo sfinţenie, rămînînd în urmă un maidan (barim o vreme).

PS

Minune dumnezeiască! Sosește răspuns!

„Nu e prea clar ce sentimente aveți față de ființa omenească „normală” (să se înfurie sau să nu se?) și nici felul în care o adorați (cu sau fărtă ghilimelele persiflării?) - iată spărtura în logică. Iar ce gândește Dumnezeu - gândește că omul, această ființă cu fruntea înaltă și ochii care au fost făcuți să vadă Cerul, e mereu acel măr stricat încă din momentul căderii, sedus de iluzia traiului mai bun pe pământ câștigat prin mijloacele sucite ale meschinăriei și prostiei. Și văzând acestea, Dumnezeu plânge din adâncul ființei Sale. Dar îi lasă omului ce i-a promis încă de când l-a făcut: libertatea de a alege. Și omul alege, mereu și mereu, răul, meschinăria. În episodul următor însă, apare izbăvirea.”

Mulțumesc mult pentru răspuns! Și grație căruia îmi fac o idee, fie și pe calea unei opinii (a dumneavoastră) despre problemă. În paralel, mă uit la ce scrieți și parcă nu m-aș grăbi a servi acel Dumnezeu. Mi se pare șmecheros, cît și rău. Ba și acru. Putem privi în textul dumneavoastră, ce mă face s-ajung la așa părere.

Dincolo de astea, privesc iar uimit spre ființa omenească normală. Căreia nu i se pare nimic aiurea, în particularitățile, în gesturile acelei ființe divine (de care pomeniți). Simt că se comportă astfel (e vorba de semenii mei cu scaun la cap) din teamă. Multă, mai exact. (și mai mare, simt, le este aceea de vreun Cer gol)

În rest, și ca observație neînsemnată, îmi place cum oamenii proiectează în Dumnezeu genul de relație pe care l-au avut cu proprii părinți. Unul carele, cînd nu e arbitrar, apelează la manipulare.

Pisica mea urmează să aibă pui

Pe cînd o mîngîi, nu tresar că în burticica ei ia naștere, fie și pe nesimțite, viață. În schimb, și pe diverse paliere ale existenței, dau în bîlbîială la ideea morții.

Dacă stai să te gîndești (iar așa meditațiuni valorînd zero bani, cînd se întîmplă să ne ia Marele tremurici - adică frica de extincție - totul este de programarea pe care o avem în noi. ”La Chestia aia, să ți se facă - bă, ăla! - părul mult-măciucă...”

Mda... Nu e de colea, să accepți că alții au tras, trag și vor trage sforile trag sforile, în privința ființei personale. Și măcar de-ai știi care-s ăia... Dar de unde!... Nici nu-i vezi la față, măcar.

La chestiune, poate cel mai curat/senin hohot de rîs se naște doar cînd vin așa griji, mai exact cînd descoperi că nu ai ce face contra lor.

„Centrare asupra problematicilor specifice vîrstei adolescentine

… – abisul iubirii, rostul existenței, sinele, timpul, moartea...”

Să fiu iertat, dar am îndoieli, că adolescenții își bat capul cu cele pomenite mai sus. Nu că nu i-or traversa, niște rubedenii tare îndepărtate ale noțiunilor cu pricina... Dar văd în forumulele citate un băgat al altor vîrste, al Societății în general în viața categoriei respective de vîrstă.

.
Că și acel adolescent, răsărind ca vîrstă iar apoi suind în angrenaj, ajunge a proceda la fel în cazul altor generații tinere, nu schimbă datele problemei.

PS

În calitate de copil-nebun al satului, privesc tare curios - către alcătuirea lumii bune/normale din acea așezare... Între altele, mă uit cum s-a alcătuit și se alcătuiește un fel de grajd al lui Augias. Unde un fals (necesar în trecut, pentru coagulare socială) are nevoie de un altul.

Iar asta inclusiv pentru că oamenii angrenați în acel sistem spun: „Dacă înaintașii noștri au mâncat o pîine pe așa felie, iar totodată noi am luat în serios Construcția, lăsați-ne și pe noi a viețui bine, în această poiană îndestulată..."

Despre acest site web
DILEMAVECHE.RO
Cum miroase parfumul muzei - Dilema veche
Există încă, fără îndoială, un entuziasm al elevilor, o deschidere a lor, un…

”Urmaşii acelor torţionari

.. au reușit să rămână la putere, indiferent de regim. Ca să ne umilească în continuare."

Meditez ieri la noțiunea de umilință. Și în care văd că, urmare a unei agresiuni, nu-ți mai arde a te opune acelui tiran. Oarecum paradoxal, a reclama umilirea - de fapt - nu e fruct al umilirii.

Citatul l-am extras dintr-o postare despre deportările pornite la Rusaliile anului 1951..

Acea sărbătoare îmi trimite brusc mintea la ce făcea Dumnezeu în cer, cu acel prilej. Curiozitatea mea nu aduce niciodată răspuns - că făcea aia ori aia, respectiv „Nu știu, bre...", ci doar furie... Rarisim văd pe careva întrebându-se, la așa momente proaste, dacă nu au greșit și victimele, pe undeva.
Teoretic, unghiul meu ține de vorba „Hoțul de păgubaș". Dar tot cred că prinde bine, la viitoarea chiflă pe care o aduce, inevitabil, soarta.

Vinovăția nu apare neapărat pentru că am greșit

Ci pentru că celălalt e mai puternic. Iar totodată ne calcă pe o glandă infantilă, aceea a fricii de abandon.

Poate ca nimic nu este mai util

.. decât să ne spunem - în vreo situație de viață oarecare - că nu avem soluții. Groaza e posibil sa nu însoțească așa constatare, cît fuga anterioară de conștiența ei.

O interesantă formulare/atitudine

.. într-o știre a Realității TV... : X a salvat de la moarte pe Y, care voia să se sinucidă.
Aceluia din urmă, prin definiție, viața ajungând anterior să îi fie mai naspa decât moartea... Căci altfel nu se apuca de sinucis, nu?
Din punct vedere al doritei morți, salvatorul (în lumea asta) de fapt l-a omorît.

„Eminescu să ne judece"

Formulările de genul ăsta au o caracteristică. Nu incită, ba chiar nu admit comentarii (de pildă:„Cum anume să ne judece?"). Dorit este doar extazul. Al fanilor. E precum la zisele cu pretenții de sfințenie. Solicitările de amănunte (de picioare pe pământ?) le deranjează.
Cenușiu trebuie să ne fie cerul real, de fugim de dînsul prin mijloace precum cele din citat... .

Lungă introducere

Plecînd de la niște zise-mi despre noțiunea de erou („Mie unuia, cuvîntul erou îmi trimite mintea la plastilină. Se face după cum vrea sufletul copilului. "), mi se spune:

„Încearcă sa-ti spui punctul de vedere fara sa jignesti! Comportamentul vulgar denota lipsa de educatie, cultura si lipsa unei biblioteci !!!"

Mai sus nu te-am jignit, ci am călcat pe o zonă dureroasă. Pe care nu vrei să ți-o accepți, ci dai vina pe altul, că ea te doare.

În paralel, din ce-am observat eu prin viață, semenii făcînd caz de educatie, cultura si biblioteci consultate (reproșînd în paralel altora lipsa lor) se află doar primitivi cu ștaif.

Postare propriu-zisă.

Cum ar arăta o măturisire despre propriul primitivism?

Simt c-ar fi o joacă frumoasă. La o adică, primitivismul îmi pare să cuprindă două laturi. (ambele supuse îndeobște jenei de a ți le recunoaște, mai ales public).

1.

Posesia în sine de laturi primitive (și pentru care căpătăm oprobiu social)

2.

Sentiment de frunză, pe vîntul acelor atotputernice animalice interioare.

Deloc, deloc simplu

Și anume să luăm lucrurile cum sînt.

**

Ale sufletului...

Îmi face plăcere să-mi rememorez momentele în care un mentor mă sfătuia să iau lucrurile cum sînt. Rațiunea îmi spune însă că vorba se afla/află totuși contestabilă. Și de unde îmi vine un pic de furie, că dascălul nu se afla suficient de evoluat, cît să miroasă și el asta!.

„Pt. mine Antonescu ramine un erou!”

Mie unuia, cuvîntul erou îmi trimite mintea la plastilină. Se face după cum vrea sufletul copilului.

Mă uit totodată cît, în stima către Mareșal, ni-i dorință de limite parentale...

„Să vă povestesc

… um am descoperit o fotografie nemaivăzută din cartierul evreiesc.

O imagine din colecţia Aurel Bauh (Bauch), de pe la 1946-1947, pe vechea stradă a Răscrucii, peste drum de biserica Dobroteasa...”

Cînd te gîndești că acelea din imagine au fost, la un moment dat, prezent...

Puteți să mi-o luatți de lipsă modestie, dar parcă (le) simt, acel acelui prezent, din demult...

PS

Multă lume vîntură (apreciativ) ideea poeziei. Ea în sine, dar și reproducând din altfel. Scrisele mele de mai sus, aparent ciudate, i se află și ele nițel tributare. Adică ideii de poezie.

Mica problemă este că, în cazu-mi, ea diferă de noțiunea purtată social sub așa etichetă. Și unde caracteristica principală îmi pare a nu fi neapărat acea opunte între conștient și inconștient (pot argumenta zisa),

ci coagularea, Mai exact un numitor comun, unind oameni / ținîndu-i alături.

În cel mai bun caz, acolo e permisă exteriorizarea adîncului de-poetizat, dar sub niște reguli generale. Versificația arată așa, ori are cutare iz (îl miroși iute, indiferent de studiile poetului).

Ceea ce-i și normal. Căci un așa filon, nestrunit, ar fi inevitabil individualizant, Iar asta s-ar afla la antipodul colectivului, de care e nevoie în societate. Și ar fi individualizant pentru că mijloacele de exprimare se află diferite, de la un om la altul. Subsemnatul, de pildă, se exprimă ca mai sus - în zisele despre acea străduță.

Ce ți-e și tinerețea asta!

Mă fascinau la pubertate, acele vagoane...

Pot revedea și cum, în bună parte, acel sentiment. Ba și mirosul, provenind foarte probabil de la lubrefianții vehiculului...

‚Marile realizări

… sunt atinse nu prin putere, ci prin perseverență." (Samuel Johnson)”

Interesul și iar interesul. .De pildă ale Societățiii, respectiv ale vîrstei de mijloc.

Și cărora le-ar pica prost, a le întreba:

„Apare o etate la care ființa-ne nu mai răspunde, la acel apăsat pre pedală. Adică voința spune ceva de perseverență, iar ceva din trup nu mai execută. Ce ne facem, la acel moment?

Asta, în condițiile în care, prvindu-ni-i în oglindă, ochii ne arată într-un numit fel?”

„Domnu' Ordean,

Chiar nu poți fi și matale ca toți bătrînii ăilalți?” Adică precum un animal dus la tăiere?

La o adică, și da, și nu (dus la tăiere)... E vorba de-a respecta regulile jocului. Cele care ți-au prins bine la tinerețe. Plus că, dacă le respecți la senectute, și noi îți vom trimite vorbe frumoase, eventual și aprecieri din partea tinerilor care ne iau în serios...”

Familia tradițională

„Lipsită de balanța pe care i-o oferea, în precedentele momente de criză și funcționare defectuoasă a autorității, familia – ajunsă la remorca asistențială a Guvernului și la bunul plac al definițiilor pe care i le atribuie lobby-ul corporato-sexual – societatea va urma calea dintotdeauna a revoluțiilor: din Ordine în Haos, pentru a ne „reseta” într-o nouă Ordine.”

Eu tot nu înțeleg care e treaba familiștilor tradiționali, cu acea căsătorie între homosexuali. Nu-i oprește nimeni, a se căsători în continuare în acel mod. Mai exact, nu șede nimeni cu parul, la Starea civilă: „Băăă, nu te vei mai căsători cu Ana, ci cu Ion!!”.

În ce privește calea revoluțiilor, pomenită mai sus... Prin definiție,cineva a fost PREA conservator anterior, de-a fost nevoie a se ivi o revoluție.

În același timp, iar de aici ajung deja la punctul sensibil/dureros al tradiționaliștilor. Ei se tem că acea pătură (deloc mică) neutră/neclară de prin societate, se va lua după acel nou curent (se poate cerceta, de ce o face). Iar astfel va rămîne tabăra tradițională/conservatoare cu (mult) mai puțini supuși.

Iar așa eventualitate li-i neplăcută, acelora. Șefilor, pentru că păstoresc o comunitate ce nu va mai fi importantă, iar inșilor de rînd pentru că nu se

vor mai putea considera superiori altora, respectiv normali (ceea ce nu-i de colea, pentru semnale contrare ce vin oricărui om din inconștient).
Corectați-mă dacă greșesc.

**

„…Va păși pe același drum al decăderii și degradării morale, spirituale și, mai nou, materiale."

Simt că-i un sentiment tare plăcut - a identifica (firește că exclusiv la alții!) decădere. degradare etc. Asta, după ce (tot) exact tu ai fost în stare a stabili ce-i aia, respectiva degradare. Iar pe cal de consecință, ce e aia morală ori spirit.
Ultimele două vorbe sună frumos, dar ele nu-s deloc beton, după cum se străduie vreun orator jonglînd cu ele. Ci în funcție de interesul respectivului.

PS
Dumnezeu s-o fi aflat certamente în cea mai bună zi a lui, cînd a creat omul?

„Cutare vrea să fie băgat în seamă".

(să zicem subsemnatul).
În cazul unei adsemenea vorbe (cît și la multe alte surate), apare o problemă, dacă sosește replică: „Și care e problema?" Iar din acel stadiu, să te ții gheară/vînzoleală neplăcută, în inconștientul anteriorului acuzator.

Am ales cu grijă mai sus termenul inconștient, și chit că e văzut - în cel mai bun caz? - drept tărîm unde nu știm ce se petrece…
.
La o adică, cîte vorbe (să le spun) doar-dus nu pot primi replică, iar aceasta generînd deranj în fostul punător/puitor la punct...?

„Mirel Rădoi despre meciul cu Anglia

… "Mâine seară, 23 de suflete trebuie să intre cu determinare, ca 23 de milioane de români să fie mândri de ei""

Legat de-a fi apoi mîndru de aceia, mi-e teamă că voi fi traversat doar de o stare de bine.

Sentimentul de vinovăție

… îmi pare să indice, înainte de toate, o situație care ne depășește.

.E ceva insuportabil acolo (bazat în principal pe teamă - dar prin adînc așa sentiment fiind mult-comlpex), pe care sperăm a-l îndepărta prin vinovăție. Și în general prin ideea - mai generală - că dacă ne comportăm altfel, acea năpastă dureroasă nu ne va mai sosi pe cap.

.Atlminteri, acel simțământ / acea durere apare fără să întrebe. Mai exact ce declanșată inconștient.

Oare e chestie de orgoliu, a te mira/revolta/refula că ceva e de capul lui, în ființa noastră? Oricum ar fi, nu-i plăcut în sine, de acceptat. Adică e o bucată independentă, noi neavînd voință asupra mediului, ci doar a trage ponoase.

*

Tîrziu am deprins să mă uit, ce altele acoperă sentimentul de vinovăție...

„Și te-ajută la ceva, asta?"

Nu.

Nu te călești decît prin durere

Iar prin definiție aceasta doare al dracului.

N

Rezultatul recentei moțiuni de cenzură

.. (nefavorabil Opoziției) mi-a trimis gândul la o metaforă. Aceea a copiilor care au decis să scape de părinte. Și-au scăpat. Iar după aceea s-au

trezit singurei și fără rost în viață. Bașca înghiontindu-se unii pe alții, sub semnul noului stres.

M-am uitat un pic și spre alegerile recente. O să spuneți că socotesc lucrurile cu parti-pris, dar tot o fac. Miza europarlamentarelor care e? Aleșii vor da bani, de la buget? Parcă nu.

În același timp, e greu să scoți din bîrlog lumea pesedistă, pe acel motiv. „Ce treabă am eu cu ăia, de la Strasbourg? Nici nu știu unde e...” Dacă e vorba de primar, ori de ăla care e mai mare la județ, mai treacă meargă. Ori de președintele țării.

Prin urmare, simt că a fost vorba de o mobilizare maximă la unii, în vreme ce la restul nu prea a fost...

N Călin Popescu-Tăriceanu se stropșește la președintele PNL, Ludovic Orban.

Privesc spre dînșii… Au urmat traiectorii diferite spre fotoliul de prim-penelist. Orban a venit pe stilul săpatului celui care se afla deja în jilțul respectiv. Iar acolo se afla un Crin Antonescu, ce săpase la rîndu-i pe Tăriceanu.

> E interesant acel fenomen - altminteri perfect uman dacă nu chiar și fizic - în care, după ce dăm de visata masă bogată, ne pleoștim. Ne înmuiem. Toată energia a fost la vremea cînd nu-aveam, acel lucru dorit...

Tăriceanu s-a întîmplat a proceda altfel. Mai exact, el nu a săpat. Ci s-a întîmplat a fi dus.

Și a fost dus, oarecum fără efort, din două motive. Era din familie bună (liberală...), iar în paralel nefiind un împiedicat, corifeii vechiului partid au apelat la el după renființarea din ianuarie 1990.

Tăriceanu s-a zbătut și nu prea în politică. Își avea reprezentanța auto, respectiv numeroasele neveste (succesive, firește) Alții s-au zbătit în partid, să urce sus, el însă nu. Dar a fost dus (în condițiile în care erase afla totuși un mintos).

Cînd liberalii și l-au adus pe T. Stolojan, era vicepreședinte. La momentul scenei cu „Dragă Stolo...” (a lui T. Băsescu), a fost suit pe locul rămas liber. De președinte al partidului. Cum acea tabără politică a cîștigat neașteptat și puterea politică, asta a însemnat și prim-ministeriat. Pe care l-a dus pînă la cap, adică patru ani pe muchie. Abia acum s-a

maturizat politicianul Tăriceanu, în acei patru ani, cu contribuția deciisivă a celui devenit inamicul său, Traian Băsescu.

Dușurile reci par să fi fost esențiale pentru prestația fericită a dlui Tăriceanu. Un așa ceva i-a fost debarcarea de la fruntea PNL, deși omul își făcuse cu prisosință treaba. Ca urmare, a purces la un partid propriu, ALDE. Și care, de la apariție, a stat mai mult la putere decît PNL.

Dacă vi se pare că nu l-am vorbit suficient de rău, mintenaș mai umblu un pic în textul de mai sus.

Dl. Tăriceanu face trimitere

… la o vorbă a lui Abraham Lincoln *(„Mai bine să taci și să fi considerat un ignorant decât să vorbești și să spulberi orice îndoială.”)*. Și care îmi produce un dublu sentiment reconfortant.

E o zisă și realmente deșteptă (simți acolo gheara eului...), cît și într-adevăr a celui căruia îi este pusă în cont. Nu o dată. mintea îți intră nițel în chinuri, cînd vreun aforism -atribuit să spunem lui Einstein - nu respiră firea pe care i-o bănuiești aceluia... De data asta chiar ghicești acolo pe Lincoln.

Este drept că nu acela din cărțile lui (și pe care nu le-ai citit, din n motive), ci din pelicula de acum vreo șase ani. Și care (dincolo de atmosfera totuși primitivă a acelor ani 1860), zic eu, se află un regal, în materie de scenă omenească.

Ce chestie... Naturalul unei felii de realitate este subînțeles, atîta doar că - de la petrecerea aceleia pînă la sosit pe scenă/peliculă - acel lucru normal se risipește în bună parte. Intervine fals și/sau stîngăcie, a intermediarilor. (sper să nu pară vreo răutate, ce spun...)

Complicata artă, de a reproduce realitatea...

La o adică, e greu pentru că intervin niște subiective. Ale intermediarului, respectiv ale publicului.
De fapt, nu subiectiv, cît... natural al acelora. Care inevitabil pătrund și ei în ecuație)

… (despre nicadorii legionari, n. MO), nu are sens ! Nu facem aici apologia crimei !”

Partea proastă la așa afirmație este că poate apărea vreunul și să întrebe: „Și dacă facem (apologia șamd), care e treaba?”. Spun asta nu (atît) de-al naibii, cît amuzat de-așa gen de interdicții... Și care se feresc ca de naiba, a da detalii. Și vor ca tu să știi ceva, fără să ți se fi oferit explicații.

Că veni vorba, nu facem apologia crimei ca să nu dăm idei, oamenilor la locul lor... Iar în noi aflîndu-se un diavol mic, ce tare iute-ar lua gîtul altui seamăn.

„Pe front, au murit peste 330.000 de români...”

Merita Ardealul 300 000 vieți? Se înțelege că da, cîtă vreme e vorba de a altora, nu de a noastră însine...

Ia să ne imaginăm. Ne aflăm la cumpănă. Înghesuiți în vreun tranșeu, respectiv cu boarea extincției deasupra / deja pătrunzînd în noi. Și ni-i dat să alegem: „Viața ta, contra Ardealul la țara-mamă... Ce preferi?”

Sigur că aflu eu cel mai mare ticălos, cu așa zisă, ori aceia (boși ori oameni simpli) care se joacă de-a vorbele mari? N-am nimic cu bietul Ardeal. Părinții mei sînt de acolo. Dar mi-e boală că, dacă ridici așa problemă, vin niște omenești clasa întîi, din partea patrioților, ba și a supușilor sociali de rînd.

Povestitor vizual · 8 ore
Din Primul Război Mondial au rămas puține imagini. Cu atât mai mult, cele care au ajuns până la noi au o valoare-document. O fotografie emoționantă, din Primul Război Mondial, a străbătut veacul și a ajuns până la noi. În ea apar doi soldați români care scriu cu un ciot de creion câteva rânduri celor dragi pe care i-a lăsat acasă și la care poate nu se vor întoarce niciodată. Pe front, au murit peste 330.000 de români. (sursa: ziarul Adevarul)

Cred că iritarea pe homosexuali

… (și mariajele lor) are în spate convingerea că-i justificat ca un om să-și bage nasul în treburile noastre. Mai exact altul în ale noastre, respectiv noi în ale altora. Or, eu unul îi las pe alții a face tot ce doresc, atîta vreme cît dumnealor nu mă trec pe mine strada (spre un trotuar unde nu țin să ajung).

În paralel, și poate repetîndu-mă, aș nutri disconfort la vederea unui cuplu de bărbați pe stradă (din diverse motive, e posibil să privesc mai amabil un cuplu lesbi). Dar acolo îmi este o problemă a mea. Un *de-cercetat* al meu, de ce mă tulbur. Nu e vina lor. Dumnealor, cît și echivalente de prin viață, se află doar incitant - a ceva ce există deja în mine...

În același timp, am impresia că aceia porniți pe cupluri homo și echivalentul lor acceptă în mintea lor că e drept a interveni între treburile altor semeni. Mai exact noi la alții, dar și *vreunalții* la noi.

Eu unul prefer atitudinea „Nu mă bag la tine, nu te bagi la mine”. Este drept că ultima atitudine nu conferă - fie și pe sărite - frumosul sentiment că stăpînești un alt om...

Lia Olguta Vasilescu
11 ore
Simona Constantin
11 ore
Așa așa. Să legifereze...
România dată în judecată la CEDO pentru a forța parlamentul să legifereze parteneriatele civile
ACTIVENEWS.RO
Ofensiva homosexualității continuă: România dată în judecată la CEDO pentru a forța parlamentul să legiferez...

„Marșul Normalității, protestul românilor care susțin valorile Familiei

… are loc sâmbătă 22 iunie, în Piața Victoriei”

Dacă înțeleg eu bine (și privind dincolo de aparențele respectivei acțiuni), există acolo o nemărturisibilă teamă...

1. A părinților, că li s-ar lua cândva copiii, după acei păcătoși de ne-tradiționali.
2. A liderilor religioși, respectiv conservatori, că le-ar derapa în timp supușii/susținătorii maturi spre aceleeași urîte (și hulite) obiceiuri.

Ambele categorii s-ar alege cu disconfort, în caz de evadările în chestiune... (poate fi explorat, ce și cum)

Se înțelege că situația acceptă și nuanțe, din categoria mulțumirilor sufletești ce sosesc unui copil-devenit-adult, ce simte pe creștet mîna părintelui său de altădată...: „Bine faci, dragule, că asculți de ceea ce spun dascălii tăi și conducătorii țării/noștri...”

Poate ca nimic nu este mai util

.. decât să ne spunem - în vreo situație de viață oarecare - că nu avem soluții. Groaza e posibil sa nu însoțească așa constatare, cît fuga anterioară de conștiența ei."

Îmi privesc zisa asta (pomenită și ieri, aici), socotind că e o treabă de citat, de către alții... Pe de altă parte, mi se face un pic părul măciucă. Mai exact de ipotetica (și viitoarea) situație, unde - prin cer aflîndu-mă - mă uit spre un tip de pe pămînt, cum îmi ia zisa și-o sucește, adică o plasează în Comunicarea socială a acelui moment.

Că veni vorba, oare cum e cînd ajungi foarte cunoscut, dar apare vreun ins (viu, nu ca tine...) care-ți plasează idei de-ale lui, sub numele tău?

Nu strîmbați din nas... Se află și ocupații mai naspa (între care... lipsa de ocupație) la vîrsta a treia...

Dictatul de la Viena (1940)

Ungurii oare au voie a spune, de *Dictatul* de la Trianon?

Admit că-mi place, a duce bățul printre șipcile gardului... Dar nici cîinele de dincolo de ele nu-i vreun tip de treabă.

Am căpătat deformație.

Mai exact reperez nevăzutele din scene precum aceea din imagine... Cum arată omenește/inavuabilele, care au nevoie a se manifesta, sub ambalajul grijii pentru sănătatea planetei.

Mi mundo increíble.
19 ianuarie ·
Îmi place Pagina
Esta imagen debe recorrer el mundo....¿Que le estamos haciendo a nuestro planeta?
Această imagine trebuie să treacă prin lume.... ce facem cu planeta noastră?
Ascunde originalul · Evaluează traducerea

Stau și mă întreb dacă acolo e acea grijă de mediu, ori aranjament social, pentru hrănit bucăți din interiorul nostru... Se aruncă pet-uri mai puține, dacă de cel puțin 50 ani există (inclusiv prin Est) așa campanii?

Parcă nu. Este însă ocazie a ne prezenta ca respectînd normele. Și implicit că sîntem copii ascultător. Eventual de dat tifle, spre un congener de altădată (etern prezent în suflet...), a la „Băăă! Uite ce școlar silitor sînt eu, nu ca tine!..:". Ceea ce ne ridică deasupra aceluia - manevră tare utilă, în relația cu angoasele din dotare...

În același timp,lucram azi la un maniscris personal, iar în paralel priveam cartea unui confrate motaniard (să nu ascund: „Noi, cei de la știința") Erau pe masa-mi de lucru acolo două curente. Cumințiii. Și alțiii...

Privind lucrurile dinspre o anumită categorie umană, a celor cumințiși care nu se înghesuie a vădi agresivități prin jur, rîndurile precum ale subsemnatului indispun.

Ele tulbură așa-numitul comportament (uman) roz. care vorbește cam doar de bine/eroic cele din jur.

O privire o idee mai critică îi pune pe aceia în contact cu o agresivitate de care nu sînt pregătiți, iar implicit cu disconfort existențial incomod.

.

Bineînțeles, se mai scapă și acolo caii. De pildă te plîngi - după răslăudat colegii de secție alpină - că gestul unui Al Floricioiu, făcînd vînt la vale unui cadavru dintr-un perete alpin (1975, Muchia Roșie) „este unic în istoria alpinismului românesc, contrar oricărei norme morale, creștine sau laice” Asta, deși e foarte posibil că nu cunoști acel trecut (caz în care ai fi formulat „Din cîte știu eu..:”). Și nici toate normele respective (doar pe acelea care-ți fac bine...)

.

PS

Și poza alăturată, și autorul indicat îmi trimit mintea la o vorbă (sunînd în traducere așa): ”Goniți naturalul din voi, și se va reîntorce în galop...”

„Ce facem cu planeta noastră?”

Înțeleg construcția inconștientului (sau barim pe felia aferentă citatului de mai sus), dar mă mir nițel că lume cu picioarele pe pămînt nu observă acolo a nu exista vreo soluție. În acel articol (ce să mai spun, la nivel de stare a planetei!)

Să fiu iertat de expresie, dar e un fel de Coitus interruptus... Un te-lasă-la-mijloc-de-drum... Admit însă că acel sistem și atrage mai bine atenția, cititorului, și prinde bine, ca sfîrșit al acelui demers. Adică să rămîi fără răspuns.

E interesant însă că același adînc e tare dornic a trage concluzii, la orice.

.

PS

Dorința aceea de planetă curată îmi pare a ține de slănina-n pod, cît și de suflet în rai. Adică vrei să fii și cu avantaje ale (să-i spun) civilizației, dar și fără gunoaie... (aucu, e înțelege că nu pozăm orice, ci numai peisaje de făcut păr măciucă...).

La așa ocazie. privesc și spre o particularitate a sufletului. Nu poate accepta că la vreun lucru nu poate exista soluție (depunerea de gunoaie), ori că firea omului nu se prea poate schimba. Dar de groaza unor-altora, de prin suflet (v. PS2) pedalează pe „Eu vreau să fie!”, un ceva ce nu se poate...

PS2

Pînă la urmă, vreo anticipare - că peste o sută ani stratul de peturi va fi (să zicem) de jumătate de metru pe suprafața Pământului ține de angoase ce au în ecologicești doar prilej, și nu sursă de naștere...

Întâlnesc deseori afirmații

… de genul Societatea civilă spune / vrea / solicită ca... Or, entitățile alcătuind Societatea civilă nu îmi să aibă un punct de vedere unic asupra realităților înconjurătoare....Prin urmare formulările tip Societatea civilă ..., urmată de un verb, mi se par un pic neserioase.

Dacă nimeni nu observă sau protestează la așa stare de lucruri, înțeleg că fiecare își așteaptă rândul când să uzeze oratoric de propoziții conținând subiectul societatea civilă. Și care gîndește / acționează exact cum le prinde dumnealor bine.

.

"Acum te las eu să minți în interesul dumitale, iar data viitoare mă lași dumneata..."

Perfect uman, altminteri. Și să mor dacă joc teatru! Mă interesează să nu mă mai înfurii / consum de cele din jur, și mai puțin să stea Dreptatea morală a lumii, exact la mine!.

"Îmi este teamă, domnule O., că șezi taman într-un grajd Augias, al problemelor de acel fel... Adică mereu te vei adapta la chestii care înfurie, dar se vor ivi imediat altele ba chiar sumedenie!). Cică așa e viața, chiar și în cazul pretinșilor înțelepți...."

Din ciclul "Unii gîdește prea mult"

Păi, Uniunea Salvați România...

Dacă observ eu bine, un ceva (foarte important altminteri în viața noastră) este declarat pe marginea gropii. Și implicit, că se află (neapărat!) de salvat. Exact la așa stadiu se ivește, providențial, salvatorul... Se înțelege că e taman acela ce declarase (după cum ar spune înaintașii) Patria în mare pericol...

În tot acest timp, se află prost crescut acela carele stă atent, la buzunarele personale...

.

În paralel, dau voie acelor alegători să prefere vorbele USR, si în dauna unor argumente ca ale mele. Asta pentru, legat de politică sau ba, realmente ceva din ei simte nevoia să fie salvat.

Ceea ce nu mă miră, altminteri, avînd în vedere caracteristicile Marii tipsii, unde ne petrecem Timpul.

Furia e o chestie

.. legată prin definiție de realitate.Că nu e dreaptă, că nu e corectă etc. - ea rămîne însă realitate(a)...

Avînd un suruplus neconsumat de imaginație

…, explorez mental cum o fi tînără femeie în pat. Nu cel de strict nani. Nu, nu văd acolo ceva nemaipomenit ori sexi etc. Ci o felie de realitate.

Tel Aviv 12 puncte, Ierusalim 12 puncte.
Situri fascinante, plaje fabuloase, cultură și istorie captivante, bucătărie excelentă și viață de noapte grozavă.
Explorează două orașe într-o singură vacanță, Tel Aviv și Ierusalim!
TEL AVIV IERUSALIM
DOUZE POINTS
DE LA
38€

.

E interesant aici că subsemnatul, dereticînd așa idee, se află mai puțin supus primarului, decît acela care sare în sus, de încălcarea lui...

.

PS1

Continui a fi surpins (dar numai o vreme) de caracteristica interdicților sociale. Să sari în sus, dar fără să poți explica de ce (eventual să improvizezi pe loc motive, dar vai de steaua lor, ca scaun la cap). În

paralel, admit că aceea e realitatea. Ființei umane. Ce cuprinde a nu dori (din motive justificate) să discute așa subiect.

.

PS2

Poate ca semn de bătrânețe din parte-mi, mă amuz tot mai mult sesizînd cum regulile interesului (pierdut de cap) pentru vreun exemplar de sex opus sînt stabilite de altul. De alta, de fapt. De specie.

Îmi privesc deliciioasa inflamare față de un asemenea exemplar, dar și sesizez perfect stranger-ul din acela, în raport cu ce-s eu... Dar există prin jur și altceva decît perfect stranger-i? Foarte posibil nu. Iar totodată propria ființă fiindu-ne nouă înșine nu departe, de așa ceva.

Privesc la pica de un deceniu

… (multe înainte!), pe care o port unei doamne istoric. Georgeta Filitti pe nume. Or exista - în lumea intelectuală - eseuri (dacă se poate și obiective), despre vindicativitate?

Că veni vorba, din unghiul meu de paria mă suprinde/amuză pretenția - cum că a purta pică face rău la inimă, și la multe altele personale. Să-i pici cu ceară, n-ar vorbi acei inteectuali despre fantastica încîntare, pe care-o aduce un asemenea sentiment...

Apropo de-așa sentimente...

Sindromul bumerangului. Recte, ești acuzat că...

Dacă în situația aceea nu te tulburi, oameni se fac atacatorii (și presupunînd că nu-s mai mulți, plus cu reteveie). Din acel stadiu, poți demara discurs.

”Da, îs ticălos! Prin urmare, vă propun să cercetăm despre ticălosie plus ce vrea ea de la viață... Capitolul Unu...”

Picior de supus social nu mai rămîne în acea incintă!

.

Pe de altă parte, și după cum am mai zis-o, depistezi oâiute animalul, pe rveun deranjat că-i încălcată cutare regulă socială. E acolo un fel de Cui ce cui se scoate...

Un animalic reprimă pe altul.

„Puterea voinței”

Nu știu cum văd alții ideea de voință, însă eu zăresc acolo lupta unei părți din mine, cu alta tot de acolo... Și în interesul a ceva exterior.

Am însă bunul simț de-a cerceta și în exterior... Mai exact cum arată interesul / scena instanței care îndeamnă s-avem voință. Iar acolo văd un fel de secție creștere animale (minus sacrificarea).

Nu o spun cu dispreț.

.

PS

Apropo de ultima vorbă, introdusul moralelor (ce altminteri au ajuns să-mi semnalizeze ferm animalice, prin dosul lor) e semn că nu interesează studiul realității. Ci satisfacerea unor Ce-uri interioare (despre care altminteri mă întinsesem un pic la vorbă în dimineața asta, cu un confrate montaniard). Și care nu o dată-s înnegurate la privire.

Ordeanisme

M-apuc să scriu undeva, la poza alăturată: „Gîndind zice-se pozitiv, a văzut omenirea nenorociri mai mari... Bineînțeles însă că alții au libertatea de a vedea partea goală a paharului..”

Îs luat scurt însă la refec: „Cu siguranță nu ai locuit în acest cartier, ca să înțelegi despre ce se vorbește, de fapt, aici...”

Pot spune că în acel cartier sînt născut nu o dată, ci de două ori. Dar de acolo și pîn-a sîngera în exces pentru acea biserică, păi e distanță mare. Trec aici peste faptul că idea demolării vreunei biserici nu mă îngheață în vreo atitudine, ci doar pornesc a explora, pe subiect.

Tot pe acolo: „Îi mulţumesc lui Alex Galmeanu pentru publicarea acestei imagini inedite (dar tristă, din păcate)”

Cred că tristețea, dincolo de faima ei, se află ne-dorință de a ne asuma o durere. De fapt, inițial este o neputință, un insuportabil. Durerea, groaza fiind prea mari. Apoi, simțim binefacerile momentului în care nu mai ai ce pierde. Și zăbovim în el.

În paralel, regulile socale oferă ceva apreciere ideii de tristețe (este drept că nu și cînd încurcă faptele mărețe, de care-i în nevoie Societatea). Mai ales cînd e legată de scopuri ce-i prind Ei bine... De pildă, a lăcrima după o biserică.

Ultima face parte dintr-un edificiu ce ține lumea liniștită, și-n țarcul nostru - corectați-mă dacă greșesc!.
foto: Friedrich Wibbeling (1987)

Ce renghiuri joacă soarta...

De pildă unui Carol I.

Mă uit la poza asta și, cu mintea-mi 'a proastă, meditez la un lucru. Există o dorință de bine. A individului, respectiv a Societății.

Peste ele, sosește neîmblînzibilul mers al vieții. Și care din planurile lui Carol I lasă mai nimic (pentru a nu spune că praful...) Inclusiv în privința nepotului.

PS

Nu am lecturat atent *Jurnalul* lui Carol I, însă transpare de acolo c-a mirosit ce fire avea tizul nepot? Foarte posibil nu. Căci prea se afla om cu ceea ce-i numit azi self-control.

‚Marile realizări sunt atinse nu prin putere

.. ci prin perseverență." (Samuel Johnson)”

Interesul și iar interesul.

De pildă ale Societățiii, respectiv ale vîrstei de mijloc. Și cărora le-ar pica prost, a le întreba:

„Apare o etate la care ființa-ne nu mai răspunde, la acel apăsat pre pedală. Adică voința spune ceva de perseverență, iar ceva din trup nu mai execută. Ce ne facem, la acel moment? Asta, în condițiile în care, prvindu-ni-i în oglindă, ochii ne arată într-un numit fel?”

.

„Domnu' Ordean, chiar nu poți fi și matale ca toți bătrînii ăilalți?”.

Adică precum un animal dus la tăiere?
„Și da, și nu dus la tăiere... E vorba de-a respecta regulile jocului. Cele care ți-au prins bine la tinerețe. Plus că, dacă le respecți la senectute, și noi îți vom trimite vorbe frumoase, eventual și aprecieri din partea tinerilor care ne iau în serios...”

Pe cînd năpăstuiesc un pic

… animalul casei, îmi țîșnește vorbă în minte: „Ești rău...”
Pentru prima dată mă uit spre așa vorbă… Simt scurt acolo un tip ce manipulează, mai exact încearcă să-și păstreze o balanță, între a da și a primi, favorabilă lui. Asta, în relația cu cel acuzat de răutate.
.
„Răutăcios”
Simt că nu-i totuna, cu (acuzația de-a fi) rău.Răutăcios cuprinde totuși o idee de maturitate. Scoate lucrurile din aria eu-tu, ducându-le către o tipsie de acum socială.

PS
„Ești rău”
Acela, care acuză astfel, o fi (om) bun? Simt că nu neapărat. Asta, întrucît acel discofort se poate exprima și altfell De pildă (și sperînd că nu voi prea multe de la viață...): „Eu n-aș fi făcut chestia asta...”

Vreun egocentric e luat la șuturi

… fără minim interes de-a afla cum a ajuns în infamanta postură...

„Persoanele LGBTI

… (lesbian, gay, bisexual, transgender și intersex) se confruntă în continuare cu acte de discriminare. Țările noastre încearcă să combată astfel de …”

U.S. Embassy Bucharest
17 mai la 12:13 ·
„Persoanele LGBTI (lesbian, gay, bisexual, transgender şi intersex) se confruntă în continuare cu acte de discriminare. Țările noastre încearcă să combată astfe...
Vezi mai mult

A nu arunca și copilul, din covată...

Nu mă aflu tradiționalist. Foarte probabil, nici tributar Scenaritei. Dar tot simt în demersurile de acest tip un mod ea a slăbi segmentele adversare SUA, din societățile vizate.

De ce sînt ar fi acelea slăbite, și nu americanii care le posedă deja la ei în casă? . Păi, lucrurile stau ca în cazul democrației. Care dincolo de ocean se află 'default'. Tuturor, pînă și vreunor britanici (cu Magnum Charta în secolul 13) fenomenul li-i un pic nenatural. Americanii însă-s de-a dreptul pește în apă. Iar cînd intri pe teren și cu forța ta economică (și implicit militară), deja ai aranjat de un handicap pentru adversar...

Altfel nu văd rostul, acelei griji pînă și pentru categoria intersex (să mor știu ce e aia!).

O să ziceți că de ce le-ar veni americanilor să încerce a domina lumea? Probabil, pentru că sînt oameni normali. Și înrudiți conceptului de forță, care dorește să se manifeste - - ar spune definițiile - „pănă la completa epuizare”...

Admit că postarea onor Ambasadei SUA nu e nouă-nouță...

În rest, pot fi admirator al dumnealor și scriind ca mai sus. Mai ales că nu le stă Aliotmanul în loc, dacă a scris vreun zăpăcit - pentru a-i trece timpul - cele de mai sus....

Mă uit la grija/revolta unora

…că (îi citez) se taie pădurile și nu știu ce-i mai mult acolo:.
- a semnaliza că e copil cuminte, ce pune umărul la sloganele sociale ale locului (cît din astea-s justificate ecologic, și cît doar umplu vremea supușilor e de văzut)
- defulare de angoase existențiale
- agresivitate, ce găseste o cale onorabilă de manifestare (una e să purjezi reclamînd ecologice, și alta să admiți că avem de la specie pornire să luăm gît fără motiv...).

La tipii ăștia nu vezi minimă socoteală...
De genul „Se taie mai mult decît se plantează" Ori: dacă o ținem gaia-mațul cu ne-tăierea, s-ar putea să ne ștergem cu degetul... Ce să mai spun de gînd, că altădată s-a tăiat exact ca acum, dacă nu mai mult.
E iritare și atît.

Îs oameni, normali, probabil...

„Vă văitați că vă ia apa din casă

… vă mor copiii, animalele, priviți pădurea României, tăiați lemne, sa nu va întrebați de ce vin inundațiile!!!"
Tipului de acolo îi cam place, a ne vedea speriați... Împușcînd două dintr-un foc la o adică, întrucît se descarcă și de sperieturile lui (existențiale)...

„*Priviți pădurea României*"
Domnul orator se află cam șmecher... Acolo nu e pădurea României, ci o bucată, dintr-un colț nordic. Ba și una reprodusă prin intermediar. Al imaginii trase după GoogleMap.

Simt c-acela a luat la cercetat mai multe zone ale țării, de pe GoogleMap. Foarte multe ori fi fost însă verzi-bine-mersi. Deci nu erau bune, pentru înălțătorul demers ecologic.
Altele nu erau suficient de (aparent) defrișate... Dar finalmente a dat peste colțul din imagine.

UCRAINA
ROMANIA
3D
Google
Bădici Ciprian
4 iunie la 17:10
Va vaitati ca va ia apa din casa, va mor copiii, animalele, priviți pădurea României, tăiați lemne, sa nu va întrebați de ce vin inundațiile!!!

„Nu numai ca s-au catarat pe Sfinx

… dar incercau sa-si scrie si numele pe el...”

Interesant defazaj... Oamenii aceia executau un ceva la modă acum 100 ani. Cum au rămas ei într-atît în urmă, de cercetat...

Ca să nu rîdem prea atare de ei, imaginați-vă că e e la modă azi (să spunem grja de păduri), nu va mai fi peste 50 ori 100 ani. Iar asta pentru că cine stabilește așa direcții (de urmat) e atent și la plictiseala, pe-o linie oare, a norodului...

PS

Nu știu cît îmi place mie, a băga băț către cîinile de dincolo de zid. Dar am și satisfacție, a găsi unghiuri noi, asupra lucrurilor...

Așa mi-o fi zis să procedez tata din Cer, cînd mi-a dat drumul în lume:

„Bă, dacă tot te-ai nimerit cu frunte lată... Tu o să te uiți către unghuri cu care nu se obosesc ăilalți...”

Dacă decizia a fost luată strict între ursitori, ni le putem imagina ce și cum, prin vreun pod, la 27 septembrie demult...

**

Apropo de cei supărați că vreunii semeni care se urcă pe Sfinx (al Bucegilor).

Ei se află strictamente inși dresați. La gestul cutare (incorect social, al altora) . au fost învățați că trebuie să să reacționeze într-un fel. Prin cap nu le-a dat, a verifica / explora cele de pe acolo Implicit, nu au explicație, dacă sosește vreun paria, curios care e problema, acolo... Ei știu doar că suitul în cauză trebuie condamnat, mai exact în forma cutare.

La bani mărunți, e posibil ca o categorie de suitori pe Sfinx să fie sensibili la acel tip de represie. Pe principiul ”Tata ar gîndi ca ăștia, deci s-o las mai moale...” (altimnteri acel tată e cam rar pe acasă, altfel îi învăța direct, cum se face cu Sfinzul...)

Alții nu sînt sensibili la acele atenționări, venite din partea unor tipi oarecare de pe uliță. Dar atitudinea ”paznicilor” - amintiți mai sus - le semnalizează că autoritățile gîndesc la fel, cu acei (i-aș numi) 'supraveghetori voluntari'. De unde oarece temperație. Una, dacă nu acum/azi (orgoliul nu permite...), măcar data viitoare.

Mi-a rămas mintea la urcatul (unora) pe Sfinx

Societatea interzice acel suiș nu atît din teamă a degradării aceluia, cît pentru a nu le fi semnalizat supușilor - prin acel bloc de piatră ce nu va mai fi - că sîntem trecători, cu toții.

.

Ea Societatea, are nevoie de noi ne-speriați, asupra fragilității existenței...

.

Spre deosebire de oamenii normali, ea nu-și permite să moară.

.

Noi, inșii simpli, ne speriem de extincție, dar totuși o acceptăm.

Ea, Societatea, își refuză acel omenesc.

.

Regula de bază, și nu știu exact de cine lăsată, este că ea trebuie să aibă grijă de cele de pe aici (ale oamenilor).

.
Ea nu are voie să abandoneze acest scop / țel / (pardon...) destin.
.
[Nu m-aș jena prea tare de așa afirmație...
Să fiu eu sănătos cîte afirmații (personale) din trecut au fost inițial capăt de lume, iar apoi au devenit banalități, dacă nu chiar demodale...]
.
Dincolo de asta (însă decurgînd de ea), teama de moarte a acelui animal -
[căreia îi scrie pe zgardă `Societate` (e foarte posibil să se afle animăluț a vreun-altora, din Sfera asta pe care-o cunoaștem atît de puțin.....)]
... e dublă decît a ființelor umane clasice...

Cine guvernează România: Dăncilă și PSD sau opoziția?

… Cine răspunde pentru ororile epocii Dragnea?”
Nu știu, cine guvernează etc. Dar privesc la insul din imagine, apoi la zisele lui, și-mi spun că ființa omenească e-o mare chestie... Nu degeaba a muncit Dumnezeu la vreme de 14 ani...
Ziceți că l-a plămădit pe Adam într-o jumătate de zi?
Atunci se explică...

Ne ofuscăm de zisa lui Hobbes, cum că omul îi e lup seamănului său. Or, mă uit la d. ziarist și simt că acel înaintaș nu a exagerat deloc. Respectivul fiind altminteri banal reprezentant al cititorilor săi.

De curiozitate… De ce ar fi oroare numai ale guvernării Dăncilă, și nu vorbele plus comportamentul dlui ziarist?

PS
Privirea aceluași ce semnalizează? Parcă un suflet de heruvim…

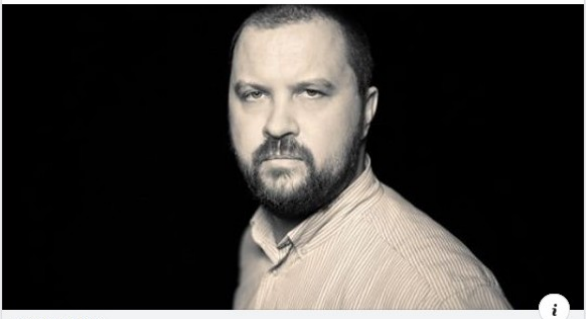

G4MEDIA.RO

Cine guvernează România: Dăncilă și PSD sau opoziția? Cine răspunde pentru ororile epocii Dragnea?

Dă-ți voie să fii rău

Cu ocazia asta vei descoperi că răutățile, care ți se impută, nu sunt de fapt răutăți.

„Moarte Americii”.

Asta strigă deputații iranieni, în parlamentul lor.

Ceva îmi spune că așa gest nu aduce măcar un strănut, darămite decesul SUA..

În paralel:

„MAE [al României]*, despre decizia Ungariei de a marca 100 de ani de la Trianon: ”Orice încercare de rescriere a istoriei și de aducere în discuție a unor poziții revizioniste este inacceptabilă”*

Sînt genul de vorbe care goale, dar cu multă trecere în tribul celor care le pronunță.

Se pune totuși problema ce ne facem cu realitatea exterioară. Aceia nu-i bat însă capul cu așa ceva. Primordial este să le fie bine. Iar asta înseamnă pe moment, căci mai ales un grup de oameni nu-și pune problema a exista și viitorul.

Culmea e că nu-și pun problema nici asupra trecutului. Și anume cum că istoria este o treabă care este (verbul poate deruta, la repezent fiind..). Și deci nu poate fi modificată, prin intermediul rescrierii.

Dar cei din tribul nostru au nevoie nu doar de ce le pică bine, ca sursă de plăcere, ci și a fi încurajați, căci putem fi tulburați din te miri ce. De pildă inclusiv de pomenirea Trianonului.

În cazul unor așa oameni, vreun gînd în afara prezentului arată așa: *„Dracul știe, ce vom face... Ne descurcăm noi. Căci se vor ivi și momente favorabile. Avem noi grijă atunci să ciupim/înșfăcăm, după care ținem cu dinți de ce-am căpătat... Dumnezeu e mare..”.*

PS

„E inacceptabil!”.

Vor da în bîlbîială ungurii, fără îndoială, de la vorba asta...

PS2

Trianon.

Dacă îmi aduc eu bine aminte, și noi plîngem după România Mare.

Ministerul de Externe al Ucrainei tot ca MAE al nostru s-o văicări? Ori al Bulgariei? Bașca cel de la Chișinău?

Cinci pacienți cu cancer la creier au câștigat în instanță dreptul la viață!

.. Medicii susțin că singura lor șansă de vindecare constă într-un tratament alternativ care nu se găsește pe lista medicamentelor specifice compensate. Așa că bolnavii au dat in judecată statul român pentru a putea beneficia gratuit de tratament”

Oare există cursuri/tratamente pentru acomodat cu ideea inevitabilității morții?

„Chiar dacă au plecat de acasă, tot se mândresc cu portul popular.”

În fața cui, se mîndresc?

Ceva îmi spune că acei compatrioți se află oameni normali... Nu le dă prin cap că publicul de pe acolo se află și el egocentric. Adică atent doar la ale lui, nu și la alții.

PS

Tipii care se mîndresc cu portul lor popular apucă a se uita la portul popular al altora? Eventual a-l și aprecia (că acel port, al altora, e de vreo sută de feluri pe puțin în Franța, e altă discuție)?

Cred că nu.

„Studiu: nu soarele cauzează cancer,
ci loţiunile de plajă”

Mi se sperie gîndul.

Cu sau fără cancer, tot plecăm...

Oare al cărui stat vor fi Herculanele

.. peste o sută de ani?

Ziceți că cum pot să mă gîndesc la așa ceva?! Și că fără îndoială vor fi tot ale României?!

Simt că nici la vremea imaginii de mai sus nu încăpea îndoială, că Herkulesfurdo vor fi binemersi peste un veac...

În rest, privesc spre firea umană… Pînă și să ridici problema de mai sus îi pică rău.

Dumneaei dorește să afirmi că locul acela (și altele) vor fi ever ale statului pe care-l sprijină. Sau măcar să nu rdici ticăloasa probkemă din amonte.

Căci îl tulbură.

Neplăcut.

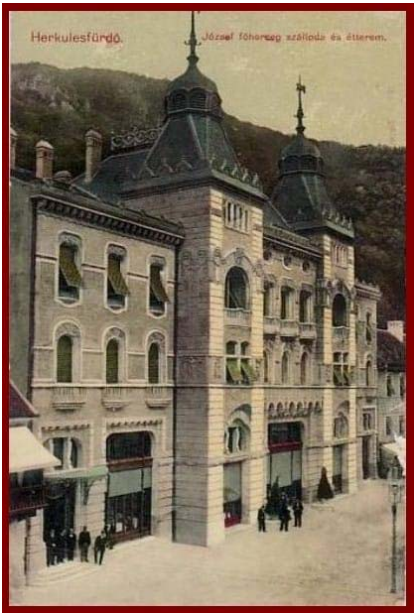
Herkulesfürdő.
József főherceg szálloda és étterem.